

Biệt Thái Nhập Hí

Contents

Biệt Thái Nhập Hí	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	38
13. Chương 13	40
14. Chương 14	44
15. Chương 15	48
16. Chương 16	52
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19	64
20. Chương 20	67
21. Chương 21	71
22. Chương 22	76
23. Chương 23	81
24. Chương 24	86
25. Chương 25	90
26. Chương 26	97
27. Chương 27	102
28. Chương 28	106
29. Chương 29	112
30. Chương 30	118
31. Chương 31	122
32. Chương 32	127

Biệt Thái Nhập Hí



Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, ăm áp, trung khuyến công, nữ vương thụ, thụ nhiều tuổi hơn công, nhất thụ nhất công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/biet-thai-nhap-hi>

1. Chương 1

Editor: Đông Chí

Beta: Tân Sinh

“ Ần....Ần” Tiếng thở dốc phiếm tình của nam nhân quần quanh ở bên tai, một cánh tay dài nhỏ tùy ý đến trên bả vai Sở Chu, dùng sức ôm sát lại sau đó hừ nhẹ nói: “Tiếp tục....”

Câu nói ấy làm Sở Chu cảm thấy hạ thân run rẩy, cảm giác sắp không thể ngưng được, đành phải ôm thắt lưng người nọ, tạo ra khoảng cách giữa hai người, nói: “Nếu giờ không đi, em liền đến muộn”

Biết rằng câu nói sẽ làm đối phương mất hứng nhưng không đi làm không được, tháng này đã đi muộn hai lần, còn tiếp tục như vậy sẽ bị mọi người nghị luận.

Người nọ vẫn còn chưa thực tỉnh táo sau cái hôn môi ấy, hãy còn thở dốc, đợi cho hơi thở chậm rãi hồi phục, mở to đôi mắt, nói với giọng chẳng mấy quan tâm “Người không phải là quản lý sao, thì sợ gì muộn?”

Sở Chu cúi đầu nhìn nhìn, hoàn hảo, bộ dáng người nọ không có sinh khí, liền cố gắng giải thích thật tốt: “Cho dù là quản lý, thì vẫn là đi làm công cho người ta, đi muộn cũng không tốt”

Huống chi bản thân còn là tên chỉ có cái vỏ “người quản lý”, những lời này hẳn cũng chỉ dám nói trong lòng.

Sở Chu vừa nói vừa vuốt ve hai má y, có chút thất thần.

Bộ dáng người nọ tất nhiên là mê người, làm cho người ta như thế nào cũng cảm thấy xem không đủ, khiến Sở Chu lúc trước không muốn thừa nhận cũng không được, bị y mê hoặc, vốn chỉ là một chút nhưng càng

ngày càng cuồng si, không dứt ra được.

Ngón tay khi nặng khi nhẹ lướt qua xương gò má, lông mi... của y.

Cho dù đã nhiều tuổi nhưng làn da của người nọ nhìn qua so với đại đa số những nam nhân ở độ tuổi này, sẽ làm người khác nhìn không được chỉ muốn sờ lên. Ngón tay bất tri bất giác chạm đến khóe miệng, liền bị người nọ nghiêng đầu lập tức ngậm vào.

“Ngô..” Sở Chu lập tức đỏ mặt, vội rút ngón tay lại, đứng thẳng dậy: “Tăng, Tăng, Tăng, Tăng Kế.....” nói lấp nửa ngày mà không nên lời.

Tăng Kế lau miệng, không chút để ý ngẩng đầu lên nhìn hắn, buồn cười nói: “ Người làm sao vậy? Các loại chuyện tình này nọ chúng ta đều đã làm rồi, người đến bây giờ mới bắt đầu đỏ mặt sao? ”

“ Không phải....” Sở Chu cắn môi nhất thời không biết nói thế nào

Đúng vậy, đều đã cùng nhau lâu như vậy, những chuyện tình thân mật đều đã làm qua, hắn vì cái gì mà còn có thể phản ứng mạnh như vậy? Sở Chu bật cười.

Tăng Kế ngưỡng cổ, lưỡi nhấc tựa vào đầu giường, làn da trắng nõn lộ ra, cùng với đôi môi đỏ tươi đang khẽ nhếch lên, hơi thở thản nhiên, lơ đãng.

Thật là kì quái, Sở Chu nghĩ mãi mà không ra, những từ chuyên để tả nữ nhân vì cái gì chính hắn lại dùng trên người đàn ông này. Sở Chu bình thường không thích quán bar, những nam nhân ẻo lả, bán âm bán dương hay nam mặc đồ nữ vân vân mây mây, cho nên hắn vẫn nghĩ mãi mà không rõ, nam nhân này một mặt là hội trưởng yêu nghiệt, một mặt lại không...chút nào làm cho người ta cảm thấy ghê tởm, chán ghét

“Còn không đi sao? Vị quản lí đại nhân cần cù.” Tăng Kế ngồi trong chốc lát, đại khái là cảm thấy thức dậy sớm là quá nhàm chán, lại lần nữa chui trở về ổ chăn, đưa lưng về phía Sở Chu lạnh lạnh nói một câu. Sở Chu xấu hổ nhúc nhúc: Ai, lại còn lễ phép hỏi mình, người nọ quả nhiên là sinh khí.

“Giờ em đi. Ân, điểm tâm em đặt ở trên bàn, anh rời giường đem thức ăn hâm lại rồi hẵng ăn.” Sở Chu đi tới cửa, lại quay đầu lo lắng dặn dò một câu.

“..... Đã biết.” Nửa ngày mới thấy y phản ứng, rầu rĩ than nhẹ, hiển nhiên là có chút không kiên nhẫn.

Sở Chu chỉnh cà vạt cùng vạt áo, đổi giày, cầm lấy bao công văn

“Này!” Nghe thấy tiếng gọi, Sở Chu quay đầu lại, thấy Tăng Kế chỉ mặc một kiện áo sơ mi dài, chân trần đứng ở cửa phòng ngủ, “Cậu đêm nay còn muốn tăng ca sao?”

Tăng Kế nói xong, có chút không kiên nhẫn giơ tay lên vò tóc, vạt áo nường theo động tác của cánh tay mà hướng lên, làm lộ ra bắp đùi trắng như tuyết, mắt thấy quần áo của Tăng Kế càng ngày càng hướng lên trên, Sở Chu lo lắng thu hồi tầm mắt đang trừng thẳng người Tăng Kế, nuốt nước miếng một cái, nói: “Àn..... Gần đây công ty có dự án, có lẽ sẽ về muộn, anh cứ ngủ trước không cần đợi em. ”

“Sách. Cậu rõ ràng đến công ty liền quên tôi luôn.” Tăng Kế vài bước đã đi tới, một phen kéo đầu hấn xuống, “Cậu dạo này mỗi ngày đều đi sớm về trễ, tôi nghĩ muốn làm nhưng biết tìm ai đây? Cậu muốn tôi đi ra ngoài rồi tìm một người khác sao?” Nói xong liền hung hăng hôn qua.

Chẳng quan tâm đối phương vì cái gì bỗng nhiên dùng sức lớn như vậy, Sở Chu trong tai chỉ để ý tới một câu nói: Đi ra ngoài tìm một..... Đi ra ngoài tìm một người khác sao?

Nằm mơ!

Sở Chu trong lòng căm giận, nghe y nói như thế, lòng tự trọng lập tức cũng có chút căm tức, lập tức liền bày ra kĩ thuật hôn môi vô cùng tuyệt diệu của hấn hòng đánh gãy vọng tưởng của đối phương, nhưng mới vừa chìa đầu lưỡi chưa kịp triển khai gì liền bị Tăng Kế hôn lại đến thần hồn điên đảo, thiếu chút nữa nhẹn không được.

Sở Chu nhẹn không được mở to mắt, dùng ánh mắt xấu hổ chất vấn đối phương: Tại sao có thể như vậy?

Tăng Kế nheo lại ánh mắt, xem xét khuôn mặt đối phương, bộ dáng tâm tình tốt lắm: Đương nhiên là bình thường, tôi luyện nhiều hơn, thời khắc mấu chốt mới có thể thi triển hết công phu.

Sở Chu tức giận muốn nói cho hấn: Người không được cùng người khác tôi luyện. Đáng tiếc môi cắn thật chặt, chỉ có thể phát ra thanh âm xèo xèo ô ô.

Vị của đôi môi hấn làm cho đối phương nghiện, càng thêm phần ái muội

Thở không nổi, nói không nên lời, Sở Chu mặt đỏ có thể so sánh với quả cà chua.

Cuối cùng thật vất vả đứng lên, tức giận bỏ lại một câu “Anh dám!” liền xuất môn

Xa xa nghe được Tăng Kế “Hừ” một tiếng, ở phía sau hấn dùng sức đóng cửa lại.

“Phanh!”

Sở Chu dừng một chút, tâm theo tiếng đóng cửa run lên, nhiệt độ trên mặt cũng đã bắt đầu hạ xuống, hấn không quay đầu lại mà là tiếp tục đi dọc theo hành lang — hôm nay thật sự bị muộn rồi.

Suy nghĩ của tác giả: Hổ mới

Suy nghĩ của beta: ngày càng hoảng loạn.

Suy nghĩ của editor: bất lực

Thỉnh chut vị chỉ giáo thêm.

2. Chương 2

Cho tới giờ nghỉ trưa, hần ở công ty đều đứng ngồi không yên, văn kiện không cần phải phê duyệt nhưng cần phải kiểm tra, xem xét. Buổi chiều, mặt trời dần dần xuống, từ đầu mùa đông đến nay vẫn chưa hạ một trận tuyết nào, hôm nay gió thổi mạnh như có điểm trở trời. Bên trong, hệ thống sưởi được bật hết công suất, xuyên qua cửa chớp, có thể thấy thư ký cùng mấy viên chức nói chuyện, mấy người thỉnh thoảng lại che miệng cười. Sở Chu tính cách hiền hoà, đối đãi cấp dưới cũng chưa bao giờ tự cao tự đại, vì vậy bầu không khí trong văn phòng vẫn rất là thoải mái. Nhưng hình ảnh phòng ban quang minh chính đại vui đùa như này đến nay vẫn là lần đầu tiên được thấy, Sở Chu có việc trong lòng, liền không để tâm tới các nàng đang nói cái gì, ngược lại, một lát sau, có người đến gõ cửa, thư kí đi vào mang theo ly trà đặt tới trước mặt Sở Chu, sau đó mỉm cười khuyên hần, gần đây sắc mặt không được tốt lắm, hôm nay không bằng nên nghỉ sớm một chút. Sở Chu thấy thứ sáu cũng không có chuyện gì để làm, nghĩ nghĩ rồi gật đầu xem như là đáp ứng. Thấy thư ký lúc đóng cửa đối với bên ngoài làm cái tư thế chiến thắng, mới nghĩ đến hần là thủ trưởng, ngày ngày tăng ca, cũng khiến cấp dưới cũng không được nhàn hạ.

Sở Chu cười, sờ sờ cái trán, tiếp tục xem văn kiện. Đáng tiếc tâm không thể tĩnh. Ánh mắt có chút thất thần, tâm tư liền chuyển tới người đang ở nhà kia: Cũng không biết Tăng Kế hiện tại đang làm cái gì? Nghĩ như vậy, liền thuận tay cầm lấy điện thoại trên bàn, bấm dãy số nhà – biết rồi để làm chi? Gọi điện thoại hỏi hần sao? Gọi điện thoại có thể nói cái gì, hỏi hần ăn cơm trưa có thấy ngon miệng hay không?

Người kia từ trước đến nay là cực kì chú ý ăn uống, Sở Chu cùng y ở nhà nếu kêu đồ ăn ngoài mà đồ ăn có chút không hợp khẩu vị, y liền kêu ca phàn nàn. Người như vậy tự nhiên sẽ không bạc đãi chính mình, sao còn cần Sở Chu lo lắng vấn đề ăn uống. Huống hồ buổi sáng làm “vận động” cũng không có làm hoàn chỉnh, bị chính mình ngừng lại, khiến y không vui, nói chuyện lải nhải linh tinh, Sở Chu nghĩ cuộc điện thoại này liệu có khiến y lại tức giận không chừng.

Thật ra cũng không phải là sợ y tức giận, người này tức giận cũng không khó coi, hơn nữa còn dùng thanh âm thật ôn nhu, lúc mà tâm tình y cực kì không tốt thì thanh âm liền mềm mại, lộ ra điểm trầm thấp khàn khàn thành thực, êm tai cực kì, chỉ là lời nói lại mang điểm khách khí, điểm ấy làm cho người ta không thể nói lại.

Sở Chu trong đầu hầy còn đang lo nghĩ tâm tình của y, vừa đúng lúc Phùng huynh trưởng gọi điện cho hần, thúc giục hần về nhà, nghe không rõ cụ thể nội dung câu chuyện, chỉ là docks hần mấy câu, thấy hần nắm điện thoại miễn cưỡng giao thân xác cho chiếc ghế sofa, mặt mày nheo lại, môi có nét cười nhạt, buột miệng nói ra lời nói rõ ràng bình thản vô cùng, cố tình làm cho người nghe sinh ra cảm giác lạnh gáy

thậm chí có chút vị khinh bỉ.

Cũng chỉ nói mấy câu, hai đầu điện thoại độ ẩm đều giảm xuống nhanh chóng Cuối cùng tự nhiên ra về không thấy vui. Tăng Kế khép lại di động vẫn không nhúc nhích, hắt thở người trên sofa ở chỗ rẽ, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ,vài tia tinh nghịch chuyển chuyển trên đỉnh đầu y,cả người như bị rơi vào móng vuốt của ma quỷ, phải ghé sát vào mới nghe được y nói, cúi đầu nở nụ cười,tiếng cười như có như không, không thể nói ra lời tịch tịch.

Tăng Kế có quan hệ rộng,chỉ cần y muốn thì có cả tá người bồi y, tự nhiên sẽ không tịch tịch, chỉ là lúc đó,Sở Chu không biết ma sui quỷ khiến thế nào, thế nhưng lại cảm thấy Tăng Kế có điểm đáng thương khiến người khác thấy đau lòng. Sở Chu ngồi đối diện Tăng Kế, nghe được tiếng cười kia, thấy run run, cũng không biết chính hắn có nên hay không nên lại gần Tăng Kế,lại nghĩ không nên để người nợ một mình lui ở trong góc.

Lúc ấy hai người chỉ có loại quan hệ bạn tình, không có nửa điểm ràng buộc, liền một đêm đã xảy ra quan hệ, sáng ngày hôm sau liền ăn cơm uống trà, chỉ có vậy, làm cho Sở Chu nghe được cuộc nói chuyện này Chính là,tuy rằng không biết rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, hoàn toàn chỉ là người lạ không biết làm cách nào để thân cận đối phương, chỉ là thanh âm tự tiểu phi tiểu của Tăng Kế làm cho hắn thấy khó chịu, không hiểu sao trong lòng lại thấy như bị kim đâm. Chỉ đến khi Tăng Kế từ một nơi bí mật gần đó, thân thể chậm rãi giảm bớt sự trầm mặc cùng tức giận, Sở Chu mới thu lại tầm mắt vốn vẫn nhìn chằm chằm đối phương. Không biết phải làm sao, cảm giác hình như là đột nhiên xâm nhập vào không gian bí ẩn riêng tư của đối phương, lại không biết làm như thế nào rời khỏi.

May mà Tăng Kế lại ngồi yên như cũ, giống như cái gì cũng chưa xảy ra, thân mật kéo Sở Chu, đem hắn đưa đến ngoài cửa. Trên bàn bày hai chén trà đã sớm lạnh nhưng không ai để tâm tới, Sở Chu có điểm tiếc nuối nhìn chén trà, nghe nói là chén trà làm từ đá màu tím có từ triều nhà Thanh, hắn không am hiểu mấy thứ đồ cổ này lắm, chỉ là mới nhìn qua bộ ấm trà liền thích, liền để Tăng Kế pha trà, vốn định tay trái thưởng trà, tay phải mỹ nhân, chậm rãi hưởng thụ. Nào ngờ cuộc điện thoại vừa rồi lại làm đầu óc hắn rối loạn hết cả, cái chén còn chưa được sờ đủ đã bị đưa ra cửa. Đi ra cửa, Sở Chu tâm để chỗ ấm trà, lại quay lại nhìn Tăng Kế, còn có chút tiếc nuối rằng chính mình có thể hay không gặp lại y.

Dù sao sự tồn tại của chính mình cũng quá đột ngột, nghe được câu chuyện thật không thích hợp, lại chứng kiến bộ dáng chưa từng có ở Tăng Kế, đột nhiên vượt qua khoảng cách, tiếp cận đối phương, đối với hai con người còn xa lạ đều là không tự nhiên. Sở Chu nhìn thân thể của Tăng Kế vào ban đêm thật vô cùng mê mị, mềm dẻo, ban ngày khi đứng thẳng lên, cả người lại tràn đầy tự tin, từ đầu cho đến đáng người so với mình ngang nhau, so với ban đêm là một trời một vực — nghĩ đến đó, hắn không nghĩ y lại để người khác dễ dàng đụng chạm, Sở Chu trong nháy mắt cảm thấy thật khó hiểu Bất quá, khi đó suy nghĩ nhiều lại thành thừa, bởi vì sau này mọi chuyện vượt ra ngoài dự liệu của hắn, mà sau này hãy nói tới. Chính là Sở Chu vĩnh viễn không thể tin được, khi đó lại có thể chứng kiến một Tăng Kế như vậy.

Một Tăng Kế xa lạ,nhưng so với những lần thân mật tiếp xúc thì chân thật hơn nhiều. Lần đầu tiên biết đến cảm xúc chân thực của người kia lại xảy ra trong một tình huống và thời gian đều ngoài ý muốn, khiến cho hồi ức ấy khắc sâu trong tâm hồn nhưng không khỏi pha chút cảm xúc khác thường Tuy rằng, Sở Chu cũng ngẫu nhiên nghĩ Tăng Kế đối hắn nói ra điều ấy, hắn sẽ trả lời như thế nào, đáp án... tự nhiên là không có, bởi vì chỉ là ngấm lại khi ấy đối phương nhìn mình với ánh mắt xem thường và cay nghiệt,khiến hắn thấy lạnh mà mơ hồ có chút đau.

Suy nghĩ của tác giả: Ta không có thói quen trữ bài, liền những lúc không viết được liền lộn hớ orz

Thỉnh chơ vị chỉ giáo thêm

3. Chương 3

Đạo gần đây, cũng không biết vì sao, Sở Chu trong lòng luôn thấy mơ hồ, cảm giác không an ổn. Buổi sáng hôm ấy, nghe Tăng Kế thuận miệng nói câu vui đùa, tựa hồ đã đem tầng bất an này lên tới đỉnh đầu.

“Muốn tôi ra ngoài tìm người khác sao?”

Thanh âm ngả ngón, chẳng hề để ý thái độ, tùy tiện khiến cho người ta không nói được lời nào.

Sở Chu biết, người nọ vốn dĩ là không chịu được cô đơn bình thản.

Quả thật, Sở Chu vẫn không hiểu, không hiểu một người như Tăng Kế – một người vĩ đại xuất chúng, như thế nào ở buổi vũ hội lại nhìn trũng hẩn- một quản lý của công ty nhỏ, thành tích thường thường, bộ dạng cũng bình thường.

Đặt hai người ở cạnh nhau để so sánh.

Sở Chu đối với việc nghiên cứu bản thân, nhiều năm như vậy đều nhìn không ra bản thân có cái gì tốt. Như vậy thì vì sao người nọ lại chịu ở cùng hẩn lâu như vậy?

Thi thoảng cũng có nghĩ đến, nếu chưa từng cùng người kia gần gũi như vậy thì tốt rồi, nếu chưa từng gần gũi, cũng không lo lắng sợ hãi, sau khi tách ra cũng sẽ không cảm thấy trống trải.

Đêm vũ hội đó, Sở Chu tự nhận bản thân giống như ăn gan hùm mật gấu, hoặc là bị cấm dục lâu quá, bị sắc mê tâm, liền theo Tăng Kế về nhà, thượng hẩn.

Ở vũ hội uống rượu, Sở Chu căn bản không nhớ rõ đêm đó đã xảy ra chuyện gì, say rượu, sáng sớm hôm sau tỉnh lại, mới phát hiện mình đang ở tại một căn phòng xa lạ, mà một mỹ nam tử đang nằm trong ngực hẩn, phía dưới chân, hai người đều thân thể trần truồng.....

Hẩn dùng lực bấu tay mình, đau đến chảy ròng nước mắt mới tin rằng: đây không phải là mơ. (Tân:sướng thể còn gì >J)

Tăng Kế từng có rất nhiều tình nhân, nhưng giờ phần lớn thời gian y lại ở một mình.

Đối với quán bar khá nhiều người tới đó, Tăng Kế được xem như là một nữ vương, với cái danh là con một của một gia đình giàu có.

Y độc thân, không phải không có người nghĩ tới chuyện theo đuổi y, thực tế là số lượng người muốn theo đuổi y đã xếp thành hàng dài, chỉ cần nghe tới lời đồn đo cũng khiến người tới sau cảm thấy nhụt chí.

Cho dù ngẫu nhiên nhìn thấy y cũng nghĩ y là người không mấy ổn định, sau không lâu cũng sẽ thấy người bên cạnh Tăng Kế đã thay đổi, cũng may đều là hảo tụ hảo tán, không thì những năm qua, Tăng Kế đã phải gánh không ít phiền toái.

Con người ai cũng có cái tính thích khoe khoang, Sở Chu thích những người xinh đẹp, vì vậy đối với Tăng Kế cũng từng có khát khao.

Bất quá rất nhanh loại ảo tưởng này đã bị những lời đồn đánh gãy, nghe nói Tăng Kế ở thời điểm cùng người khác làm, lần đầu tiên đều là thực xinh đẹp mà nằm dưới, tùy người tới lấy.

Nhưng về sau, liền giống như đang đùa giỡn, nắm được tâm đối phương, từng bước dụ dỗ, lời nói ngọt ngào, thật giả khó phân.

Không ai biết vì sao mà Tăng Kế lại có thói quen như vậy, chỉ là không thể nghĩ ngờ rằng, ai đã từng có quan hệ cùng y, cuối cùng cũng đều không tránh được bị y bỏ mặc – mặc kệ là giữa bọn hắn đã từng có bao nhiêu tình cảm mãnh liệt.

Sở Chu đôi khi nghĩ mình là con mồi của y?

Nhưng, ý nghĩ này cũng rất nhanh bị thay thế “ Cho dù như thế nào, dù sao tôi cũng sẽ không yêu những người không chịu trách nhiệm.”

Nhưng mà theo thời gian, Sở Chu phát hiện chính mình thế nhưng cũng bị những thói quen như có như không của y hấp dẫn, cùng với những lúc tâm trạng y thất thường.

Mới quen với Tăng Kế nhưng đã liền xảy ra quan hệ, mới nói chuyện phiếm với nhau được vài câu, rồi đến khi ở chung, Sở Chu càng không thể khống chế tình cảm mà hắn dành cho đối phương.

Không thể khống chế, tâm loạn như mà.

Sở Chu từng thử âm thầm cảnh báo chính mình, không thể tái nhân nhượng y, không thể đáp lại nhiệt tình của y, cũng không thể cái gì cũng thuận theo y, càng không thể dần đánh mất đi chính mình.

Có một số việc, đã xảy ra, sau không thể kiểm soát, giống như yên lặng mở nắp cống mà không nói lời nào. (Tân:ý anh ý có lẽ là: mở nắp cống ra, không nói lời nào, rồi đột nhiên có người đi qua, rút xuống dưới.)

Sở Chu vì thế lại nói tới chính mình, không thể đụng vào y, bởi vì khi tiếp cận y, có một số việc lại càng không thể che giấu.

Sở Chu cần đi làm, chính là để giấu tâm tư kì quái này, bởi vì chỉ cần không để y thấy, không để y biết, bọn hắn còn có thể tiếp tục trò chơi.

Tăng Kế hai năm này miễn cưỡng xem như an ổn ở cùng Sở Chu, gây ra không ít ngạc nhiên, trong đó cũng có rất nhiều người đang chờ xem náo nhiệt.

Có người nói, Tăng kế diện mạo, gia thế, kinh nghiệm, mọi thứ đều tốt, sớm muộn gì cũng bỏ mặc Sở Chu một cách phũ phàng.

Có người cũng nói, kì thật chưa chắc, Sở Chu tuy rằng không thích hợp, nhưng anh hắn sau này sẽ nối nghiệp Cao gia lại cùng công ty nhà Tăng Kế vẫn có quan hệ chặt chẽ, Tăng Kế thấy thế nào đều không dám đối Sở Chu dứt bỏ liền dứt bỏ như trước

Giống như trong lời đồn Sở Chu cũng từng nghe qua, trong cái vòng luẩn quẩn ấy (Đồng: chắc là chuyện giữa hai anh ý), mình không đóng vai trò quá quan trọng, về điểm này khi mới quen y cũng có nghe qua vài lần.

Trừ bỏ ban đầu nghe qua, về sau càng thấy buồn cười, chậm rãi theo thói quen, mọi thứ đều trở lại bình thường.

Có lẽ, “Thăng thủ tình yêu” là do Tăng Kế bắt đầu, cũng không thể bỏ hẳn thói quen đó.

Con người tốt nhất chính là ở điểm tạo ra thói quen, nhưng điều sợ hãi nhất cũng là từ thói quen mà ra.

Sở Chu không biết, nếu trò chơi này thật sự bị y chơi quá lâu, có lẽ vài năm, có thể hay không bọn hắn dần dần đối với đối phương càng ngày càng xa cách.

Sở Chu thật lâu sau mới biết, hắn lơ đãng dụng tâm, lại khiến y ghi tạc tận đáy lòng.

Ngày đó hẹn đi uống rượu, rượu mới uống một nửa người nọ liền say, cổ tình không chịu buông chén. Y tựa đầu trên cánh tay, tay kia thì dùng đưa cái chén, miệng vẫn lẩm bẩm cái gì đó.

Qua một lát, tựa hồ là lằm bằm lằm bằm đủ, người nọ đưa cái chén về phía Sở Chu. Sở Chu đại khái cũng đã ngà ngà say, mơ mơ màng màng nhìn, cầm chén trên tay, hai ánh mắt quay tròn theo ngón tay người nọ, giống như con chó nhỏ bị chủ nhân cầm cục xương dụ dỗ.

Trong chốc lát, y bỗng nhiên bật cười, cười như hoa đào trở bông rực rỡ, Sở Chu hận không thể hung hăng đem y ôm vào trong lòng. Môi mấp máy, tuy rằng nghe không rõ ràng lắm nội dung nhưng tính tò mò lại

không ngừng tăng lên, hấn cổ nén lòng, ghé sát tai lại, người nọ liền nói không ra tiếng, chính là dùng vẻ mặt cười xấu xa nhìn Sở Chu, chậm nhắm mắt lại.

Giống như đã bị mê hoặc, Sở Chu không lùi mà tiến tới, môi hôn tới đối phương.....

Giúp đỡ người nọ ra ngoài quán, hai người đều đã say, Sở Chu ở bên đường đón xe, người nọ liền ghé vào tai Sở Chu, động tác giống như tình nhân thân mật nói nhỏ, nói ra những điều làm Sở Chu không thể quên được.

“Tôi, nói cho cậu biết..... Nhiều năm như vậy, nên nhìn thấu Tình yêu liền mẹ nó là gặp dịp thì chơi, cậu nhưng đừng quá nhập diễn.....”

Đừng quá nhập diễn.

Đây là ma chú mà Tăng Kế tặng cho Sở Chu.

Vì thế cuộc sống về sau thật giống như ngọn đèn âm nhạc, cùng nhau gạt hái, lúc lên lúc xuống cũng là diễn ở bên ngoài, vĩnh viễn không ai đánh vỡ khoảng cách ấy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngô, bối cảnh [tình yêu trò chơi]

Đồng học Cổ Vân trong tương lai không xa sẽ là một tai họa nhân gian ==+

TS:Tác giả bắt đầu sử dụng thành ngữ rồi, càng ngày càng nan mà.

Đồng chí: Công cuộc bắt đầu khó.

Thỉnh chut vị chỉ giáoc thêm

4. Chương 4

Mặc kệ, người khác đánh giá Tăng Kế thế nào, y mãi là một người đường hoàng, phong lưu phóng khoáng, là người thừa kế của tập đoàn Tăng Thị.

Y sẽ ở trên bàn rượu lần lượt thay đổi bộ mặt, nho nhã lịch sự tao nhã, còn trong bóng đêm phóng túng cuồng hoan, kiêu ngạo không kiềm chế được.

Y một khi đã làm chuyện gì thì sẽ không dừng lại.

Tuyết vẫn rơi, khí trời mùa đông càng rõ nét, đảo mắt đã là tháng mười hai.

Lễ Giáng Sinh sắp tới, ngay sau đó là sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của Sở Chu.

Vốn Sở Chu nghĩ sẽ cùng Tăng Kế ra ngoài ăn cơm như mọi khi, sau đó đến khách sạn ở một đêm, cũng giống như mỗi lần có ngày quan trọng.

Kết quả đến ngày trước hôm sinh nhật, Tăng Kế không có phản ứng gì khác với thường ngày, cũng không đề cập đến ngày hôm sau tính toán đến đâu ăn cơm.

Sở Chu buổi tối nằm ở trên giường có điểm ám ức, cả hai cũng không có nói hay làm gì, nghĩ thầm chẳng lẽ Tăng Kế đã quên sinh nhật mình. Tuy rằng sinh nhật tuổi hai mươi lăm cũng không quá quan trọng, nhưng bị người ở chung quên khiến hắn thấy có chút khó chịu.

Hôm sinh nhật cũng không có gì nổi bật, cấp dưới cùng nhau tặng hắn một cái bánh ngọt, cũng có chút an ủi, nhưng cũng không cảm thấy vui sướng.

Sau khi tan sở, liền về nhà, sắc trời chưa ám, Tăng Kế không biết đi đâu, trong nhà không có một bóng người.

Sở Chu yên lặng lấy từ trong tủ bát một chai rượu vang, vốn nghĩ Tăng Kế là người hay quên, sinh nhật dù sao cũng không phải quá quan trọng, đơn giản mua chút rượu ở nhà ăn cơm coi như cũng xong.

Kỳ thật hắn phát hiện, sau một thời gian ở chung, cùng trong một thời điểm có những vật bình thường lại thấy có điểm hấp dẫn, cơ bản tâm ý không đến được tâm ý cũng tốt. Đáng tiếc, là y chú ý tới.

Sở Chu ngồi trên ghế sa lông, sắc trời ngày càng tối, hắn cũng không có ý định bật đèn, một mình lẳng lặng ngồi trong bóng tối.

Cũng không biết khi nào thì truyền đến tiếng mở cửa, như mọi ngày thì Sở Chu nhất định sẽ ra đón nhưng hôm nay lại mệt, không muốn nhúc nhích.

Tăng Kế mang theo những gói to chẳng biết đựng những thứ gì, bật đèn liền bị Sở Chu dọa nhảy dựng. Nhịn không được y nói, “Cậu làm gì vậy, ở nhà cũng không bật đèn lên, tính thay quỷ dọa người sao.”

Sở Chu thấp giọng nói thầm, “Cho dù là quỷ thật cũng không thấy anh sợ hãi, em vậy làm sao mà dọa được người.”

Tăng Kế nghe không rõ hắn nói cái gì, mở tủ lạnh liền đem những túi hũn vừa mua cất vào. Y từ trong toa lét đi ra, mở miệng nói: “Hình như hôm nay là sinh nhật cậu? Muốn ăn chút gì đó không?”

Sở Chu sững sốt: “Giống như trước đây, ra ngoài ăn được không?” Hắn vốn định giả vờ không để ý, nhưng lại khẩn cấp nói ra, thậm chí còn tràn đầy chờ mong, người cũng ngồi thẳng dậy, trông giống như đang chuẩn bị đợi mệnh lệnh của cấp trên vậy. (Tân Sinh: Trung khuyến nạng mùi)

Tăng Kế hất cằm về phía cửa sổ, nói: “tuyết rơi ngoài trời lạnh muốn chết, tôi vừa trở về, không muốn lại ra ngoài. Bữa tối ăn tại nhà đi, tôi đã mua mọi thứ rồi.” Nói xong cũng không chờ Sở Chu trả lời, quay người vào bếp, bắt đầu nấu nướng, dĩ nhiên là đích thân y nấu.

Sở Chu ngoài miệng oán hận, “Anh đã có kế hoạch, còn hỏi em làm gì chứ?” nhưng thực tế hắn đã muốn mở cờ trong bụng (nguyên văn: Trong lòng thực tế đã muốn là nhạc khai liễu hoa). Tăng Kế nói như vậy làm cho hắn bị đối một buổi tối ăn cái gì, hắn đều có thể gơ hai tay tán thành, chỉ cần một câu nói của y, có thể làm cho hắn trở nên vui vẻ.

Bất quá Sở Chu đang sung sướng nhưng cũng lo lắng cho Tăng Kế, y vốn là một thiếu gia, cũng chưa từng được nghe qua là y biết nấu ăn, liền cứ một lát lại hỏi xem y có cần giúp gì hay không.

Tăng Kế bình thường không làm việc này nhưng bộ dáng lại rất nhanh nhẹn, dùng những nguyên liệu đồ ăn đã mua sẵn, chỉ sau một lát canh với vài món ăn đã được hoàn tất, mùi hương cũng thực hấp dẫn, điều này khiến Sở Chu vô cùng ngạc nhiên.

Trời đã tối, ngoài trời tuyết vẫn không ngừng rơi.

Sở Chu liền nhanh nhẹn dọn bàn, Tăng Kế không biết từ chỗ nào đem đến chiếc bánh ngọt. Tăng Kế thấp lên hai hàng nến, hai người ngồi đối diện nhau, không khí mơ hồ trở nên vô cùng lãng mạn.

Sở Chu liếm liếm môi, có lẽ là vì Tăng Kế chuẩn bị bữa tối liền có vẻ ngượng ngùng, hơn nữa hắn lại lần đầu tiên được Tăng Kế chiêu đãi như vậy, trong lòng cảm thấy sung sướng, ngượng ngùng tìm một cái đề tài, “Chưa thấy bao giờ, cũng không biết người cũng có sở trường này nữa, không thua đầu bếp của nhà hàng Phúc Hương là mấy.”

Tăng Kế nhú mày cười cười, “ Khi học đại học, ăn không quen đồ ăn của nhà ăn, cũng không muốn đi ra ngoài ăn, cuối cùng thuê phòng trọ, cũng tiện học chút nấu nướng.”

Tăng Kế thường không hay nói về bản thân, bây giờ lại trả lời Sở Chu, rõ ràng là tâm tình tốt lắm. Đại khái y cũng là thật lâu không xuống bếp, nhưng y cũng rất hài lòng với bữa ăn ngày hôm nay, sắp xếp để Sở Chu thối nến cầu nguyện, còn nhanh chóng nêm thức ăn thế nào.

Khuôn mặt Sở Chu dưới ánh nến có vẻ đỏ lên, nghe lời đóng mắt cầu nguyện. Hắn ra xã hội hai năm thường mang vẻ thành thực, nhưng thi thoảng vẫn toát lên vẻ ngây thơ của tuổi trẻ.

Tăng Kế thấy Sở Chu cầu nguyện xong, liền cùng hắn thổi tắt ngọn nến.

“Người cầu gì vậy?” Tăng Kế gấp một gấp, y không thích ăn nấm liền gấp hết cho Sở Chu. “Cậu thích ăn thì ăn nhiều một chút.”

“Không thể nói, mất linh.” Sở Chu cúi đầu cười trộm.

“Nhảm, cũng không phải tiểu hài tử, cậu cũng thật quá cả tin.” Tăng Kế cũng không hỏi nhiều, kỳ thật lúc này cũng chỉ thuận miệng, hắn cầu nguyện gì cũng đâu liên quan đến y.

“Sinh tử có mệnh, vận định không đứt, về phần thăng quan phát tài, vẫn chủ yếu là dựa vào quan hệ, quy tắc. Cậu nguyện cầu cái gì cũng không thể nói.” Vấp qua không ít trắc trở, trước hỏi bị Sở Chu qua loa lãng tránh, vẫn là nhịn không được yếu thế.

Sở Chu bĩu môi, “Cũng không hẳn là cầu nguyện những chuyện này.” Y trầm nghĩ, người này thật chanh chua, hắn cầu nguyện điều gì trong ngày sinh nhật cũng bị y nói đến không đáng một đồng, bất quá nếu làm cho y biết hắn cầu nguyện cùng y có quan hệ, thật không biết y sẽ thế nào.

Sở Chu cúi đầu uống một hớp rượu liền chuyển đề tài, trong lòng không muốn cho đối phương biết chính mình vừa mới nghĩ cái gì, chỉ sợ y lại nói cái gì khó nghe.

Cũng may Tăng Kế cũng không phải người không có chừng mực, cũng liền hưởng ứng đề tài của Sở Chu.

Thu thập hết chén bát ném vào bể rửa bát, để mai dì đến rửa dọn. (Tân Sinh: nói chung là các anh lười.)

Tăng Kế là một đại thiếu gia, tự mình nấu cơm đã là nể tình lắm, tất nhiên không có khả năng làm mấy việc thu dọn.

Về phần Sở Chu, hắn từ nhỏ mặc dù không tính là được nuông chiều nhưng hắn thực sự không thích hợp với cái phòng bếp, có lần dì sinh bệnh nghỉ phép, Tăng Kế đã từng chứng kiến Sở Chu vì muốn dọn dẹp phòng bếp mà kết quả là hắn không làm được gì, thiếu chút nữa phá hỏng nửa phòng bếp. Từ đó Tăng Kế cấm hắn lại gần phòng bếp.

Ăn cơm xong cũng chưa đến thời gian “Làm vận đông”, hai người miễn cưỡng nằm ở trên ghế sa lon uống rượu, câu được câu chăng nói chuyện.

Đa số thời gian là Sở Chu nói, Tăng Kế nghe, Sở Chu không có nhiều bằng hữu, lại rất ít đi ra ngoài xã giao, nói đến nói đi cũng chỉ là những câu chuyện xảy ra ở công ty, Tăng Kế cũng không nghe cũng không chặn họng hắn.

Sở Chu nói xong, bỗng nhiên phát hiện người bên cạnh tựa hồ không còn nghe hắn nói, không khỏi tức

giận nhìn hần, chỉ thấy chén rượu bị đặt ở một bên, Tăng Kế hơi hơi ngửa đầu, ánh mắt nửa mở, như có suy nghĩ gì mà nhìn chằm chằm vách tường

Giống như bị bộ dáng chuyên tâm kia của Tăng Kế hấp dẫn, lại giống như không cam lòng chính mình bị người nọ xem nhẹ, Sở Chu dựa vào, hôn nhẹ lên ánh mắt Tăng Kế, thừa dịp y nhắm mắt lại liền hôn xuống môi y, Tăng Kế liền hé miệng, đầu lưỡi ôm lấy quần quanh, từ đó, Sở Chu vốn định nhẹ nhàng nhưng liền nhanh chóng tăng cấp vì dục vọng

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lão e, tụ tán đều có lúc, thời gian có thể gạt bỏ hết thảy bi thương.

Tiếp tục hảo hảo cố gắng, công việc mới cũng không nhàn hạ.

5. Chương 5

Ly thủy tinh không biết từ khi nào đã rơi xuống thảm, Sở Chu ở thời điểm lấy lại được tinh thần, hai tay đã chặt chẽ ôm lấy bả vai y, bởi vì bàn tay dùng quá nhiều lực liền bị y cắn một cái, không quá mạnh nhưng vẫn rất đau.

Sở Chu có điểm ủy khuất nhìn Tăng Kế đã có điểm phiếm hồng, người này một khi động tình đều thể hiện ra hết, khiến cho chính mình mỗi lần đều không khống chế được.

Trước kia bởi vì dùng quá nhiều lực mà bị người nọ mắng, dần dần cũng học được cách khống chế bản thân, thậm chí sau này còn bị y chê là quá ôn nhu, quá nhẹ, kết quả không biết như thế nào, lần này mới vừa dùng chút lực liền bị đẩy ra, thật sự là hầu hạ không tốt

Có thể ánh mắt Sở Chu thật sự rất đáng thương, mà rơi vào cảnh đẹp bị người đánh gãy cũng thật không tốt, Tăng Kế liếm môi cười cười, tiến lại gần hần, “Cậu dùng nhiều lực như vậy để làm gì, còn chưa bắt đầu mà cậu đã dùng sức, không sợ lát nữa lại thấy mệt sao?” Ngửi khí trên đầu, trả thù, tựa như muốn giải thích nguyên nhân y vừa cắn Sở Chu.

Tăng Kế trong ấn tượng của Sở Chu dù làm bất cứ việc gì, xưa nay không vì ai mà giải thích, đêm nay chắc hẳn là có chuyện gì khiến y vui, nhưng chuyện đó chắc chắn không liên quan đến hần.

Trong lòng có chút xúc động, Sở Chu cũng không biết chính mình lúc ấy nghĩ như thế nào, dù sao nhiệt huyết đang tăng lên, lần này cũng không tính toán cho Tăng Kế có cơ hội phản kháng, liền hung hăng đem y lên ghế sofa, một bên cắn cắn cổ y, sờ soạng cởi bỏ quần áo, một bên hàm hồ nói, “Sức em đủ hay không đủ anh cứ thử xem sẽ biết.....”

Tăng Kế hoảng sợ, nhưng cũng rất nhanh bị nhiệt tình của Sở Chu cuốn lấy

Nói thật, trong khoảng thời gian gần đây hai người làm cũng không đủ tận hưởng, Tăng Kế nhất quán muốn tận hưởng lạc thú trước mắt, nếu lần này làm không tốt y thật muốn bỏ đi tìm người khác.

Bất quá — ôm lấy bả vai Sở Chu, kéo hẳn lại gần, Tăng Kế rất thoả mái hưởng thụ — lần này làm coi như rất vừa lòng, có lẽ không phải lo đi tìm người khác (chém mạnh)

Hai người ở sô pha làm một lần, trong phòng tắm làm thêm lần nữa, thậm chí đến lúc nằm trên giường Sở Chu vẫn còn chưa thấy tận hưởng, người trẻ mà phải nhẫn nhịn dục vọng lâu quá một khi bùng nổ thật không thể vẫn hồi.

Tăng Kế cảm thấy hối hận vì đã dung túng hẳn, trên đường có mấy lần muốn kêu ngừng, nhưng thấy Sở Chu có điểm khẩn thiết, cũng không nỡ từ chối hẳn (chém mạnh pạt 2)

Đã lâu không có làm mãnh liệt như vậy, hai người tắm rửa sạch sẽ, nằm cũng không yên, khó khăn hồi phục hơi thở, Sở Chu nhu thất lưng Tăng Kế như muốn lấy lòng, bàn tay xoa xoa liên lại trượt đi chỗ khác.

Bị Tăng Kế một phen cầm, cười lạnh đem tay hẳn kéo lại trên sườn thất lưng

Sở Chu nhu thất lưng y thật thoả mái, Tăng Kế vừa lòng mị thượng mắt, “Cậu yên ổn một chút đi, ngày mai không muốn đi làm sao.....”

Sở Chu nhu nhu thất lưng y, cắn môi dưới của y, nhẹ nhàng lôi kéo, “Không đi. Lão bản đại thọ, toàn thể nghỉ.”

Tăng Kế nghe hẳn nói vậy, thấp giọng nói: “Được nha, lâu như vậy cuối cùng cũng thấy được cái giá của lão bản,” Âm cuối tha dài, ngữ điệu vừa chuyển, lại tùy tiện nói, “ Vậy không biết, lão bản đối với phục vụ đêm nay có hài lòng hay không?”

Sở Chu hít vào một hơi, ôm chặt lấy Tăng Kế, “Tất nhiên là vừa lòng,” Nghĩ đến đêm nay, tâm tư lại đứng lên, tay chân lại không thật thà, thối khí vào tai Tăng Kế: “ Em vốn nghĩ là anh đã quên hôm nay là sinh nhật em.”

Tăng Kế cũng không đẩy hẳn ra, chỉ là thay đổi tư thế, thoả mái nằm trong lòng Sở Chu sờ loạn. “Không quên” Vì muốn chứng minh trí nhớ y chưa bị thoái hóa, y nói thêm, “Lần đầu tiên cùng cậu tổ chức sinh nhật, cũng là lúc người hai mươi tư tuổi, tính theo năm, hiện tại đã hai mươi lăm, ăn, không sai, tính ra thì chúng ta cũng đã quen nhau gần hai năm.”

Sở Chu ánh mắt có chút bất an nhưng không để lộ ra, tiếp tục tỉnh bơ hôn môi.

Ngoài cửa sổ, tuyết không biết đã ngừng rơi từ lúc nào, ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu lên tấm rèm tuyết, chói lọi.

Người trong lòng đã ngủ, Sở Chu tùy ý xoa mái tóc y gọi y tỉnh, nhưng xoa vài cái cũng không thấy gì, đành buông tha.

Một người thanh tỉnh, trong bóng đêm, tựa hồ từ lâu không có cảm giác lâng lâng như vậy, đáy lòng mơ hồ có chút hưng phấn. Sở Chu biết, đây sẽ là một đêm không có ý định ngủ, không phải vì hần già, mà vì hần đang cùng Tăng Kế lần thứ hai trải qua sinh nhật.

Đối Tăng Kế, có lẽ Sở Chu ở thời điểm hai năm trước cũng chỉ là bạn tình một đêm, sau này kết thân rồi ở chung, y sớm đã không còn nhớ rõ cuộc sống của mình đã từng có một người như vậy tồn tại.

Còn Sở Chu, dù có thể nào hần cũng không thể quên Tăng Kế là học trưởng của hần, khiến cho hần bỏ qua hết thấy mọi điều, một lần nữa nhận định đây là người của mình.

Sở Chu trong lòng thấy ấm áp, suy nghĩ không thể khống chế mà trôi về phương xa, trở lại thời mười bảy tuổi.....

Mười bảy tuổi, là thời điểm tuổi thanh xuân đẹp nhất, tràn ngập ảo tưởng cùng nhiệt huyết thời đại.

Tháng chín năm đó, Sở Chu vừa trở thành tân sinh viên, thoát ly sự ràng buộc của cha mẹ, áp lực học hành không vì thế mà giảm bớt, hần đối với mọi việc quanh mình đều tràn ngập vui sướng và chờ mong.

Bởi vì thi vào trường cao đẳng thành tích cũng không quá thấp, liền đảm nhận vai trò cán bộ của lớp- lớp trưởng tạm thời, khai giảng mọi chuyện vụn vặt, người hướng dẫn trong ban đều tìm đến hần để xử lý.

Hôm nay cũng vậy, Sở Chu còn chưa kịp ăn cơm trưa đã bị người hướng dẫn kêu lại muốn xem xét lại bảng đánh giá xác định gì đó trong hai ngày qua, hần đang định đến nhà ăn liền phải quay đầu đi đến giảng đường.

Thang máy đang sửa, mà thầy cô giáo bắt hần đến văn phòng ở tận lầu chót khiến hần muốn chết tử tế cũng không được, chờ hần một hơi lên đến lầu 14, áo sơmi đã ướt đầm mồ hôi.

Sở Chu thở gấp, ổn định thân mình, ở ngoài cửa văn phòng lau mồ hôi, sửa sang lại quần áo, cung kính gõ cửa, nhưng lại không thấy ai trả lời.

Không phải chứ — không có ai sao, Sở Chu cảm thấy chính mình số thật khổ, không muốn nghĩ tới chuyện buổi chiều lại phải leo lên đây lần nữa.

Không từ bỏ ý định, tiếp tục gõ cửa, vẫn không có ai trả lời, “Vậy xin phép!” rồi liền thử mở cửa.

Kết quả, cửa mở.....

Thế nhưng lại không khóa?

Sở Chu xem xét, bên trong quả thật không có người, chỉ có một bàn làm việc, một cái áo khoác, trên bàn sạch sẽ không có giấy tờ gì, hẳn muốn lấy đồ cũng phải chờ thầy cô giáo trở lại mới được.

Cửa không khóa vậy chắc thầy cô có chuyện gì tạm thời phải ra ngoài, Sở Chu do dự, đóng lại cửa phòng, đi vào trong ngồi.

Tiến vào mới phát hiện, văn phòng không lớn, nhưng bày biện rất nhiều, phía sau cửa có bày chậu hoa, trên tủ hồ sơ có một bể cá. Sở Chu lú lẫm, thầy cô giáo thật biết hưởng thụ, trang trí văn phòng tốt như vậy.

Nhàm chán ghé vào trên bàn, đợi hơn mười phút cũng không thấy người trở lại, chẳng lẽ thầy cô giáo kỳ thật đã rời đi, chẳng qua sơ ý quên khóa cửa?

Sở Chu nhìn đồng hồ, suy nghĩ một lúc, nếu giờ còn chưa tới nhà ăn thì hẳn chỉ còn lại chút cơm trắng, canh nhạt mà thôi.

Đi tới cửa vẫn không quên giúp thầy cô giáo khóa lại, Sở Chu nghĩ thầm, mình thật thiện lương, thầy cô giáo làm ơn buổi chiều nhất định phải ở trong này, đừng để cho hắn mấy lần tới đều không lấy được đồ.

Đang muốn đi ra ngoài, bỗng nhiên nghe được tiếng động ma xát ở cách vách truyền đến, Sở Chu quay đầu, lúc này mới phát hiện trong phòng còn có một cánh cửa nhỏ, hẳn là có văn phòng bên trong.

Chính mình ngồi đợi ở ngoài này lâu như vậy, thế nhưng thầy cô giáo kì thật vẫn ở bên trong sao?

Sở Chu không nói gì, lắc lắc thanh tỉnh đầu óc, chỉ cảm thấy hôm nay mọi chuyện không thuận lợi, lại còn có cảm giác khó chịu. Bất quá, hẳn lại nghĩ, lúc này hẳn vào cũng đã lên tiếng lớn như vậy, thầy cô giáo như thế nào liền một chút cũng không nghe thấy hắn!

Hắn vẫn còn đang phải nhẫn nhịn nửa ngày, trong lòng không tránh khỏi tức giận, lần này bộ dạng của hắn đã có chút không ổn, không khách khí liền trực tiếp đẩy cửa vào—Dù sao cũng chỉ là thầy cô văn xã khoa nho nhỏ, đừng nói là đi học, ngay cả bốn năm đại học cũng không gặp họ, cũng không thể bắt lỗi hắn, trong lòng hắn lúc này chỉ nghĩ vậy.

Cửa vào phòng trong cũng không khóa, Sở Chu đẩy cửa ra lúc này mới biết trong phòng có hai người, một người đeo kính mắt, mặc áo sơ mi ngồi ngay ngắn trước bàn, mày nhíu lại, bộ dáng trông như không chịu nổi phiền nhiễu, tên còn lại mặc âu phục, áo sơ mi tháo ra mấy nút để lộ ngực, bán ngồi ở trên tay vịn ghế xoay, cúi xuống, thân thể giống như đang tựa vào nam nhân đeo kính mắt, ánh mắt nhắm lại, nở nụ cười trông rất đắc ý.

Hai người thấy Sở Chu bỗng nhiên đẩy cửa mà vào đều là sửng sốt, nam nhân ngồi ở tay vịn ghế liền ho khan đứng lên, nói với nam nhân đang ngồi: “Giữa trưa cùng nhau ăn cơm đi, em xuống lầu đợi anh.” Rồi

sau đó không đợi người nọ đáp ứng, liền xoay người rời đi.

Nam nhân ngồi trên ghế đợi người nọ đi khỏi rồi mới hướng Sở Chu hỏi: “Cậu tìm ai?” Thanh âm lãnh đạm.

Sở Chu liền nói nguyên nhân hẳn tới, người nọ liền viết vài thứ, rồi sau đó nói với Sở Chu: “Cái bảng kia cần thì lấy đi, đến lúc đó tôi sẽ phát xuống cho các cậu, còn việc giảng dạy thì để bàn sau, cậu cứ đi về trước đi.”

Sở Chu vội nói “Vâng”, trong lòng lại hận không thể đem thầy cô giáo hẳn bóp chết, không thống nhất ngày từ đầu, bây giờ khác nào gây sức ép lên học sinh.

Xuống lầu liền thấy nam nhân mặc âu phục lúc nãy, người nọ thần thái rất tốt, chắc chắn, gia cảnh nhà y cũng không tồi. Ăn mặc cũng không tục, chỉ là đứng ở cửa giảng đường một lát, liền “tàn sát” vô số sinh viên vô tình đi ngang qua.

Ánh mặt trời theo ngọn cây, chiếu lên người nọ, thấy y như đang phát ra hào quang, đường hoàng rất đáng được chú ý.

Rất nhanh, nghe được từ các sinh viên lớp trên biết được nam nhân này tên là Tăng Kế, là sinh viên thuộc khoa hần, vừa mới tốt nghiệp, năm đó cũng coi như là một nhân vật quan trọng, mà thầy giáo hôm trước hẳn đi tìm gặp, cũng chính là sinh viên của trường từ nhiều năm trước, tên là Bạch Nghị.

Đây là lần đầu tiên Sở Chu trông thấy Tăng Kế, mười bảy tuổi, độ tuổi tin rằng cuộc sống này thật tốt đẹp, thiện ác phân minh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tranh thủ đem nội dung chương tới nói xong.

Ta nhớ... còn có Cố Vân, cần phải cho hần ra phơi nắng a phơi nắng.

6. Chương 6

Sở Chu tựa hồ đã quên người này, khoảng một năm sau, hẳn một lần nữa gặp lại Tăng Kế.

Tựa hồ những lần Tăng Kế xuất hiện đều thấy Bạch Nghị, Sở Chu nhìn thầy giáo dạy thay trên bục giảng với người thanh niên hai tay nâng cằm ngồi ở bên cạnh mình, dường như có chuyện gì đó mờ ám.

Đã nghe rất nhiều lời đồn về người này, vẫn là không có biện pháp đem người này cùng hần – vị học trưởng được dân chúng đồn đại là một đồng tính luyến ái yêu nghiệt bữa bãi liên hệ cùng một chỗ.

Trong tiềm thức, Sở Chu thầm nghĩ hai người này coi như là quan hệ tốt, hay bằng hữu, sau khi tốt nghiệp đều đồng ý ở lại trường, thường xuyên đi lại.

Bất quá, Sở Chu trộm xem ánh mắt cực nóng của Tăng Kế đang chuyên chú hướng về phía bục giảng, lại nhìn trên đài ánh mắt Bạch Nghị cũng liên tiếp quét về phía này, trên trán tựa hồ nổi vài gân xanh – bạn tốt loại này thật cũng khó có thể bào chữa. Nhưng hai người này cũng không có để ý, công khai liếc mắt đưa tình trước mặt mọi người, Sở Chu thấy vậy liền bĩu môi.

Có điểm tiếc nuối hoặc thất vọng, Sở Chu không biết cảm giác của hắn như thế nào, chính là có điểm âm ỉ.

Trước kia cũng đã nghe các tiền bối kể đủ loại chuyện về người này, giống như tận mắt nhìn thấy hai người kia quan hệ ra sao.

Khi đó Sở Chu không biết bọn hắn nói tới ai, chính là trong đầu liền hiện lên gương mặt bất nam bất nữ đang tức giận, hắn ở trong lòng rất là khách sáo đối phương một chút, trong đầu nghĩ đến y liền nghĩ tới bốn chữ: đôi phong bại tự.

Sau lại nghe tiền bối nói ra những chuyện xưa về hai người này, Sở Chu giật mình, theo bản năng phản bác nói: “Như thế nào có thể”, tiền bối liền kể cho hắn nhiều chuyện như muốn chứng minh điều mình nói. Học tỷ cuối cùng cười khoát tay áo, có điểm thần sắc cổ quái nhìn những người đang ngồi nghe chuyện, đối với các học đệ nói: “Được rồi, nhân vật trong truyện vốn đã ra trường, cũng không có quan hệ với chúng ta, nghe một chút cho dù có để ý, đừng quá để vào trong lòng.” Cũng như có suy nghĩ gì đó mà lại liếc Sở Chu một cái, Sở Chu không hiểu mở to mắt.

Những người có mặt lúc ấy đều đang ở đây, bọn hắn không ngờ nhân vật chính lại quang minh chính đại xuất hiện trước mặt họ.

Sở Chu ở trong lòng nói, học tỷ ngày trước cũng không kể hết mọi chuyện, hai người kia cuối cùng cũng không chia tay, hiện tại khẳng định cũng là thường xuyên liên hệ, mà trong đó một người lựa chọn ở lại đây dạy học, trở thành giáo viên môn xã khoa của bọn hắn.

Nhìn thấy hai người này, liền không tự giác nhớ lại tình huống hôm đó, tiếng vang kì quái ở phòng trong, tư thế hai người họ, lúc thấy mình khuôn mặt thoáng chút không tự nhiên, lúc ấy có thể khờ dại nghĩ là do mình không lễ phép, hiện tại hắn lại nghĩ tới những chuyện đen tối khác.

Bài giảng của Bạch Nghị hẳn là rất tốt, bởi lúc tan học mọi người vỗ tay nhiệt liệt, một đám sinh viên nữ chạy lên bục giảng hỏi vấn đề, Sở Chu cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy bọn họ tích cực như vậy.

Bạch Nghị có dáng người cao ngất anh tuấn, ngôn ngữ độc đáo, có thể đem buổi học xã khoa buồn tẻ giảng đến say mê lòng người.

Đáng tiếc sau này khi mọi người bàn tán Bạch Nghị có bao nhiêu anh tuấn, lớp trưởng đại nhân Sở Chu

không cách nào chen miệng vào được, đơn giản là các buổi khóa nhỏ hần đều chuẩn mắt, tâm tư đều tập trung vào chuyện hai người họ Tăng Kế – Bạch Nghị, một chữ cũng không nghe được

Hôm đó phải đến khi thầy cô giáo của buổi học tiếp theo đứng ở ngoài cửa đợi, Bạch Nghị mới thoát khỏi sự nhiệt tình của sinh viên

Thân là lớp trưởng, đáng lẽ Sở Chu nên đi lên nói vài lời tiếp đón với thầy nhưng hần chỉ ngồi yên đó, hần thỉnh thoảng lại nhìn Tăng Kế ngồi cách hần không xa, người này vẫn đang ung dung ngồi tại chỗ, không hề có chút mất kiên nhẫn nào, trái lại nhìn thấy Bạch Nghị bị vây như vậy, liền giống như vui sướng khi thấy người gặp họa mà nở nụ cười.

Sở Chu kinh hoàng một lát, hần chỉ nhìn đến một mảnh ồn ào, người này lại im lặng mỉm cười, không có gương nanh vuốt như lời đồn, thậm chí có phần hòa nhập vào với đám đông, hần không biết làm như thế nào để hiểu chuyện trước kia, chính là trong nháy mắt, hần không hiểu, hy vọng chính mình cũng có thể xuất hiện trong câu chuyện đó.

Muốn tới gần người này, muốn biết nhiều hơn về Tăng Kế

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay không cẩn thận đào ra một cái hố cổ đại

Ta còn có điểm có cảm giác muốn thay đổi, chương này liền viết thiếu

Ngày mai bổ sung sau

Đồng chí: chương này ngắn *sung sướng ing* chương sau dài *khóc lóc ing*

TS: sao ngắn thế, b cắt bớt à.

7. Chương 7

Có lẽ là Sở Chu ở thời điểm đây nghĩ chuyện này chỉ là vô tình khiến hần thấy thích thú, hoặc cũng có thể trong lòng bắt đầu để ý một người, sau liền không tự giác tìm tòi chung quanh, tìm kiếm bóng dáng người nọ, dù sao nửa năm sau đó Tăng Kế xuất hiện trước mắt Sở Chu ngày càng nhiều

Sau một thời gian quan sát, Sở Chu phát hiện Tăng Kế rất để ý đến bề ngoài của mình, y có ngoại hình tuấn tú, vì vậy đối với quần áo cũng có yêu cầu rất cao.

Sở Chu nhiều lần trông thấy Tăng Kế, lại chưa từng thấy quần áo y quá kiểu cách, tóc được tỉ mỉ xử lý, tựa hồ từng sợi tóc từng độ cong đều trải qua thiết kế, vô luận nhìn từ góc độ nào cũng thấy hoàn mỹ.

Sở Chu nhìn chính mình trong gương, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy có gì đặc biệt, so sánh với Tăng Kế, Sở Chu không khỏi cảm thán, đều được cha mẹ nuôi dưỡng, được ăn cơm uống nước, sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy.

Buổi thực nghiệm kết thúc, Sở Chu cầm mấy quyển sách định trở về phòng ngủ tắm rửa một cái rồi đi ăn cơm, mới vừa đi tới thư viện liền chứng kiến một chiếc xe thể thao phong cách đứng ở dưới lầu, theo bản năng Sở Chu liền nghĩ nó là của Tăng Kế.

Sở Chu đi vài bước lại quay đầu, nhìn những tấm biển quảng cáo, thỉnh thoảng lại ngấm cửa sổ.

Chốc lát sau thấy Bạch Nghị đi ra từ thư viện, Sở Chu theo bản năng nhủ mày, thấy Tăng Kế đang chậm rãi đi phía sau Bạch Nghị, mày lại không tự giác giãn ra.

Xem hai người này lên xe rồi đi, Sở Chu lại nhìn tấm biển quảng cáo “xem đủ chưa”, lại tính toán tiếp tục về ký túc xá.

Ai biết lần này Bạch Nghị không có lên xe, đi nhanh lên phía trước, Tăng Kế cũng vẫn đang đi phía sau, cho dù cách xa, cũng thấy khuôn mặt họ chẳng ra gì.

Cãi nhau? Sở Chu lau lau cái mũi, che dấu chính mình thấy cảnh này lại liền thấy hưng phấn, kỳ thật cũng không đáng để cao hứng, cho dù Tăng Kế thực sự chia tay với Bạch Nghị, cũng đâu đến lượt hắn. [Tân: poor top]

Sở Chu ngẩng đầu nhìn trời thăm than, hướng hồ Tăng Kế thấy thế nào cũng là người tâm cao khí ngạo, có thể lâu như vậy kiên trì không chạy tới trường học tìm Bạch Nghị, hẳn cảm tình giữa hai người rất tốt, tiểu đánh tiểu nháo thuần túy chỉ để trợ hứng. (*đồng: thi thoảng cãi nhau cho tình thêm nồng*)

Nghĩ như vậy, Sở Chu phần nộ trở về phòng ngủ.

Khoảng thời gian sau cũng không thấy Tăng Kế, Sở Chu ngẫu nhiên cố ý lác lư đến khu dạy học, không có việc gì nhưng lại chạy đến tầng chót, cũng chỉ thấy căn phòng kia đóng kín...

Tìm không thấy người, cảm giác muốn gặp cũng chậm rãi phai nhạt.

Một lần cuối cùng ở trong sân trường nhìn thấy Tăng Kế là cuối học kỳ hai, mỗi ngày đều vội vàng ghi ghi chép chép, học học thuộc thuộc, tìm tư liệu sâu tầm lại để viết luận văn, rung động trong lòng cũng dần dần lắng xuống.

Liền như vậy, không kịp phòng bị lại thấy được hai người kia.

Bởi vì đợt thi này vô cùng quan trọng, phòng tự học chặt kín người, trời nóng nực cho dù quạt chạy hết

công suất, cũng không có mát.

Sở Chu dự định dùng thẻ học buổi tối để hoàn thành luận văn, rời khỏi phòng tự học chung, đi tìm nơi nào vắng vẻ một chút để học.

Ra ngoài phòng học, đi trong sân trường không một bóng người, quả nhiên mát mẻ hơn rất nhiều.

Ánh trăng như hoa, mặt đất sáng ngời như đèn đường chiếu xạ.

Sở Chu tìm kiếm hơn nửa vườn trường, cuối cùng cũng quyết định về phòng ở của hắn, mặc dù bạn học chơi đùa thỉnh thoảng cũng phát ra tạp âm, nhưng vẫn có thể tập trung được.

Sở Chu theo thói quen đi tắt đến khu nhà ở, đi nửa ngày mới phát hiện dưới chân nhìn càng ngày càng không rõ đường, mới để ý mình đang đi vào một rừng cây nhỏ, rừng cây nhỏ sâu kín âm trầm trong vườn trường lúc này thật không hoan nghênh bất cứ ai. Chỉ vì nơi này buổi sáng chim hót thanh tĩnh có, có người đến người đi, giữa trưa mát mẻ luôn luôn có tốp năm tốp ba sớm đã chiếm ghế đá nhàn nhã ăn cơm, chạng vạng trời chiều đến lượt những đôi tình nhân, thật sự ban ngày nơi này không bao giờ thiếu bóng người.

Bất quá lúc này trăng đã treo trên đỉnh đầu, rừng cây nhỏ cành lá tươi tốt nay không có chút ánh sáng, tối tăm rậm rạp thật có chút đáng sợ.

Trong sân trường, tuy rằng chưa xảy ra chuyện gì, cũng ít người chọn đi đường này.

Sở Chu nghĩ đã đi xa như vậy, cũng không cần phải quay lại, bốn phía im ắng, hoàn toàn không có cảm giác đang ở trong sân trường nơi đô thị, hắn lấy hết can đảm đi tới. Trong lòng hát quốc ca, thỉnh thoảng tăng nhanh cước bộ, nhìn thấy lối ra liền thấy cao hứng, một trận gió lạnh thổi qua, bên tai bỗng nhiên truyền đến thanh âm, xa hơn một chút chỗ cây ả mộc, lộ rõ hiện ra hai bóng người.

Sở Chu đứng sững sốt, đầu óc thấy rối loạn, nơi này có gì thích hợp cho việc này chứ, hắn trong lòng cố gắng nghĩ, chính mình không nên đánh vỡ chuyện tốt của người ta

Bởi vì hai người kia vừa lúc cản đường đi của hắn, hắn liền đi vài bước vòng qua, chỉ hy vọng tiếng bước chân không cần quá lớn quấy rầy đến hai người họ

Thật cẩn thận đi qua. Sở Chu cũng không biết là ai đứng dưới tàng cây, nhưng cũng không muốn nhìn chuyện tốt của người ta, tình cảm mãnh liệt mà hắn không có

Nhưng đúng lúc này một trong số hai người bọn họ bỗng nhiên nói lớn một cái tên, khiến tâm trạng không quan tâm của Sở Chu hoàn toàn bị đánh vỡ.

“Bạch Nghị,” Người nọ có thể thử a, thanh âm có điểm chọc ghẹo, người vẫn nhất quán ăn trên ngòai trước, không quan tâm quá, “..... Con mẹ nó, người là nam nhân thì lưu loát 1 chút, nửa vời, định chiết đến gãy cả thất lưng lão tử sao...người...”

Hắn vẫn muốn nói, bất quá thanh âm rất nhanh bị người ngăn chặn, Sở Chu quay đầu lại, hai người rất nhanh dây dưa cùng nhau, khó phân biệt được, vốn đã biết họ đang làm chuyện gì nhưng vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Hắn nghĩ người khác làm loại chuyện này không thể khơi dậy dục vọng của hắn, mấy lời này sau có thể nói rõ một chút, nhưng là Tăng Kế thì mọi chuyện lại khác.

Lần đầu tiên thấy hai nam nhân hoan ái, Sở Chu phát hiện chính mình cũng không thấy phản cảm hay chán ghét, thậm chí hình như sớm có chuẩn bị, không có chút nào kinh ngạc kỳ quái.

Tuy nhiên cũng có chút cảm giác khác thường, tỷ như hắn cảm thấy có chút lạ, cũng không thêm che dấu việc hắn đang nhìn bọn họ, tuy rằng hai người bọn họ còn đang bận cũng không có chú ý tới sự tồn tại của hắn.

Đi trở về phòng ngủ cũng là lúc những người khác đều đã trở về, hắn rõ ràng là người rời khỏi lớp đầu tiên nhưng lại là người về cuối cùng.

Người khác trên, hắn cũng vui vẻ đáp lại, như thể không có chuyện gì khác thường vừa xảy ra.

Trong phòng ngủ, mọi người nói chuyện phiếm, đề tài quay chung quanh chính trị, quân sự, nữ nhân, Sở Chu không có chút hứng thú muốn tham dự. Trên thực tế cả buổi tối hắn đều dần dần, không biết là bản thân đã tắm rửa hay chưa, khi hắn lấy lại chút ý thức cũng là trong trạng thái nằm trên giường muốn ngủ mà ngủ không được.

Trong phòng thanh âm dần dần không còn nữa, đợi cho tiếng ngáy truyền đến, Sở Chu mới có điểm vô lực nhúc nhích thân thể, nằm thẳng, cánh tay che lấp ở ánh mắt, giống như muốn ngăn cản bản thân nghĩ lại chuyện vừa rồi.

Đây là đêm hè có nhiều xao động nhất trong cuộc đời Sở Chu.

Đêm đó hắn trọn tròn mắt nhìn bầu trời tối đen như mực nay bắt đầu có ánh nắng, hắn chưa từng bao giờ bị mất ngủ, nay lại mang trong lòng nhiều cảm xúc phức tạp, khiến hắn thấy nặng trĩu, trốn không thoát, mà đối mặt cũng không xong.

Cuối kỳ đã qua, kỳ nghỉ đã qua, mùa hè đã qua.

Đi học trở lại, mọi người đều cảm thấy lớp trưởng đại nhân thay đổi lớn, ở trong một đám vô tâm vô phế, chỉ biết hưởng lạc, không biết đến sâu cảm, hắn vô tình trở nên xuất chúng rất nhiều.

“Nhưng thật ra nhìn qua có vẻ hơi quá mức”, người bạn mới của hắn đánh giá hắn như vậy

Chính là khi ở một mình Sở Chu liền bắt đầu ngẩn người, yên lặng không biết đang nghĩ cái gì, chỉ thấy hắn mông lung nhìn về nơi nào đó, (tự kỉ ỉn)

Ký túc xá có người trêu ghẹo nói: Sở Chu người hắn là có tình ý với ai nha, xem xét người tinh thần không mấy hứng khởi, vậy là chuyện chưa thành, thế nào, cô nương nào đã lọt vào mắt xanh của Tiểu Chu của đại ca, có cần đại ca ta giúp người hay không.

Sở Chu nghe vậy, hạ ánh mắt, cười cười không đáp lời.

Kỳ thật, có thể trong lời nói, hắn cũng muốn tìm ai đó chia sẻ tâm tình của mình, cái cảm xúc không rõ ràng trong hắn, hắn muốn tìm ai đó giúp hắn hiểu rõ hơn, hoặc chỉ cần có người lắng nghe hắn nói. Chính là, không mở miệng được.

Có một số việc, nói không nên lời. Chỉ cần nghĩ tới bạn hắn khi nghe hắn nói liền có thái độ xem thường, giọng điệu trào phúng, hắn liền bất kể như thế nào cũng không mở miệng được.

Sở Chu ý thức được chính mình lâm vào hoàn cảnh kì quái, vô tình mà hắn lần đầu tiên tiếp xúc với cái vòng lẩn quẩn này, những điều kì quái bên trong, hắn còn chưa hiểu rõ mà áp lực từ bên ngoài đã muốn làm hắn rối tung lên.

Nghĩ hè hắn tìm hiểu trên mạng, tìm được thông tin làm cho hắn không thể không đè nén xuống những điều đang cố bành trướng trong đầu hắn.

Vừa thả quái thú ra thấy cũng không quản được, chỉ biết theo thời gian dần trôi, nó càng ngày càng khỏe. (đồng: theo thời gian mọi chuyện sẽ rõ. chắc vậy a)

Quá trình nhằn nại thực vất vả.

Có đôi khi Sở Chu trộm tưởng, người kia cũng từng do dự, có phải hay không miệng chối bỏ mà lòng không nguôi âm ỉ

Sở Chu nghĩ chính mình hỏi người nọ, tại ngã tư đường, vì cái gì trong tâm muốn qua phải nhưng lại khư khư cố chấp nói hướng trái

Còn có rất nhiều vấn đề, đều muốn hỏi, muốn hỏi cái kia làm hắn nhận ra tình cảm của hắn hay chỉ đơn giản là đánh thức bản chất dục vọng trong hắn mà thôi.

Mùa hè năm kia, hắn không còn nhìn thấy Tăng Kế.

Tăng Kế đột nhiên biến mất khỏi thế giới của Sở Chu, giống như khi hắn đột nhiên xuất hiện, chiếm giữ thế giới của hắn.

Thăng đến bốn năm sau, ở quán bar, lại gặp lại.

Mờ mịt nhân thế, vốn dĩ tưởng rằng sẽ không gặp lại, Sở Chu đã sớm đem người này khóa ở quá khứ, lại phát hiện trong đám người, bưng chén rượu, người nọ trong mắt của hắn vẫn thật chói mắt.

Lau đi những kí ức bụi bặm, mặc kệ qua bao lâu, đều như vậy dễ dàng thu hút ánh mắt của Sở Chu

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Vừa nói chuyện phiếm vừa viết, vội vàng đăng lên, không tra chữ sai. (nên đời bọn e mới khổ T.T)

Thỉnh chut vị chỉ giáoc thêm

8. Chương 8

lau đi lớp bụi của thời gian, mặc kệ là đã qua bao lâu, người nọ vẫn như vậy mà hấp dẫn bắt lấy ánh mắt của Sở Chu.

Cũng có thể, người này vốn dĩ một mực ở trong tâm trí của Sở Chu, ở một vị trí đặc biệt, nhìn qua vô số bộ dáng của Tăng Kế, kiêu ngạo tỏa sáng, hay lơ đãng, thăng đến sinh mệnh chậm dần tắt.

Trăng tròn thanh huy, tuyết đã ngừng, ánh trăng càng hiển thanh lệ sáng ngời.

Sở Chu lẳng lặng vượt bỏ vai người nọ, nhớ lại rất ngắn, đêm còn rất dài.

Không khí Giáng sinh vẫn còn vương lại, Tết nguyên đán đã đến.

Đại khái là sắp qua năm cũ, không khí tựa hồ cũng đổi mới tốt hơn, khiến người ta tràn ngập mong chờ.

Công ty Tăng Kế đêm trước nguyên đán tổ chức liên hoan dạ hội, Tăng Kế bị cha của y nhắc nhở, vì vậy bắt buộc phải tham dự.

Bởi vì Sở Chu muốn hai người cùng nhau đón năm mới, vì thế Tăng Kế liền thuận tiện mời Sở Chu cùng đi, dù sao lúc đó nhân viên các ngành trong công ty đều tới, nhiều người lạ như vậy, cho dù bên cạnh Tăng Kế có người lạ cũng không khiến ai thấy kì quái

Sở Chu tự nhiên vui vẻ nhận lời, theo Tăng Kế đến công ty, loại cảm giác này giống như là đi theo lão bà về nhà gặp cha mẹ vợ, làm cho hắn có chút khản trương lại có điểm mừng thầm.

Bất quá thực đến ngày đó Sở Chu mới phát hiện, hoàn toàn không có gì hay.

Tăng Kế vừa đến công ty liền bị thư ký đến trợ lý vờn quanh, Sở Chu hoàn toàn không có cơ hội được cùng y ở một mình.

Nhàm chán nhìn Tăng Kế vội đến vội đi, tuy rằng bình thường chưa thấy qua người này làm việc thế nào, bất quá bộ dáng vội đứng lên thực vẫn mang tư thế tổng tài, Sở Chu đánh giá người ở chung với hắn như thế.

Thật vất vả đợi tới ban đêm, vốn nghĩ đến khi dạ tiệc bắt đầu, Tăng Kế sẽ rảnh rỗi một chút, kết quả Tăng Kế ở trên đài nói xong lời chúc mừng, Sở Chu bưng chén rượu lên vừa muốn cùng Tăng Kế trêu đùa vài câu, chỉ thấy quản lý các ngành khác đều hướng chỗ y đi tới, thao thao bất tuyệt những lời khen tặng khách sáo, khiến hai người ngồi cùng một chỗ nay bị những người đó tách ra. (beta: bóng đèn đăng gian X()

Sở Chu bực mình, khách khứa phân bố đều quanh bàn, không nói chuyện phiếm liền uống rượu, đồ ăn không ai động.

Sở Chu một mình ăn vui vẻ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xem Tăng Kế ứng phó những người đó.

Nói đến rượu, tửu lượng mọi người cũng không hề kém, bình thường không dám cũng không có cơ hội quản việc Tăng Kế uống rượu, nên Sở Chu lo lắng người ngoài sẽ không bỏ lỡ cơ hội mà chuốc y say đến bí tử mới thôi.

Không ít người vây quanh Tăng Kế, công ty làm ăn có lãi, tâm tình của y tự nhiên sẽ rất tốt, trên mặt cũng là một bộ dịu dàng hiền lành, khóe mắt có ý cười, Sở Chu thấy trong lòng khó chịu

Lại mang điểm chán nản oán hận, người này như thế nào cũng không chú ý trường hợp, tùy tiện phóng điện, như muốn mê hoặc những người này.

Quan tổng tài trở nên thân thiện, cấp dưới tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, ngay cả vị khách thần bí là Sở Chu đêm nay vẫn đi theo Tăng Kế cũng nhận được không ít nịnh hót, nhìn chằm chằm hành động của Tăng Kế, lại bị quản lý, thư ký, nhân viên ở bên tai lừa dối, rượu uống cũng không ít.

Uy uy, ta đây rốt cuộc là đến để làm chi, gần giống, gần thành, gần bằng chân bồi rượu chần rượu — Sở Chu thừa dịp đầu óc còn có chút thanh tỉnh liền buồn bực nghĩ.

Hắn quay đầu nhìn Tăng Kế, khóe miệng y nhếch lên, cũng không biết nghe người bên cạnh nói cái gì, khẽ gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó không nhanh không chậm, vừa cười vừa nâng chén, thừa dịp cũng mời rượu người bên cạnh, khuyên hắn uống thêm

Sách, thật là có đủ phá hư. Sở Chu thấy trong lòng có chút mất mát, vì người mời rượu thật đáng thương, bất quá nếu người ta cũng chưa oán hận, còn một đám người không biết một hướng Tăng Kế cọ cọ, Sở Chu này “ngoại nhân” tự nhiên không cần phải làm điều thừa đi bênh vực kẻ yếu.

Chẳng qua nhận được ánh mắt mang ý cười giảo hoạt mà Tăng Kế trộm đưa qua, trong lòng có điểm ngọt ngào.

Giống như nhiều người như vậy, hai người bọn họ trong lúc đó lại không duyên không có bí mật cho nhau chút ngọt ngào, dấu hiệu độc đáo, Sở Chu cúi đầu lại uống một chén rượu, tâm tình lại mơ hồ tốt lên. [beta: đồ trung khuyến không tiền đồ, bất quá, ngọt *bật ngón cái*]

Liên như vậy khuyến nhủ uống uống, thời gian trôi qua hơn phân nửa, Sở Chu lấy cớ đi toilet đến hành lang hít thở không khí.

Hắn vừa đi vừa cảm thán, tiểu cô nương trong công ty này thật sự là nhiệt tình, mà vừa mới bị một cô nương mời rượu, thấy chính mình giống như tìm về thời trai trẻ đã qua.

Sở Chu nhấp điều thuốc, nhắm lại ánh mắt, chậm rãi thả ra, rơi xuống đất thủy tinh chiếu ra thân ảnh, âu phục giày da, góc cạnh, trầm ổn không giống như là hắn.

Tuổi trẻ gan dạ, thật đúng là cái từ ngữ có điểm xa xôi.

Qua sinh nhật tuổi hai lăm, bắt đầu bức thiết hy vọng nhanh đến ba mươi, tựa hồ có thể cùng người nọ đứng chung một thế hệ, một cái tầm tuổi ngang hàng.

Sở Chu cười cười, cúi đầu hãy còn suy tư, có thể thật là còn hướng hôn ý (đồng chí: không hiểu a...) nghĩ, cứ việc không có khả năng, hắn vẫn tò mò, muốn biết Tăng Kế khi lỗ mãng, xúc động như thế nào, một Tăng Kế như vậy, hắn vô luận như thế nào nhất định đều đuổi theo mặc kệ thời gian.

Nếu có cơ hội, hỏi một chút người kia, Sở Chu nói như vậy với chính mình, coi như lễ vật năm mới cho người nọ.

Định thần, điện thoại thấy rung rung.

Sở Chu lấy di động ra, thấy có hai cuộc gọi nhỡ, hắn liền gọi lại.

Hành lang khá vắng lặng, di động bên kia rõ ràng có chút tranh cãi âm ỉ, bất quá cũng không phải nghe không rõ ràng lắm thanh âm, Sở Chu cúp điện thoại nhìn xem biểu, cầu, véo yên trở về. (đồng chí: là ý gì a...)

Chỉ trong chốc lát, trong phòng đã trở nên náo nhiệt hơn, lần này diễn viên không phải Tăng Kế, nhưng

đám người nhiệt tình bên cạnh y cũng thật nhiệt tình mà làm nóng bầu không khí.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương tiếp theo, Cổ Vân sẽ xuất hiện

Ta hôm nay lại ma cọt xát cọt ~

Bất quá máy dẹt thật sự chậm hơn a t t

9. Chương 9

Sở Chu thừa dịp mọi người phía dưới bị màn biểu diễn trên đài thu hút, vội đi đến phía sau Tăng Kế.

Tăng Kế bị mọi người chuốc rượu, cái miệng nhỏ không dời khỏi cốc, hai má nhiễm hai vòng đỏ ửng, thấy Sở Chu đi tới, biểu cảm như cũ, miên cưỡng không thay đổi, đáy mắt mang theo ý cười, một loại ánh mắt vô cùng câu nhân

Sở Chu trong lòng vừa động, cúi đầu, ghé sát lỗ tai Tăng Kế nhẹ giọng nói: “Người quen cũ xảy ra chuyện, em phải qua xem một chút.”

Tăng Kế khẽ nhú mày, rất nhanh lại giãn ra.

Sở Chu thay đổi góc độ, nhẹ nhàng cọt thái dương hắn, bổ sung nói: “Thời điểm em đi vắng, không được nơi nơi phóng điện!”

Cửa thang máy mở ra, lần này đổi lại Tăng Kế giữ chặt Sở Chu, đại khái là đáp lại lúc vừa nãy không kịp phòng ngự bị người bất ngờ đánh lén, y hôn thực ôn nhu nhưng cũng rất ngọt

Hành lang truyền đến thanh âm trò chuyện, Sở Chu dựa về phía sau, thuận thế đem Tăng Kế kéo đến thang máy tiện thể ấn nút tầng chót

“Không được, để cho em đi a,” Sở Chu ôm Tăng Kế, cắn cắn lỗ tai của đối phương. Trên người Tăng Kế có nhiều điểm mẫn cảm, vành tai cũng vậy, chỉ cần bị người chạm vào liền phồng hồng, thân thể cũng không tự giác run một chút, từ khi phát hiện điểm này, Sở Chu liền thích trong lúc đùa nháo cắn vành tai hắn.

“Ha ha,” Tăng Kế nheo lại ánh mắt, dưới ánh đèn không mấy sáng của thang máy liền phá lệ câu nhân, “Không tha, cậu lưu lại theo giúp tôi, nếu không chúng ta sớm trở về?”

“Ách.....,” Sở Chu nghe vậy sửng sốt, vốn là hay nói giỡn, chớ Tăng Kế như thế nào cùng hắn bàn bạc đâu,

đối phương lại theo ý tứ của hắn nói tiếp, trái lại làm cho hắn không biết nên đáp lại như nào, “Cái kia.....”

Sở Chu quả thật một bên lo lắng cho bạn tốt của hắn, chỉ là Tăng Kế khó có được một lần muốn giữ hắn lại, tuy rằng biểu hiện như có như không, làm cho lòng Sở Chu ngứa ngứa, thầm nghĩ đem người yêu ôm vào trong ngực đem về.

Loại mâu thuẫn, lựa chọn này thật làm cho người ta rối rắm. Sở Chu nghĩ, từ sau sinh nhật, quan hệ cùng Tăng Kế rõ ràng ngày càng hòa hợp ăn ý, hắn ban đầu cũng là muốn mượn Tết Nguyên Đán để củng cố quan hệ của hai người, chọn không khí tốt, hay thời điểm tốt để thổ lộ

Hắn cùng Tăng Kế bắt đầu rất mơ hồ, sau này tuy rằng không có sóng gió gì, nhưng vẫn làm hắn cảm thấy bất an trong lòng.

Sinh nhật đêm đó nằm ở trên giường nhớ lại thời gian qua, cuối cùng cũng đã minh bạch rồi, hắn muốn chứng minh cho Tăng Kế, chứng minh cái lý luận chó má “tình yêu gặp dịp thì chơi” đặt trên người hắn là không tốt.

Cho dù là diễn, cũng vẫn là có người nguyện ý chân tình, theo một ... mà ... chung.

Bọn hắn cần một cơ hội, tĩnh tâm nói chuyện, về quá khứ, về tương lai.

Có lẽ nói rõ, năm mới tới, hắn có thể cùng Tăng Kế có thể hoàn toàn bắt đầu lại, bỏ đi lịch cũ, hai người bắt đầu một khởi đầu mới.

Có một số việc không cách nào tránh khỏi, tỷ như phương thức Tăng Kế xuất hiện ở sinh mệnh Sở Chu, rất kinh tâm, cũng quá độc đáo.

Làm cho Sở Chu quên người này dĩ nhiên là không có khả năng, mà theo Sở Chu bao nhiêu năm sau một lần nữa gặp được Tăng Kế. Kể từ khi bắt đầu, thời điểm hắn được phép tiến vào cuộc sống của nam nhân này, hắn nghĩ sẽ không bao giờ dễ dàng mà buông tay rồi đi

Đối Sở Chu mà nói, chẳng sợ cuộc sống ảm áp yên lặng không còn nữa, cũng tốt hơn là...cuộc sống mơ hồ không rõ ràng

Ái tình thôi, tổng yếu sẽ có một người rơi vào tay giặc, sẽ truy đuổi đến tận cùng

Sở Chu nhẹ nhàng hôn Tăng Kế, không nói lời nào.

Tăng Kế thấy Sở Chu do dự nửa ngày, sắc mặt tối sầm lại, y nghiêng đầu tránh tầm mắt Sở Chu, khẩu khí lại phóng thoải mái, “ Hay nói giỡn. Người thật đúng là tích cực nghiêm túc đâu.” Thấy Sở Chu chính là cười cười nhìn y, không khỏi có điểm đau đầu, “Cười cái gì mà cười, tôi mới không chịu tha cho cậu!” Nói

xong khó chịu cần một ngụm ở cổ Sở Chu.

“Ngô.....” Sở Chu hảo tính tình tiếp tục cọ cọ Tăng Kế.

Răng nanh sắc nhọn nhanh chóng được thay bởi đầu lưỡi mềm mềm, từng chút một liếm lên. ” Này, đau sao cậu không đẩy ra.” khẩu khí có chút khó chịu.

Sở Chu nghĩ, Tăng Kế chắc là đã uống quá nhiều, nên mới để những cảm xúc được lộ ra ngoài. ” Không đau, nhất là khi anh hôn nhẹ em.”

“Nằm mơ đi, tưởng nhân cơ hội này mà chiếm tiện nghi lão tử”

Oán hận lại oán hận, không biết ai khởi đầu, lời lẽ nhện không được lại dây dưa tới cùng nhau.

Thang máy đã dừng ở tầng chót thật lâu, Sở Chu mới rốt cục lưu luyến buông ra Tăng Kế, “Em sẽ xử lý nhanh, chờ em về nhà cùng nhau mừng năm mới, ” Tạm dừng, tiếng nói trầm thấp, “ Em có lời muốn nói với anh.”

Tăng Kế liếm môi, tựa hồ có điểm chịu không nổi bộ dáng Sở Chu sâu trầm như vậy, vỗ vỗ vai Sở Chu, tỏ vẻ đồng ý.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cường chế dừng bút....

10. Chương 10

Sở Chu đi trên đường, cước bộ nhẹ nhàng.

Đèn đường sáng ngời, vừa lúc chiếu rọi cảm xúc của con người, đi tới đi tới, bỗng nhiên có luồng khí lạnh lẽo áp vào trên mặt.

Sở Chu ngẩng đầu, bầu trời đêm đen sẫm, tuyết đang rơi, ngày cuối cùng của năm cũng không phụ mọi người chờ mong — tuyết rơi.

Bông tuyết nhỏ vụn bay lả tả, theo gió mà chui vào khe hở của áo sơ mi, lồng ngực liền cảm nhận được sự tê buốt, nhưng thật ra cũng giúp tinh thần tỉnh táo không ít..

Sở Chu mỉm cười, chỉnh lại áo, bước nhanh đi về phía trước.

‘Set’ là nơi mà nhiều người đồng tính lui tới, những người còn đơn độc không có việc gì đều đi vào đây để tiêu khiển. Quán bar tuy rằng đặt ở chỗ phố xá sầm uất, mặt tiền cũng chỉ trang trí đơn giản, hơn nữa cổng và sân luôn âm lãnh, người khác không biết, liếc mắt một cái cũng không thấy được.

Sở Chu đi tới cửa, lập tức có nhân viên tiến lên nghênh đón hắn, lễ phép chào hỏi, “Sở tiên sinh buổi tối hảo.”

Sở Chu vỗ vỗ quần áo, gạt đầu, thuận miệng hỏi câu, “lão bản các người đâu?”

Nhân viên mở cửa vội trả lời: “Lão bản đã sớm đến đây, đang ở bên trong.”

Sở Chu đem quần áo đưa qua nhân viên, hướng bên trong quán bar đi đến.

Nhân viên phục vụ thấy Sở Chu, đi tới dẫn đường cho hắn.

Không khí ở sâu bên trong quán bar so với bên ngoài kém náo nhiệt hơn, âm nhạc mặc dù không ồn ã, nhưng cũng không ít người.

Nơi này nổi lên hương vị của sự cuồng hoan

Sở Chu thật lâu không đến nơi này, chỉ cảm thấy một đường đi tới cũng không thấy ai quen mặt, hắn đi theo phục vụ sinh đi vào quầy bar, cùng người hầu rượu đánh cái tiếp đón, đánh giá chung quanh hỏi: “Người đâu?”

Người hầu rượu là một thanh niên có mái tóc dài, dung mạo tuấn lãng, khuôn mặt góc cạnh, tay cầm ly hướng chiếc xô pha cách đó không xa, cầm khê nhếch, thanh âm thật dày nghe rất thấp trầm cũng thực thoải mái, “Đến đây là bắt đầu uống, sắp không chịu nổi, hiện tại nằm úp sắp chỗ ấy. Tôi hôm nay thay ca không thể đi, người nếu không thể đến cũng chỉ có thể làm cho hắn qua đêm ở trong quán.”

Sở Chu nhìn bên kia, trên ghế sa lon người đã muốn lui thành một đoàn, nói: “Thật đúng là làm phiền người khác.”

Người hầu rượu buông cái chén, “Như thế nào, trước gọi cậu hai lần đều không nghe, cùng nữ vương nhà cậu hẹn hò sao?”

Sở Chu trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, “Biết tôi hẹn hò còn dám gọi điện làm phiền tôi.”

“Hắc, tôi cũng thật lòng không dám, vạn nhất làm phiền đến nữ vương nhà cậu, không phải là tôi sẽ chết sao?” Thanh niên nói xin khoan dung, khẩu khí lại thoải mái thật sự, “Bất quá nhìn thấy tên kia đến đây liền gào thét muốn đem cậu kêu đến uống, kết quả đã qua mấy giờ cậu cũng không tới, thật sự rất đáng thương, tôi đây thân làm cấp dưới vì lo bát cơm, tự nhiên phải chiều theo ý tứ của lão bản.”

“Uy, cái này cùng lão bản các người càng ngày càng giống, như thế nào chỉ biết khi dễ người thành thật.”

“Ai nha, có thể đem nữ vương bệ hạ giữ ở bên người hơn hai năm, cho dù là người thành thật cũng là ‘hảo thủ đoạn’ người thành thật.”

“.....” Sở Chu trượt chân, “Người.....”

“Được rồi, hay nói giỡn, nhanh chóng đem người bắt đi đi, hần không đi, chỗ đó cũng không ai dám ngồi. Hiểu rõ hần, ngay từ đầu nên đi phòng V.I.P thôi.....” Thanh niên nói xong buồn bực, “Ai, rõ ràng kết quả là chính hần sinh ý, tôi đây là thao cái gì tâm đầu.....”

Sở Chu phát phát tay làm cho thanh niên yên tâm, vài bước đi đến sô pha, không nói hai lời khiêng người bước đi.

Trên ghế sa lon, một bộ quần áo kia chậm rãi trở về đúng hình dáng, lúc này mới nhìn ra hình người, người nọ được Sở Chu khoát trên vai, cái đầu mặc dù cao, lại chỉ có khung xương bình thường, nhìn qua gầy thật sự.

Sở Chu bắt chập những tiếng huýt sao trầm trồ khen ngợi dọc theo đường đi, đem người ra cửa đợi xe taxi, tiếp nhận quần áo từ nhân viên, chính mình cũng chui vào.

Thuần thực báo ra địa chỉ, ngồi trên xe Sở Chu hồi tưởng lại vừa mới chứng kiến một bàn đầy vỏ chai rượu, không khỏi đối người say bên cạnh lắc đầu — đầu năm lấy rượu làm đồ uống, uống nhiều loại rượu như vậy, say không nói, còn sợ tai nạn chết người.

Ăn tết nguyên đán cũng không làm cho người ta yên.

Nghĩ là nghĩ như vậy, đợi xuống xe Sở Chu vẫn tốt tính đánh thức bạn tốt, “Cố Vân, tỉnh tỉnh, xuống xe, về nhà.”

Sở Chu dựa theo ánh sáng từ thang máy đánh giá người nằm trên vai hần, ở trên xe diên một trận, Cố Vân sắc mặt đã muốn rất khó coi, cau mày, một bộ đáng thống khổ.

Đợi cho mở cửa vào phòng, cũng không chờ đổi giày, Cố Vân liền sờ soạn đi vào buồng vệ sinh, ôm bồn cầu ói ra.

Sở Chu một mặt thanh thoi lấy dép lê, một mặt cười, người này biết đi buồng vệ sinh nôn, đầu óc cũng không hoàn toàn hồ đồ.

Sở Chu đến phòng bếp lấy chén mật ong, đến phòng khách sau không thấy người đi ra khỏi phòng vệ sinh, lúc này mới không nhanh không chậm cầm cái chén đi đến toilet, xem người trong đó thế nào.

Ngon đèn phòng khách chiếu tới toilet, bên trong là một mảnh bừa bãi.

Cố Vân lúc trước uống nhiều lắm, lúc này ói ra cái gì cũng không rõ, người giống như thanh tỉnh, chặt vật ngồi chồm hổm trên mặt đất ngẩn người. Bình thường mặc ở trên người âu phục sạch sẽ lúc này dính nôn, ghê tởm vô cùng, quần áo cũng không còn hình dáng, nhân đến không thể mặc lại.

Sở Chu không đành lòng xem bộ dáng chán nản của bạn tốt như thế, mở ra cửa kính, tiến lên nửa bước đưa Cố Vân cốc nước, “Đến, trước đem nước uống, âu phục cởi.”

Cố Vân nghe lời làm theo.

Sở Chu khó được chứng kiến bộ dáng Cố Vân nghe lời người khác như thế, xem hắn đem nước một hơi uống hết, lúc này mới nhớ tới hỏi hắn, “Người đây là làm sao vậy? Không có việc gì, uống nhiều như vậy làm gì? Lại không ai mời người ép người uống rượu.” Sở Chu nghĩ đến lúc trước Tăng Kế bị đám người trong công ti vây quanh mời rượu, có điểm lo lắng, một lòng nghĩ nhanh chóng dàn xếp bên này thật là tốt, liền về nhà chiếu cố nữ vương.

“Tốt lắm, đừng có mượn rượu giả điên, khó coi chết đi được.” Dứt lời muốn túm Cố Vân đứng lên.

Cố Vân không chút khách khí hất tay Sở Chu, tà tà méo mó đứng lên, chân tựa hồ không vững, đành liền dựa vào hắn để đi ra ngoài

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta..... Ta.....

11. Chương 11

Hơn nửa ngày mới thích ứng với ánh sáng, Cố Vân buông cánh tay vẫn che ở mắt, tóc tuy rằng hỗn độn vẫn có thể thấy được nét tinh tế trên khuôn mặt, lông mi cong dài, mắt nhìn thẳng về phía trước, nhưng vì đầu óc còn chút choáng váng nên ánh mắt mờ mịt giúp hòa tan đi không ít lãnh khí thường ngày.

Sở Chu thấy trạng thái thực sự không thích hợp của Cố Vân, vội thu hồi ý vui đùa lúc trước, giúp đỡ đối phương hỏi: “Cố Vân, người không sao chứ? Còn khó chịu sao?”

Cố Vân vốn định lắc đầu, bất quá đầu vừa động liền đau, huyết thái dương cũng nhảy dựng nhảy dựng, đành không dám lộn xộn, ngược lại mở miệng hỏi: “Ta, ta như thế nào mà về được nhà.”

Giọng y so với người gia bảy tám chục tuổi còn khó nghe hơn.

Sở Chu thở dài, đem khăn tay đưa cho Cố Vân, “Cậu ở trong quán uống rượu, Tiểu Văn gọi điện thoại cho

tôi đến đón cậu về.”

Cố Vân hướng phòng khách bên kia nhìn nhìn, thần sắc có chút chần chừ, hỏi tới vấn đề có chút ngu ngốc, “Vậy cậu vào bằng cách nào?”

Sở Chu không nói gì, “Muốn vào thì chỉ có thể dùng chìa khóa mở cửa, chẳng lẽ xuyên tường đem cậu vào sao?” [beta: anh là super man!]

Cố Vân nghe thấy câu nói thoải mái đùa cợt của hắn cũng không tự giác mà thả lỏng, “Đúng vậy.”

Hai người trở lại phòng khách, ngồi ở trên ghế sa lon, không nói gì, một lát sau Cố Vân liền đứng dậy mở tủ lạnh, sờ soạng lấy bia, sau đó liền bị Sở Chu một phen đoạt lấy.

“Không muốn sống nữa sao, phải bức bản thân tới mức nhập viện mới vừa lòng sao?”

“A, tôi hiện tại dù có vào viện thì hắn cũng sẽ không đến thăm.” Cố Vân dựa vào sofa tự giễu.

“Như thế nào lại vậy,” Sở Chu tiếp miệng, “Cậu nếu sinh bệnh, chú cậu khẳng định hận không thể bao toàn bộ bệnh viện cho cậu tu dưỡng, có khi còn muốn tự mình chiếu cố.”

“Hừ, ghê tởm. Tôi cho dù chết ở đường cái, cũng không cần hắn tới chiếu cố.” Cố Vân chán ghét.

Sở Chu không biết câu nói kia của mình như thế nào lại khiến vị này khó chịu đến vậy, nói người trong nhà quan tâm cũng không hảo, hắn đảo đảo tầm mắt, nghĩ vậy tốt hơn nên đổi đề tài. Tầm mắt vừa chuyển, chợt thấy trong góc chất đầy chai lọ, không khỏi nhíu mày, đề tài có —

“Ê này, cậu không phải là ngày nào cũng lấy rượu thay cơm đấy chứ? Không thì sao bên kia lại có nhiều chai lọ thế kia?”

Cố Vân tuy rằng có quay đầu nhìn sang nhưng thần sắc thờ ơ, không đáp lời, cũng không phản bác, này có thể xem như là trả lời.

“Thân thể là của chính mình, cậu còn muốn tranh tài với ai.”

“Ai hiểm lạ a.....” Cố Vân đáp thật không minh bạch, cũng không biết này “Hiểm lạ” chỉ ai để ý thân thể y khỏe mạnh hay là y không hiểm lạ dùng phương thức này cùng người khác phân cao thấp.

Cố Vân nói chuyện cứ như vậy, luôn đưa những câu nhiều nghĩa như vậy, Sở Chu nhiều năm cũng đã sớm tập thành thói quen.

Chính là đối mặt với thái độ cố chấp không hiểu của Cố Vân, Sở Chu thích ứng nhưng vẫn thấy đau đầu.

Đối mặt với động vật đang buồn bực, chỉ có thể mềm mỏng khuyên nhủ nó.

“Ai nói không ai hiềm lạ cậu, tôi đây không phải vừa nghe cậu có chuyện, liền bỏ lại vui vẻ để đến đây sao.”

Nhanh chóng nói ra lời dễ nghe.

Đáng tiếc Cố Vân không...chút nào cảm kích, y nhìn Sở Chu liếc mắt một cái, tựa tiểu phi tiểu nói:“Thôi đi, người đang bị tình yêu giam giữ, hay là chạy tới chỗ này của tôi tỏ vẻ giận dỗi cốt là để khoe ra đi.”

Sở Chu nghĩ thầm, hần nào dám. Nhưng quả thật gần đây hần cùng Tăng Kế ở chung càng ngày càng hòa hợp khoái trá, nghe khẩu khí Cố Vân lúc này có điểm lo sợ, cũng hiểu được bản thân đã lâu không tìm bạn tốt ăn một bữa cơm, uống rượu tụ tập, mang điểm ấy nấy, đành phải nói lái,“Ồi chao, cậu đây là, ân, lại cùng người đó cãi nhau?”

Sở Chu bình thường không hỏi Cố Vân chuyện này, lúc tâm trạng Cố Vân không tốt, y nếu không muốn nói thì hỏi thế nào cũng không nói, mà nếu muốn nói, cũng tự nhiên chủ động nói ra.

Về phương diện khác, Tăng Kế sớm đã biết quan hệ giữa Cố Vân cùng Sở Chu rất tốt, những điều cần chú ý cũng đã đề cập qua, khiến Sở Chu không cần nhúng tay vào chuyện Cố Vân cùng bạn trai, Sở Chu tự nhiên nguyện ý nghe Cố Vân nói, mặc dù không hiểu được nguyên nhân nhưng cũng vẫn là làm theo.

Thế cho nên hai người này tuy rằng đều là bạn học cùng ngành với Sở Chu, Sở Chu trừ bỏ nghe đồn cùng những tin tức cơ bản, đối người nọ cũng không quen thuộc.

Hiện nay thấy bạn tốt của mình vì người nọ gây sức ép chính mình, một bộ dáng buồn rầu sâu khổ, không khỏi thấy Cố Vân đáng thương lại đối với vị kia có chút trách móc.

Cố Vân không nói lời nào, thất thần, Sở Chu nghĩ muốn nói, nửa ngày nhịn không được rốt cục phun trào nói:“Hai người thật đúng là, ai, hai vị thiếu gia tính tình giống nhau, thật không dễ dàng.”

Cố Vân nghe vậy, thở sâu, xoa huyệt thái dương thấp giọng nói:“Phương diện này, người không hiểu.”

Sở Chu nhún vai, nghĩ thầm dù sao chính mình hôm nay nhất định một cước bước qua giới hạn, giáo huấn bạn tốt một chút cũng tốt,“Tôi không hiểu, nhiều năm như vậy, hai người cãi nhau âm ỉ, nếu cuối cùng không nghĩ có thể tiếp tục cùng một chỗ tại sao không chịu chia tay.Lại nói tiếp, chính hần ở bên ngoài lăng nhăng, cậu mỗi ngày nhìn chăm chăm xem báo nói gì về hần, cũng không lo lắng sao? Mặc dù có dụng ý gì đi nữa, chỉ, hần như vậy có phải hay không cũng quá không biết thu liễm đó. Tôi cũng có thời điểm..... Cậu đừng trách tôi nhiều chuyện, tôi cũng có thời điểm thực sự thấy hần không đáng giá để cậu làm như vậy.”

Sở Chu mấy năm nay tuy rằng không có chứng kiến hai người này chân thật ở chung là thế nào, nhưng Cố Vân có bao nhiêu lo âu thì hẳn rõ tường tận, giờ phút này thấy Cố Vân thống khổ, nhịn không được bênh vực kẻ yếu.

Cố Vân ngồi một bên như có suy nghĩ gì, cũng không nói tiếp, nghe qua lời này sắc mặt thủy chung vẫn là không tốt.

Lát sau, Cố Vân bỗng nhiên quay đầu nhìn Sở Chu, hỏi: “Cậu nói xem con người tôi có phải hay không thật đáng ghét?”

Sở Chu nghĩ nghĩ còn thật sự đáp, “Sẽ không. Con người cậu tốt lắm, mặc dù có thời điểm lạnh lùng, ích kỷ, nhưng không phải là chịu không nổi.”

Cố Vân cười cười, “Đó là cậu không biết con người tôi trước kia.”

“Hắc, này còn nói sao, ý trước kia của cậu là bao lâu a?”

Cố Vân thoáng suy tư, “Đại khái là trước khi biết tới cậu đi.”

Sở Chu cả kinh, lập tức đắc chí nói: “Cậu nói vậy không phải là đang khích lệ tôi sao.”

Cố Vân liếc hẳn một cái, “Xem như đi..... Có thể xem như cậu và hẳn mỗi người chiếm một nửa.....”

Sở Chu vỗ vỗ bả vai y, “Muốn tôi nói sao, người có đôi khi cùng Cố Vân không sai biệt lắm(? *câu này nguyên văn tác giả*), làm việc gì cũng không thực để ý cái nhìn của người khác, người như thế mới có lợi, chính là một khi đã xác định được mục tiêu đều sẽ cố dù có chết cũng vẫn đi tới mục tiêu đó, còn không tốt chính là cậu hay để ý tới những chuyện vụn vặt.”

Cố Vân nhắm mắt, yên lặng nghe, không nói lời nào.

Sở Chu nhớ tới Tăng Kế, khẩu khí lại ôn nhu đi không ít, “Cậu hôm nay vốn là uống nhiều, lại hỏi vấn đề kỳ quái này, ai, kỳ thật cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều, là đồ của cậu sớm muộn gì cũng là của cậu, nếu không phải là của mình, dù cố gắng như thế nào cũng vô dụng.”

Cố Vân hiếm khi được nghe Sở Chu giảng giải lí lẽ tôn giáo, khóe miệng cười khổ chợt lóe rồi biến mất, y tiếp lời Sở Chu, cười nói: “Như thế nào, nữ vương nhà người nếu không phải là của cậu thì cậu sẽ thật sự buông tay được sao?”

“Ách.....” Sở Chu nghĩ thầm, đương nhiên không thể, vụng trộm cướp cũng muốn cướp trở về, bắt quá lời này không thể nói, nói ra không khác nào gậy ông đập lưng ông, đành phải ngồi đó cười gượng.

Cố Vân dựa người về phía sau, nghe xong những lời này của Sở Chu, thấy Cố Vân tựa hồ thoải mái không ít, Sở Chu trong lòng cảm nhận thành tựu lớn lao của mình.

“Được rồi, tôi không sao, cậu trở về đi, nữ vương đang ở nhà chờ đi?”

“Nga. Hắc hắc.....”

“Điện thoại cho cậu, cậu cũng không nghe, tôi khẳng định là cậu đang ngọt ngào cùng nữ vương nhà mình, cho nên sau cũng không còn tìm cậu nữa, bất quá không nghĩ người trong quán lại gọi cậu đến, thật không biết xấu hổ,” Cố Vân đứng lên, tiễn Sở Chu đi ra ngoài, “Này, thay tôi cấp nữ vương bồi cái lễ, không nghĩ tới đã chiếm dụng trung khuyến nhà hần lâu như vậy.”

Sở Chu bị Cố Vân nói mấy câu này liền đỏ mặt, “Ai, tôi đi về trước, có việc gì thì gọi điện thoại.”

“Ân.”

“Năm mới vui vẻ.”

“Một mình như thế nào vui vẻ được, không bằng cậu dẫn tôi về nhà cậu đi.” Cố Vân nửa thật nửa đùa.

“..... Này” Sở Chu quả nhiên khó xử.

Đến khi cửa đã muốn đóng, Sở Chu mới nhận ra mình bị đùa giỡn, đành phải cười oán hận “Uy, cho dù không mang theo cậu về nhà, cậu cũng không keo kiệt đến mức ngay cả câu chúc mừng năm mới cũng không nói.” Lúc này mới xoay người rời đi.

Cố Vân vẫn tựa vào trên cửa, cả người khí lực đều giống như bị mất đi.

“Hần đã trở lại.....” Cố Vân thấp giọng thở dài, người đàn ông kia thế nhưng không chết, đã trở lại.

Đã nghĩ rằng, khi biết tin, hắn sẽ gấp gáp trở về, chất vấn chính mình.

Chuyện cũ hiện lên thật rõ ràng, giống như lại thấy được năm đó, tầng mây âm đạm, những bông tuyết trong suốt trong sáng.

Đợt tuyết đó cùng đợt tuyết cuối cùng của năm nay cũng không khác nhau, bông tuyết như trước du dương động lòng người, một mảnh chữ phiền, từ từ bao trùm mặt đất.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Niếp Kỳ bọn họ sắp gặt hái...

12. Chương 12

Phòng VIP nằm trên tầng chót của một khách sạn năm sao, Superior Suite.

Bên ngoài tuyết không ngừng rơi, bên trong tiếng nước tí tách theo phòng tắm truyền ra.

Di động bị ném trên sofa bỗng nhiên sáng điện, rung rung rồi vang lên, tiếng chuông khiến cho căn phòng lập tức trở nên ồn ào, di động vang lên nửa ngày nhưng không ai tiếp máy.

Người đầu dây bên kia lại gọi lại liên tiếp vài lần, cuối cùng rốt cục cũng buông tha, trong phòng khách cũng khôi phục lại thanh tịnh.

Ánh trăng đã hiện ngoài cửa sổ, khách sạn nằm ở ngã tư đường, xe cộ qua lại như nước, xa xa ánh đèn nhấp nháy, thành thị đêm giao thừa là một bức tranh đầy màu sắc âm thanh, nhưng trong phòng lại là một mảnh yên tĩnh quạnh quẽ.

Tiếng nước dần dần ngừng, cửa phòng tắm mở ra, người từ bên trong đi ra.

Giống như được tính toán tỉ mỉ, di động vào lúc đó lại vang lên, bất quá lần này thanh âm truyền ra từ phòng ngủ, người nọ tùy ý cầm chiếc áo khoác trên giường, từ bên trong lấy ra điện thoại, nhìn cũng không nhìn trực tiếp nghe “Uý”, giọng nam trầm thấp dễ nghe.

Nước trên người vẫn chưa được lau khô, thậm chí áo tắm cũng không có mặc, người nọ mang điện thoại, tìm cái gì đó xung quanh, đến khi thấy cách đó không xa trên bàn có giấy cùng bút liền không nhanh cũng không chậm, tiêu sái đi qua. [*đỗ dãi*]

Người nọ quang lõa thân mình, dáng người thon dài, nương ánh đèn ngoài cửa sổ, làn da hần trắng nõn trơn bóng, xương bả vai khỏe khoắn, vòng eo thon gọn, mông vểnh cao, mặc dù gầy nhưng cơ thể thoát nhìn mạnh mẽ nhanh nhẹn. [*đỗ máu – tích tích tích*](chỗ này ta chém)

Tóc có chút dài, nhưng lại được tạo kiểu gọn gàng, bọt nước giống như ngôi sao nhỏ, lại theo đường cong thân thể hần chậm rãi trượt, mãi cho đến mất cá chân, hần cũng không để ý, hãy còn xoay người ghi chép cái gì, thỉnh thoảng “Ân” Hai tiếng, thanh âm miễn cưỡng, không chút để ý. [tiểu sinh: , cái này còn hơn xuân cung đồ. :”>]

Sắp kết thúc, người ở đầu dây bên kia đại khái nói thứ gì, thần sắc hần biến đổi, thanh âm bỗng nhiên cất cao nghiêm khắc, “Không cần, không cần cậu nhiều chuyện, tôi sẽ tự mình đi hỏi.....”

“..... Ân..... Tái kiến”

Ngắt điện thoại, lúc này mới dùng khăn mặt trên cổ lau mái tóc, vừa đi ra phòng ngủ tiện tay ném nó tới trên ghế sofa.

Vừa muốn xoay người, khóe mắt nhìn màn hình điện thoại trên ghế sofa, hần mở di động, kỳ thật không cần nhìn cũng đoán được là ai, đã sớm nói cho đối phương biết về chuyến bay, thời gian, khách sạn, tất cả đã nói cho đối phương rồi.

Mở ra danh sách cuộc gọi, “Cố” quả nhiên là cái tên đứng đầu bảng.

Ngón tay theo bản năng muốn ấn gọi lại, nhưng nghĩ đến chuyện vừa nghe được, hần vẫn là nhịn xuống. Một số việc trước kia nếu chưa xử lý xong, hai người vẫn là không cần gặp mặt.

Hần không mặc y phục, chậm rãi đi đến cửa sổ lớn, nhà nhà sáng trưng, xinh đẹp an hòa.

Trên tấm thủy tinh mờ lung hiện lên bóng người, trong đầu không thể khắc chế lại nghĩ tới người luôn đứng bên cạnh hần, khuôn mặt người nọ luôn mang ý cười kêu tên mình, thủy chung, ôn nhu đến ản ản làm bạn với mình.

“Tiểu Kì.....”

Mềm nhẹ, thanh âm mang điểm thương tiếc vang ở bên tai, thanh niên mạnh quay đầu.

Phòng to như vậy, trừ bỏ hần, tất nhiên là, không có một bóng người.

“Ca ca.....” Tựa tiểu phi tiểu gọi lên khoe miệng, người đàn ông nọ liền dựa trán vào cửa sổ thủy tinh lạnh như băng.

Một chút cũng không muốn trở về sau những ngày đông, bởi vì thủy chung hần cảm thấy được, từ sau cái mùa đông đó đến nay và cả về sau, mùa đông nào cũng vô cùng rét lạnh khiến con người ta đỡ dần.

Sở Chu về đến nhà cũng không quá muộn, hần mở cửa, ánh đèn dịu dàng bao trùm phòng khách

Tăng Kế không biết đã về được bao lâu, đang ở trên ghế sa lon , TV cách đó không xa truyền tới âm thanh của các tiết mục văn nghệ.

Sở Chu rửa tay qua loa rồi cũng ngồi lên ghế.

Tăng Kế nằm ở trên ghế sa lon híp mắt, thân thể chiếm hơn phân nửa cái sofa, thấy Sở Chu trở về cũng không nói cái gì, tiếp tục nhắm mắt lại, Sở Chu dấn sát vào, y mới miễn cưỡng không chịu cho đối phương mà thay đổi vị trí.

Sở Chu thấy chính mình gần Tăng Kế, thấy y không có hờn giận, liền lòng tham không đáy la hét “Tay lạnh quá a” liền cho tay vào trong quần áo Tăng Kế.

Sở Chu ban đầu chính là muốn cho tinh thần Tăng Kế tốt hơn một chút, kết quả hần lại sờ nghiệm , theo sườn thắt lưng, xương sườn một chút đụng đến ngực.

Ngón tay còn dấn chút nước lạnh, chạm vào điểm nổi lên trước ngực Tăng Kế, tinh tế vuốt ve, quả nhiên, Tăng Kế rất nhanh bảo trì không được vẻ bình tĩnh trầm mặc, nhẹ nhàng mà “Ngô” một tiếng.[beta *la hét* : sắc khuyển.]

Khóe mắt còn mang theo chút hồng hồng khi say rượu, Tăng Kế cuối cùng cũng mở to mắt, trong mắt ba quang liễm liễm, dường như sợ không đủ câu dẫn, không ngớt những tiếng rên nhẹ cùng nét cười nhẹ câu nhân vốn dĩ đó, “Thật sự là háo sắc, giờ đã bắt đầu, là muốn kiên trì đến ‘Khóa năm’ sao.”

Tay Sở Chu lại càng hăng say, hần không kiên nhẫn với đám quần áo trở ngại, cúi đầu hôn khóe mắt Tăng Kế, âm thanh khàn khàn muốn Tăng Kế đem quần áo chính mình cởi.

“..... Có muốn uống thứ gì đó giải rượu không? Đầu có cảm thấy choáng váng hay không?”

Phía dưới đã muốn tiến hành được một nửa, Sở Chu còn quan sát thần sắc Tăng Kế, thấy bộ dáng đối phương nhăn mày nhăn nải, vội dừng lại động tác thân thiết hỏi.

Tăng Kế tuy rằng ngay từ đầu có điểm không khỏe, cảm giác âm ỉ bên tai từ trong buổi dạ hội vẫn bám riết không dứt, nhưng giờ phút này lại đang rơi vào cảnh đẹp, liền có thể nhẫn nại được, bỗng nhiên lại bị Sở Chu đánh gãy, thậm chí còn muốn rút ra để đi tìm cái gì mà giải rượu này nọ cho y, trong lòng tức muốn chết, hung hăng tổn hơi thừa lời nói: “ Cậu được đấy, vậy mà vẫn có thể phân tâm,” Y thấp giọng mắng: “ Chờ đó cho tôi...”

Tăng Kế phía dưới giật giật, hạ thể Sở Chu bị một tầng ẩm áp gắt gao vờn quanh, sự vây nhiễu từ đối phương khiến hần hít mạnh một hơi, cử động nhưng vẫn nhịn không được lên tiếng vì chính mình mà biện giải “ Em không phải là vì lo nghĩ, sợ anh khó chịu sao, sáng mai dậy lại không thoải mái.”

“Đi tìm chết, ai cần cậu lo.....”

Sở Chu cúi đầu hôn, đại khái là lần đầu tiên trải qua việc “Làm vận động trên giường nhưng lại không chuyên chú phân tâm nên không chiều cổ tốt cho y” đã khiến nữ vương muốn nổi bão, liền ngọt giọng mà hồng y: “Em sai rồi, em sai rồi, em sai rồi, em không nên nghĩ tới cái khác, em cần phải hầu hạ anh thư thái...”

Tăng Kế mở miệng còn muốn mắng, Sở Chu lần này cực có kinh nghiệm, chặn, lấp, bịt miệng đối phương, xen kẽ giữa những nụ hôn hứa hẹn: “Chúng ta lần này làm cho xong ‘Khóa năm’, chuyện sang năm nói sau.....”

Theo sofa một đường vào phòng ngủ, tình cảm mãnh liệt khuấy động cả không gian.

Tiếng chuông điểm mười hai giờ, Sở Chu ngã vào trên giường, vuốt ve người đang mệt mỏi ghé vào trên người, nhẹ nhàng nói, “Năm mới vui vẻ.”

Không có lời đáp lại, chỉ có phần eo nơi đó bị người ta một chút lại một chút ôm chặt.

Sở Chu cười cười, cố lấy hết dũng khí đem trái tim cùng những suy nghĩ vốn giấu kín trong lòng thật lâu giờ nói ra: “Tăng Kế, chúng ta không cần phải tiếp tục mối quan hệ người ở chung nữa.” Động tác ở phần eo dừng lại, trong phòng liền hoàn toàn yên tĩnh.

“Chúng ta cùng một chỗ, anh làm người yêu của em đi.” [beta:*Tung hoa*]

Mang điểm cường ngạnh lại mang điểm khẩn cầu.

Tăng Kế nhắm mắt lại, không biết là ngủ hay là tỉnh, qua thật lâu, cúi đầu mới nghe được một tiếng “Ân”, nếu không phải Sở Chu vẫn cẩn thận không yên chờ đợi, thì có lẽ sẽ bị bỏ qua.

Nhưng, cũng may, cuối cùng là vẫn nghe được. Đồng ý .

Sở Chu nói không nên lời cảm xúc trong lòng, từ nhỏ đến lớn học nhiều thứ như vậy, hắn vẫn là hình dung không được.

Chính là trong ngực tràn đầy vui mừng cùng nồng đậm thỏa mãn, lại làm cho cả người đều thoải mái.

Trước kia luôn oán hận, luôn chậm chạp không bước tới, hạnh phúc chưa bao giờ đến, nào biết có một ngày vượt cánh tay mới phát hiện, ngay tại đó lại có thể chạm tới.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lão e, ta viết đủ 2000 _

13. Chương 13

Sau lễ mừng năm mới, cuộc sống liền trở lại nguyên bản.

Trừ bỏ Sở Chu càng không cần che giấu nhiệt tình, và vợ – Tăng Kế cũng tình nguyện thưởng thức sự ngọt ngào.

Sở Chu mỗi ngày hăng hái, thần thái phi thiên, chỉ thiếu đem mấy chữ “Nữ vương đã chấp nhận lời thổ lộ của ta ” in rõ ràng ở trên mặt.

Mặc kệ nói như thế nào, lời thổ lộ của Sở Chu đêm đó vẫn là có chút tác dụng, hơn nữa, kết quả việc thổ lộ tựa hồ cũng không phải không đem lại kết quả.

Đại khái là hai người “Tình nồng ý mật” có vẻ rõ ràng, ngay cả các tiểu thư trong văn phòng thấy bộ dáng của quản lý cũng đoán chút manh mối, ngẫu nhiên sẽ vui cười, mượn đó mà quay lại trêu Sở Chu.

Sở Chu tuy rằng nhìn giản dị, ôn hòa nhưng thật sự rất kín miệng, cái gì không nên nói sẽ không nói, rất đúng mực, các nàng đương nhiên cuối cùng là cái gì cũng không hỏi được, vì thế đề tài “người yêu thần bí của quản lý đại nhân” trở thành chủ đề bàn tán trong công ty.

Tết âm lịch hai người đều trở về gặp cha mẹ của mình, cũng không biết như thế nào, trước kia cũng chỉ cảm thấy bình thường, giống như một người đi công tác, một người ở nhà một mình thôi, nhưng lúc này lại không cách nào tránh khỏi cảm thấy buồn.

Trước hôm trở về nhà, hai người ăn qua loa. Lúc sau Tăng Kế cười đi tắm rửa, vì sau đó sẽ làm chút “vận động” nên muốn chuẩn bị tốt, nào biết mới tắm được một nửa liền thấy Sở Chu đẩy cửa vào, đem hân áp lên tường.

Tăng Kế ngay từ đầu cũng hiểu được ngẫu nhiên đổi địa điểm làm sẽ tạo thêm chút tình thú, liền hợp tác tách chân ra, phát ra âm thanh rên rỉ quyến rũ, kết quả không khí nhanh chóng nóng lên, khi y phát hiện ra lần này làm một hồi trong phòng tắm liền làm thêm một lần trên sofa phòng khách xong lại tiếp tục cuộc trường chiến trên giường trong phòng ngủ, Tăng Kế đã tay chân nhuỷ đến mức không thể nhúc nhích, cả người cảm thấy tê liệt.

Sở Chu nhẹ nhàng vuốt ve y, đầu ngón tay xẹt qua địa phương mẫn cảm, mỗi lần chạm vào như có dòng điện chạy dọc toàn thân thể.

Rốt cục Sở Chu đem Tăng Kế sờ tới mức có phản ứng, còn mang âm thanh tình dục khàn khàn, hữu khí vô lực đẩy cánh tay Sở Chu, “Cậu đủ rồi a, tôi ngày mai còn muốn ngồi xe hơn mười mấy giờ.”

Sở Chu thuận thế sờ cánh tay y, hôn môi y, thanh âm nặng trĩu, đã có điểm ủy khuất, “Như thế nào mà đủ, một tuần không được thấy anh.”

Tăng Kế thật chịu không nổi chiêu này của Sở Chu, bắt đắc dĩ sờ sờ còn cọ cọ ngực hân, “Kia cũng không cần phải làm trong một đêm, tôi lúc còn trẻ cũng có lúc như vậy, nhưng cũng chưa đến mức điên cuồng giống như cậu bây giờ” Nhưng y quả thật mệt chết đi, cảm giác, cảm giác chính mình tuổi đã lớn cũng nên chú ý tu dưỡng, giữ gìn bản thân.

Y nghĩ đêm nay thật điên cuồng, nhịn không được đóng mắt nén giận, “Đừng trách tôi không nói trước, thật sự là mệt muốn chết, cũng chưa có thời gian hảo hảo nghỉ ngơi, lần sau nếu không hỏi tôi trước mà làm ẩu thì đi tìm người cùng tuổi với cậu mà gây sức ép, đừng tìm tới tôi.”

Sở Chu liền cúi đầu ghé vào ngực y chậm rãi liếm hai điểm nhỏ nhỏ nhô lên kia, tuy vậy động tác không ngừng, hàm chứa cái bên trái của Tăng Kế một chút nhẹ nhàng day day, cúi đầu cười, “Anh mới vừa ba mươi, căn bản chưa có già, mỗi lần anh ra ngoài người ta sẽ xếp hàng dài từ trạm Tùng Gia tới Quảng trường Thiên An Môn(1).....” [Đoạn này nói về em thụ có sức quyến rũ, chỉ cần đi khỏi trạm ga tàu điện ngầm là có cả 1 hàng dài xếp từ trạm Zanzhe (dịch tạm là tùng gia) đến Quảng trường Thiên An Môn] Hân dùng sức cắn nhũ tiêm(2) trong miệng, vừa lòng nghe được tiếng rên rỉ của Tăng Kế, hàm hồ nói tiếp, “Ha ha, hơn nữa, em chỉ thích anh, nên em muốn cũng không tìm ai được.”

(1) Quảng trường Thiên An Môn: (giản thể: 天安门, phồn thể: 天安門, bính âm: Tiān'ānmén Guǎngchǎng) là một quảng trường rất lớn tại Bắc Kinh, Trung Quốc. Nó được đặt tên theo Thiên An Môn. Thiên An Môn là cổng chính vào Tử Cấm Thành.

(2) Nhũ tiêm: hai điểm nhạy cảm trên ngực í. Chắc mng ai cũng biết hết rồi, đúng hen? :))

Sở Chu vừa nói, vừa sờ vừa cắn.

Tăng Kế dần dần đã nghe không rõ hẳn nói cái gì, chỉ có thể “Ân hừ” hai tiếng, nửa người dưới theo cảm giác liền chủ động đứng lên, eo nhỏ cử động, đem người tiến sát vào ngực Sở Chu. (Đây là thỏ con tự đưa mình vào miệng sói trong truyền thuyết sao =)))

Bản thân nằm không muốn nhúc nhích, nhưng dục hỏa lại bị đốt cháy.

Vì thế, lúc trước còn nói phải chú ý bản thân không được quá độ buông thả dục vọng, liền đem lời nói của chính mình vớt ra sau đầu, Sở Chu dựa nửa người vào cái gối mềm mại, vươn cánh tay, đầu từ từ đi xuống dưới.

Phòng ngủ vừa mới yên tĩnh trở lại, lại vãn hồi vũ trụ, bốn phía tràn ngập hương sắc.

Đối với người ở trong men say tình ái, nhiệt hỏa của tình yêu mà nói, không có gì thống khổ hơn việc không được nhìn thấy mặt nhau, không được chạm vào đối phương.

Vì thế mới có câu tiểu biệt thắng tân hôn

Lại nói tiếp kì nghỉ quốc lễ tuy rằng không dài, nhưng người Trung Quốc thật rất biết cách hưởng thụ, vì thế cho dù không có gì quan trọng, mỗi tháng cơ bản đều đi về phía Tây để hưởng thụ nhân nhĩ một phen.

Nếu đem lời này của người trong nước ứng vào cặp tình nhân, thì mỗi một ngày đều có thể gặp nhau hoặc là những ngày thương nhớ.

Thời học đại học còn thực khinh bỉ những nam sinh đứng dưới lầu ngậy ngốc cầm hoa tươi và sô cô la đợi nữ sinh vào thời điểm lễ Giáng sinh, đến khi chính mình cũng có người yêu, dần dần có thể hiểu được tâm tình của những người đó.

Sở Chu cũng giống những đồng nghiệp nữ chờ mong ngày lễ Valentine, trong đầu cũng đã chuẩn bị kế hoạch lãng mạn.

Bởi vì có dự án mới, Sở Chu cùng Tăng Kế trừ bỏ ngày đầu tiên về nhà có chút thân thiết, tính ra, đã muốn thật lâu không có ôm, hôn môi thân mật tiếp xúc. (con khuyến này dè quá ...nhưng e thích..(y)) Điều này làm cho Sở Chu tràn đầy năng lượng, đợi thật vất vả, làm sao có thể nhấn thêm được?

Liền định ngày hẹn với Tăng Kế.

Tăng Kế buồn cười nhìn sắc quỷ Sở Chu sốt ruột, lại cố tình khi dễ sủng vật, trêu chọc hẳn: “Được, để tôi xem lại lịch làm việc..... Ai nha, hôm đó hình như tôi có cái hẹn quan trọng, đối tác là người nước ngoài, không biết có hẹn lại được không, nếu không thì tôi cũng không có cách nào từ chối.... ”(đúng là nữ vương *cười toe toét*)

Nói xong, ánh mắt nheo lại, quả nhiên, một bên Sở Chu nghe xong lập tức chết lặng, dáng người cao to, cúi đầu hạ bả vai sau lại giống như thu nhỏ một vòng(*thật sự là khuyến*)

Cũng không biết như thế nào, trêu ghẹo người yêu, khiến hấn giận dữ là một trò chơi rất tốt, là niềm vui riêng của y, nhưng giờ thấy đáng về thất vọng của Sở Chu khiến y có chút không đành lòng.

Kỳ thật, nếu nói Sở Chu vì không được thỏa mãn dục vọng của bản thân nên mới như vậy thì không được đúng lắm.

Bởi vì cho dù ngày đó, Tăng Kế thực sự nghĩ hai người không cùng nhau ăn cơm, buổi tối về đến nhà vẫn là có thể làm đến thống khoái.

Trước kia, việc cùng hấn cùng nhau ăn cơm và việc thỏa mãn dục vọng hoàn toàn không liên quan, không ảnh hưởng lẫn nhau. Nhưng Sở Chu cảm thấy nếu ngày đó Tăng Kế không thể ở bên cạnh hấn, hai người không cùng nhau trải qua ngày đó, hấn liền cảm thấy hối tiếc

14/2, tuy rằng Sở Chu tối khinh thường ngày lễ phương Tây này, chỉ là bây giờ Tăng Kế ngầm đồng ý quan hệ tình nhân giữa bọn hấn, cùng nhau trải qua ngày lễ tình nhân đầu tiên, đối Sở Chu mà nói ngày này có ý nghĩa quan trọng.

Tăng Kế mang theo một chút tâm tình vui mừng, cảm thấy được chính mình nếu không nói gì, vị bên cạnh đại khái cả đêm sẽ ở trong những trạng thái tiêu cực, rốt cục vẫn là vươn tay, giữ chặt đối phương, trừng mắt nhìn nói: “Kỳ thật cũng không phải là không thể cự tuyệt, ngô, tôi nghĩ, có thể trước tiên cùng đối tác bàn bạc một chút về hợp đồng, hấn là – buổi tối có thể hẹn cùng cậu.”

Trong lịch làm việc của y căn bản không có vị khách nào, cho nên nói như vậy đều có thể làm giọng điệu “Cự tuyệt” hoặc là “giải quyết trước”.

Vừa mới còn cúi thấp đầu Sở Chu nghe vậy lập tức ngẩng đầu, thân mật hôn hai gò má hấn. (đồng chí: thật giống khuyến a =.=. Tân sinh: anh nó là trung khuyến mà)

Nhìn người yêu như mỗi một khắc(3) đều phải đem toàn bộ tâm tình viết rõ lên mặt, Tăng Kế bị cặp mắt tràn ngập chờ mong vui sướng của Sở Chu làm cho choáng váng

(3) Khắc: phút đồng hồ.

Tiếng cười khúc khích nhỏ đi, Tăng Kế không thể tưởng được hấn lại ôn nhu mà hòa theo mình

Khóe miệng dần mềm mại, dường như hoàn toàn hòa tan theo khuôn mặt diễn cảm phong phú của Sở Chu, theo nụ hôn vội vàng nhưng ân cần từ vị nam nhân của Tăng Kế

14. Chương 14

Vì thế Sở Chu theo đó mà an bài kế hoạch của mình, Tăng Kế lười biếng nằm úp sấp trên người Sở Chu, thỉnh thoảng “Àn” một tiếng tỏ vẻ đồng ý.

Ngay tại lúc Sở Chu cảm thấy thế gian tất cả tốt đẹp, nghe các bà chị trong văn phòng tư vấn, nghĩ khi tan việc nên đi mua hoa hồng đỏ và hộp sô cô la thật đẹp, thì hắn nhận được tin nhắn.

Người gửi là Tăng Kế, tin nhắn ngắn gọn hai câu: buổi hẹn đối tác tối nay tôi không thể thoái thác, thật có lỗi không thể đi cùng cậu. (Tiểu sinh: Anh đã bị cho leo cây ko thương tiếc J). Chúc mừng *vỗ tay*)

Sấm sét giữa trời quang, nguyên lai là có mùi vị như này.

Cảm giác vui sướng chờ mong lập tức tan mất hầu như không còn gì sót lại, Sở Chu nhìn chằm chằm đi động trên tay, trong lòng dần dần khó chịu: Không phải nói có thể cự tuyệt đối tác sao? Không phải đều đã đáp ứng rồi sao? Vì cái gì đều bàn bạc tốt mọi chuyện rồi hiện tại lại thay đổi ý định?

Hắn nghĩ, lúc trước quả thật nghe nói Tăng Kế gần đây đảm nhiệm một thương vụ trọng yếu, rốt cuộc cũng thông cảm đối phương vất vả, không đành lòng lúc này đem ra chỉ trích Tăng Kế không giữ hẹn hay bất cứ điều gì.

Huống hồ trước kia cũng không phải chưa gặp tình huống này, quyết định làm cái gì đó, kết quả cuối cùng đều có chuyện khác chen vào.

Đúng tới loại tình huống này Sở Chu không phải không nghĩ tới chuyện cùng Tăng Kế tranh cãi, hắn tuy rằng không giống mệnh thiếu gia như Tăng Kế, thuở nhỏ chứng tình phủng nguyệt (1) được nuông chiều từ bé, nhưng Sở Chu tốt xấu gì cũng là con một trong nhà, dù trong nhà hay ngoài xã hội, cũng chưa bị ủy khuất như vậy.

Sở Chu rất muốn sau mọi chuyện, vẫn như cũ có thể mỉm cười nói chuyện, nhưng y thực vô tâm vô phế đùa giỡn hắn, làm cho y biết phần nộ của chính mình. Hắn rất muốn lớn tiếng chất vấn: Anh rõ ràng trước đã đáp ứng em, dựa vào cái gì gần đến giờ lại đổi ý? Anh đem em thành cái dạng gì? (Tiểu sinh: cái sừng, em nghĩ thế.)

Hỏi y “Anh đem em thành cái dạng gì” không khác gì tự mình chui đầu vào rọ, đáp án dễ dàng đoán được, không phải là “người ở chung” thì cũng là “bạn giường”.

Cho dù là hiện tại đã mặt dày mày dạn (2) muốn Tăng Kế nhận định quan hệ tình nhân, vấn đề này vẫn là không thể hỏi, chỉ sợ đối phương không để ý thả một câu như gáo nước lạnh làm dập tắt ngọn lửa càng ngày càng lớn trong hắn.

Có chút đồ vật này nọ, vĩnh viễn là còn ngăn cách, che sa nhìn lại là tốt nhất.

Về phần tùy hứng phát cẩu, chính mình đã lớn như vậy, cũng không phải là thiếu niên mười sáu mười bảy, nếu hành động tùy hứng như vậy, nói không chừng sẽ bị ghét bỏ, sau đó đối phương viện cớ này mà chia tay hẳn, kết quả như vậy, còn không bằng.....

Vì thế, mỗi lần chỉ cần nghĩ đến đây, cơn đại tức trong hân đều được áp chế. (*đồng chí: anh thiệt không có tiền đồ =.=*)

Sở Chu đối với màn hình tinh thể lớn ngốc hơn nửa ngày, rốt cục thở dài, nghĩ thầm, quên đi, dù sao người vẫn là của chính mình, chẳng qua là không được người ta thuê cho bữa tiệc.

Người yêu cùng người thuê nhà, tình yêu cùng công tác, mấy thứ này cơ bản liền không thể so sánh với nhau, thương trường phong vân phút chốc thay đổi, làm sao chứa nổi nữ tình trường (3) như vậy, chính mình còn nị oai cái gì nhiệt tình.

Sở Chu cúi đầu, ngón tay có điểm run rẩy, đánh vài kí tự, do dự nửa ngày, vẫn là chưa từ bỏ ý định rồi nhấn lại: Kia có muốn em đi đợi anh không?

Tăng Kế rất nhanh trả lời: Không cần. Có thể tối muộn mới trở về, không thể cùng cậu xem mấy bộ phim đó, hôm nào bù đắp cho cậu, ngoan.

Sở Chu trừng mắt nhìn, nhìn tin nhắn vài lần, giống như người nọ ngay tại trước mắt, nụ cười ôn nhu hiếm gặp, sau đó vỗ vỗ bả vai hân, nói không chừng bởi vì trong lòng có điểm áy náy còn có thể chủ động hôn hôn hân. (TS: *Q*)

Sở Chu dừng tầm mắt, ai, bị người đối xử như trẻ con, ngoan cái gì mà ngoan.

Tuy rằng vẫn là khó chịu, bởi vì đối phương không thể thực hiện lời hứa mà mất hứng, nhưng chỉ cần nghĩ Tăng Kế căn bản không nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ cần nghĩ đến người kia có thể làm ra diễn cảm cùng động tác, Sở Chu liền nhịn không được cười rộ lên.

Người kia mỗi tiếng nói hành động đối với hân lực ảnh hưởng càng ngày càng nặng, trước kia còn biết hết sức khắc chế chính mình, hiện tại Sở Chu đã hoàn toàn mặc kệ.

Nếu hết thấy thật sự giống Tăng Kế nói: Nhân sinh như hí (4), hết thấy bất quá gặp dịp thì chơi.

Như vậy Sở Chu hy vọng, nếu hai người đã muốn cùng nhau gạt hái, lúc này đây liền tùy ý sa vào, tận tình suy diễn đi.

Vuốt ve di động, chân chờ một lát đánh ra: Vậy anh hảo hảo công tác, cố lên!

Ấn phím gửi, Sở Chu chỉ cảm thấy cả người đều giống như mất hết sức lực, còn lâu mới tới giờ tan sở, chỉ vì cảm giác như thời gian đã ngừng trôi, ngày này cứ thế mà qua sao?

Trong đầu trống trơn, làm việc không hiệu quả, quả nhiên không thể nghĩ được gì.

Cảm giác mờ mịt, di động bị ném ra xa lại vang lên.

Sở Chu bay nhanh cầm lấy di động, trong lòng còn có chút hi vọng, có phải hay không Tăng Kế cùng đối tác đã họp xong, buổi tối vẫn tiến hành như trước.

Đáng tiếc hai chữ “Cố Vân” rất không thức thời, ngoan cố biểu hiện ở màn hình, như thế nào cũng không chịu biến thành tên người mà Sở Chu hi vọng.

Mở ra di động, bên trong truyền ra âm thanh của Cố Vân, “Uy, đi theo ta uống rượu.”

“Một cái hai cái đều khi dễ người thành thật, hôm nay là ngày tình nhân, lão tử có tình nhân, sao lại muốn đi cùng cậu!” Không thể phát tiết với Tăng Kế, rốt cục có người cho hắn phát tiết.

“Nga,” Bên kia tha dài thanh âm, “Vậy buổi tối là cùng tình nhân hẹn hò, không rảnh mà đi gặp tôi sao?”

“.....” Sở Chu không nói gì.

Cố Vân, không nghĩ tới, cậu lại là một tên bạn tốt tồi tệ như vậy.

Sở Chu oán niệm nhìn một chút, vẫn không thấy tin của Tăng Kế, xem ra buổi hẹn hôm nay đã hoàn toàn vô vọng rồi.

Cái gì mà “Lâm thời thoái thác có việc, chỉ để tạo cho tình nhân một cái kinh hi” linh tinh gì gì đó, quả nhiên chỉ có trên mấy bộ phim tám giờ.

Cái gì mà Valentine phải trải qua cùng người yêu, làm lung tung kích động lòng người, mấy cái quảng cáo tuyên truyền bịa đặt này chỉ có quỷ mới tin thôi.

Bên kia còn đang chờ câu trả lời, Sở Chu đành phải hữu khí vô lực đáp, “Được rồi, vẫn chỗ cũ sao?”

Cố Vân khẳng định là sớm đã có chuẩn bị, nghe Sở Chu nói như thế lập tức đáp: “Không, chỗ đó đêm nay không có tiết mục gì, nghe nói đường XX vừa có quán mới, chúng ta vừa lúc qua nhìn xem.”

Quyết định thời gian thật tốt, Sở Chu lấy áo khoác, đi tới chỗ hẹn.

Thời điểm ngồi vào quán, Sở Chu còn ác ý nghĩ Cố Vân nói bậy: Cái gì mà “ chỗ ấy đêm nay không tiết mục”, rõ ràng là không ai cùng người hẹn hò, người sợ đi gặp người quen bị trêu chọc, chờ đêm nay uống chết người!

Bất quá tới địa điểm hẹn nhìn thấy Cố Vân, hai người tán gẫu một chút rồi trực tiếp uống rượu, Sở Chu lập tức vì chính mình lúc trước đối bạn tốt nghĩ xấu liền hối hận: Nửa giờ sau còn có thể gọi điện thoại, nói chuyện còn tỉnh táo, đảo mắt đã uống tới mức ngã vật trên ghế sa lon, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.

Sở Chu buông cái chén, khoe miệng hơi hơi run rẩy: Cố Vân ơi là Cố Vân, cho dù không ai cùng cậu hẹn hò cũng không cần trở thành như vậy.....

Cố Vân nghiêng ngả tỉnh lại đôi chút, bỗng nhiên lớn tiếng hỏi Sở Chu: “Sở Chu! Người đã đến rồi sao không uống rượu, sợ tôi không có đủ tiền mời cậu sao! Nhanh — uống —!”

Nói xong lại cầm lấy chén rượu, cái chén không đặt ở bên miệng, làm ra động tác rót rượu.

Sở Chu dở khóc dở cười, đại học thậm chí đi làm không thiếu dịp hân cùng Cố Vân cùng nhau uống rượu, tự nhiên biết người này say rượu có cái dạng gì.

Cố Vân chỉ cần vừa uống liền thay đổi hoàn toàn, bình thường bảo trì hình tượng quý công tử, hảo tiên sinh thì ngay lập tức sẽ xóa sạch hình tượng, tiếp theo đó thì hơi thở âm ngoan trên người cũng đậm đi xuống, so sánh liền thấy thật giống cái tính nóng nảy của trẻ con, tùy ý, tùy hứng, khó chịu liền phát tiết.

Đúng, như thế nào đem một tiểu hài tử đang nóng nảy hồng hảo, Sở Chu đương nhiên là cười xe nhẹ đi đường quen, một bên suy nghĩ, nói trước nói sau, như thế nào đem người hồng ngoan mà đau đầu.

Nhưng lần này Sở Chu còn chưa kịp thoái thác, Cố Vân lại trước một bước ngồi vào bên cạnh hắn, rút ngắn khoảng cách, lớn tiếng ở bên tai Sở Chu nói: “Hừ, tôi biết..... cậu phải về nhà, tìm..... Tăng Kế.....” Y dừng một chút, vừa lòng nhìn Sở Chu bị lời của mình khống chế, đắc ý tiếp tục nói, “Tôi cho cậu biết, cậu có thể không cần trở về!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nằm úp sấp nằm úp sấp

Vẫn là hiện đại viết khoái một chút tt

Nhất so sánh mới phát hiện, cổ đại ta viết thật là tốt hơn

Chú thích:

1. Chúng tinh phủ nguyệt: Các hành tinh/ sao chuyển động xung quanh trăng sáng. Ở đây, nó chỉ sự nổi tiếng hay có danh tiếng được mọi người tán tụng, ngưỡng mộ. (Theo từ điển của ‘ta’ =]])
2. Mặt dày mày dạn: tả bộ mặt trơ trên đến mức không còn biết xấu hổ là gì.

3. Nhi nữ tình trường: Tình cảm nam nữ. Cụm từ này xuất phát từ câu thành ngữ “Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản” trong hồi 18 của “Thủy hử kí”. Trong đó, ‘Nhi nữ’: tức là nam và nữ, trai và gái; ‘tình trường’: quyến luyến chuyện tình ái, yêu đương; ‘anh hùng’: nghĩa này quá rõ ràng, khỏi phải chú thích thêm; ‘khí đoản’: Tiêu tan chí khí; tâm trạng, khí sắc xuống “phong độ”.
4. Nhân sinh như hỉ: Cuộc đời con người như sân khấu.

15. Chương 15

“A?” Sở Chu không rõ nhìn Cố Vân. Cố Vân mặc dù cách hần rất gần, quán bar ánh đèn không rõ ràng, như cũ nhìn không ra, không hiểu biểu cảm của Cố Vân, chính là mơ hồ cảm thấy được lời nói tiếp theo, chính mình có lẽ cũng không muốn nghe.

“Ha ha, hần sẽ không yêu cậu.....” Cố Vân tay đặt trên bả vai Sở Chu, cả người đều nhanh nằm úp sấp trên người thanh niên đang cau mày bên cạnh.

Cũng không quản đối phương rót cuộc muốn nghe hay không muốn nghe, Cố Vân vốn còn nở nụ cười, đợi cho cười đủ liền ngồi lại ngay ngắn, thần sắc cũng khôi phục bộ dáng bình thường, quay đầu nhìn Sở Chu nhẹ giọng nói, “Người kia đã trở lại, hần sẽ không muốn tôi..... Mà Bạch Nghị cũng đã trở lại, Tăng Kế cũng sẽ không yêu người..... Hai ta không hổ là anh em tốt, ha ha, loại chuyện như vậy cũng có thể cùng nhau chịu, cậu nói chúng ta có phải hay không..... nên làm một ly.”

Cố Vân nói xong cứng rắn lấy chén rượu hướng chén trên tay Sở Chu, chạm chạm cái chén, chính mình nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Sở Chu nghe không hiểu Cố Vân đang nói cái gì, theo ý của Cố Vân mà vội vàng uống xong chén rượu nhưng cũng không thấy...có chút mùi vị gì.

Nhưng hần cảm thấy được hôm nay cùng uống cũng đã lâu, chính mình có lẽ đã đến lúc nên trở về nhà, giọng nói có chút kiên nhẫn khuyên Cố Vân, “Được rồi, hôm nay đã uống đủ, đừng uống nữa.”

Sở Chu tuy rằng nghe được lời Cố Vân nói, trong lòng lập tức loạn thất bát tao, chỉ vẫn là nói cho chính mình, đây chỉ là Cố Vân uống nhiều quá nên thuận miệng nói vậy.

Chính là, dù có nói vậy Cố Vân như thế nào lại biết Bạch Nghị?

Sở Chu xoa lông mi, hần hiện tại đầu óc có điểm loạn, không thích hợp để suy nghĩ vấn đề phức tạp này, tay dứt khoát đoạt chén rượu trong tay Cố Vân, “Đi thôi, tôi đưa cậu về nhà.”

Trong giọng nói đã dần dần lộ ra tâm trạng buồn rầu mất hứng.

Cố Vân đương nhiên sẽ không rước phiền phức vào người, y chưa bao giờ để ý người khác nghĩ cái gì, cũng không biết lời nói của Sở Chu có cái gì chạm đến nghịch lân của y, trừng mắt liếc nhìn Sở Chu một cái, cao giọng nói: “Về nhà. Cậu mới về nhà! Cả nhà cậu đều về nhà!”

Sở Chu nhanh chóng nhìn nhìn chung quanh, may mắn ánh sáng không đủ, Cố Vân đến bar đặc biệt chọn vị trí nằm trong góc, hơn nữa bar mới nên hiện tại khách cũng không nhiều, tuy rằng vừa rồi người này phát ra thanh âm rất lớn, cũng không có nhiều người hướng bên này xem náo nhiệt.

Sở Chu thực tại cảm thấy được có chút mệt mỏi, vốn muốn có buổi hẹn hò ngọt ngào chẳng những không thực hiện được, trái lại còn phải chạy đến hầu hạ vị thiếu gia này, cho dù là người tốt đến mấy cũng sẽ sinh ra cảm giác mâu thuẫn.

Qua nhiều năm làm bạn với Cố Vân, Sở Chu không có bất người đứng dậy bước đi, mà là lẳng lặng ngồi ở một bên, nhìn Cố Vân, vẻ mặt dần dần bình thản, cũng không vội vã đi.

Hắn có thói quen làm việc đến nơi đến chốn, nếu đáp ứng bồi rượu y thì sẽ không rời đi, vậy chờ đối phương uống đủ sau đóng gói y mang đi cũng được.

Cố Vân hét lên một hồi mới nhận thấy được bạn tốt bên cạnh y không có động tĩnh gì, y nheo lại ánh mắt, cười hì hì hỏi: “Sở Chu, cậu đến làm chi mà không uống?”

Ngữ khí cộc lốc, nhưng thật ra vô tội vô cùng, so với cái kẻ vừa nổi cáu lúc nãy thực sự quá khác biệt.

“.....” Sở Chu không nghĩ sẽ cùng con ma men nói chuyện, làm như chính mình không nghe thấy, hắn đem tầm mắt đặt ở chỗ khác, tiếp tục nhìn chỗ quầy bar ở xa.

Quầy bar này là nơi duy nhất trong quán được chiếu sáng rõ ràng, người pha chế rượu đang bày ra tư thế vô cùng tao nhã, rất nhanh một ly rượu cốc-tai liền được gửi đến tay khách.

Bộ dáng người pha chế rượu cao, diện mạo cũng thuộc tầm trung, hơn ở khí chất hảo, động tác khéo léo tự nhiên, bên người vẫn vây quanh mấy người khách uống rượu nói chuyện phiếm.

Bất quá cho dù có nhiều ưu điểm, khả năng hấp dẫn ánh mắt Sở Chu lâu như vậy cũng chỉ là người nọ ở ngọn đèn chiếu rọi xuống, ngón tay trắng nõn đến tỏa sáng.

So với thân thể, nói ngón tay người đó tí hon cũng không quá đáng, ở dưới đèn nhẹ nhàng cảm lý thủy tinh, mới vừa xuất hiện ở tầm mắt Sở Chu khiến cho hắn không thể rời tầm mắt, trong đầu lặp lại thăm nghĩ đến một người.

Trong đầu Sở Chu, ngón tay Tăng Kế cũng thon dài trắng nõn như vậy, mang theo loại cảm giác bản thân có một cuộc sống sung sướng mà đến tinh tế.

Đầu ngón tay có chút lạnh lẽo, được vuốt ve mà dần dần trở nên ấm áp.

Đối với Sở Chu mà nói, đó là một đôi tay có ma lực, về phần vì sao có ma lực làm cho người ta không thể

cực tuyệt, đại khái là bởi vì chúng nó mang theo loại hương vị yêu cầu, điều mà Tăng Kế muốn.

Giống như ở da thịt khi đụng chạm, bắt từ bắt tạt đến khi yên lặng dùng đầu ngón tay viết ra “Ta cần người”.

Đương nhiên, “Cần người” chỉ là chút ví dụ, Tăng Kế tuyệt nhiên sẽ không nói như vậy, người như y, chỉ ngại nhiều, chứ không có chuyện thiếu cái gì.

Điều này chỉ là chút tưởng tượng nho nhỏ của Sở Chu mà thôi — vì chính mình rõ ràng là người chủ động, lại mỗi khi không chịu thua kém bị người quản chế mà tìm cơ bắt nạt.

Chỉ là thân thể hần quả thật mỗi lần đều thực thoải mái, bản thân cũng sẽ tùy theo rên rỉ.

Tăng Kế sẽ thoải mái có chút ngưng lại, mang điểm khiêu khích hỏi “Còn muốn sao?”.

Như thế nào có thể không cần? Đúng là quá tệ với một câu hỏi, rõ ràng là mang theo trong người oán hận cùng chán nản, Sở Chu làm thế nào cũng đều trúng chiêu.

Cùng Tăng Kế có mối quan hệ bạn giường chặt chẽ như vậy để giải thích hành vi này của Tăng Kế, hẳn nghĩ Tăng Kế sở dĩ chưa bao giờ keo kiệt, kỹ thuật cũng tốt, âu yếm đối phương, bởi vì y thích phục vụ bạn giường, hoặc là y cũng hưởng thụ quá trình phục vụ.

Tăng Kế thích nhìn người trên người y, theo động tác ngón tay hần mà bị tình dục quần thân, lúc này, không cần nói gì, tiếp tục giơ cánh tay lên, có thể đem người kéo vào vực thăm của dục vọng. Y thích nhìn trong lúc này, tay đối phương trên thân thể của mình hoặc nhanh hoặc chậm sờ soạng, hoàn toàn quên mất tốc độ ban đầu.....

Bất quá đợi cho đến khi đó, đã có thể tương đương cái gì đều thua.

Bởi vì Tăng Kế đối với tay gò đó, qua cái cảm giác mới mẻ cũng không có cái gì dư thừa hứng thú.

Nhưng đối với Sở Chu mà nói, có biết hay không đã muốn không có gì dùng, chỉ vì theo mắt người kia nhìn ra, hần bước đi cũng đã bị quấy rầy, tiến tới cả người đều chìm xuống đi không được, còn tổn tâm tư so đo này lại có gì hữu dụng đâu.

Vuốt ve chén rượu, Sở Chu thu hồi tầm mắt, quyết định cùng người nọ cùng một chỗ, mặt khác đã sớm cái gì cũng không để ý.

Bất tri bất giác tiếp nhận chén rượu Cố Vân đưa tới, vốn là uống một ngụm, vị chua cay ngẹn ở cổ họng Sở Chu khiến hần ho khan.

Nghĩ mãi mà không rõ, Sở Chu không phục một hơi uống hết, ánh mắt lúc này có điểm chua xót.

Kỳ thật yêu cầu của mình rất đơn giản, ở cùng nhau, người kia ở bên cạnh là đủ rồi, vì cái gì cho dù như vậy, vẫn là không thể thực hiện được?

Bên tai mơ mơ hồ hồ lại vang lên thanh âm của Cố Vân, không thuận theo không buông tha, nói Bạch Nghị như thế nào lại như thế nào.

Uy, Cố Vân người thực chán ghét a, đều nói sự tình mà hắn không muốn nghe!

Sở Chu xua tay muốn đem thứ thanh âm chán ghét đó xua đi, cánh tay đánh ra sau không biết đụng phải cái gì, cạch một cái, bất quá, tốt lắm, thế giới cuối cùng cũng thanh tịnh.

Sở Chu cảm thấy được chính mình tựa hồ có điểm không lý giải được cái tính thích tranh cãi ầm ĩ của Cố Vân.

.....

Thời điểm nghe được thanh âm đóng cửa thì Tăng Kế cũng vừa về không lâu, mở cửa sau chứng kiến trong nhà tối om không có người, trong lòng liền có điểm không thoải mái.

Cơm cũng chưa ăn liền chạy về nhà, kết quả người kia không biết chạy đi đâu, thiệt là, sớm biết không bằng ở lại tán gẫu.

Rửa sạch chân đi ra, lại chứng kiến thấy ngoài cửa, ủa, chính xác là hai người, một người đứng, người kia dựa vào trên người này.

“Sở Chu?” Tăng Kế mở đèn, nhìn thấy người con trai ngoài cửa có chút sững sốt, trong mắt thoáng hiện lên một nét chán ghét, chỉ là rất nhanh lại khôi phục tự nhiên, “Nga, Sở Chu cùng một chỗ với người, ta nói muộn như vậy cũng chưa trễ về.”

Y tiến lên vài bước, tiếp nhận Sở Chu đứng cũng không vững — hảo nặng.

Tăng Kế đỡ lấy thất lưng Sở Chu nhện không được cẩu, véo một chút, cho người chính mình không đứng vững.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đây chương viết thật là tốt tạp tat

Đối thoại vẫn là khiêm tốn luyện, lệ

16. Chương 16

“Ngô.....” Sở Chu tránh được một lần, lại bị Tăng Kế dùng sức ôm không thể nhúc nhích.

Cố Vân tựa tiểu phi tiểu một mình đứng ngoài cửa, chứng kiến Tăng Kế âm thầm khi dễ Sở Chu, nhẹ giọng bật cười.

Tăng Kế giống như lúc này mới nhớ tới đến cửa còn có vị khách hỗ trợ “Đem hàng về nhà”, lễ phép đứng thẳng, cũng cười cười, “A, cảm ơn cậu đã đem hân trở về, Cố Vân.”

“Không cần khách khí, tôi mang Tiểu Sở đi uống rượu, không cần thận uống nhiều quá. Đưa hân trở về là bình thường.”

“Tôi trước đem tiểu Chu vào nhà, cậu cũng tiến vào ngồi nghỉ ngơi một lát, buổi tối đã ăn cơm chưa?”

“Còn chưa ăn, nhưng tôi sẽ không ở lại lâu, hôm nay thấy mấy người thuê nhà chạy tới chạy lui, hiện tại cũng có chút mệt mỏi, đi về trước.” Cố Vân cố ý ngừng lại, nhấn mạnh “người thuê nhà”, tầm mắt bình thần đảo qua mặt Tăng Kế.

“Nga, ra vậy, vậy tôi sẽ không cố giữ cậu ở lại, hôm nào hẹn gặp sau.” Tăng Kế biểu cảm bình tĩnh, nói xong mấy lời khách sáo liền mang Sở Chu vào phòng.

“Tốt, thật ngại, chiếm dụng thời gian Sở Chu nhà anh lâu như vậy.....” Cố Vân nhìn thấy Tăng Kế xoay người đem Sở Chu rời đi, thấp giọng nói.

Tăng Kế chạy tới phòng ngủ, làm như không nghe thấy, không trả lời.

Hai người này tuy rằng đều nghe nói qua về đối phương, lại cùng Sở Chu có quan hệ chặt chẽ, nhưng giáp mặt đối thoại như này cũng vẫn là lần đầu tiên.

Nếu lúc này Sở Chu tỉnh, đối thoại lần này có thể tràn ngập tình bạn thắm thiết, ít nhất không khí cũng nhẹ nhàng, bất quá nếu Sở Chu đã muốn mê man, hai người liền cũng không nghĩ nhiều đến việc giấu đi suy nghĩ của chính mình đối với người kia, làm cho lần chạm mặt này đã tràn ngập khách khí, xa cách.

Cửa phòng ngủ đã đóng lại, Cố Vân có điểm thoát lực tựa vào khung cửa ra vào, “Ồi chao, không sợ tôi xoay người chạy lấy người, không giúp các người đóng cửa sao? Ngay cả tiền khách một chút cũng không, thật sự là — giống như bị tiểu nữ vương Sở gia chán ghét đâu, hao tổn tâm trí.....”

Cố Vân xoay người rời đi, vừa đi đến thang máy vừa làm bầm lều bầu, “Bất quá, hân chán ghét mình, mình

cũng thấy hần khó ưa, lúc trước tố cáo hần, hai ta trả thù cũng đã huề nhau.”

Cố Vân vốn trong lòng buồn rầu, hẹn Sở Chu chính là tính toán uống không say không về, kết quả vừa uống đến cao trào, uốn éo thấy huynh đệ bên cạnh đã ném cái chén cùng chai rượu tới một bên hoàn toàn “Bỏ mình”, một bên buồn cười gọi điện thoại kêu xe, một bên cảm khái khó trách Sở Chu trước kia đi chơi cũng không chịu uống rượu, nguyên lai không phải tính tự chủ cao mà là tửu lượng quá kém.

Báo địa chỉ cho lái xe, Cố Vân đem Sở Chu đã uống mơ mơ màng màng ném vào trong xe, phân phó lái xe nhất định phải đem bằng hữu của mình an toàn đưa vào cửa chính, xoay người liền tính bản thân tiếp theo lại trở vào uống, kết quả đi chưa được hai bước đã bị hỗn đản tóm vào một cái xe khác, cưỡng chế mang đi,

Cố Vân đem khăn quàng cổ quấn chặt hơn, chân đá tuyết, thực phiền, vốn tâm tình không tốt cần phát tiết, kết quả chứng kiến người kia đứng là âm hồn bất tán xuất hiện ở trước mặt, lửa giận lại càng tích tụ, cảm giác hỗn loạn này thật muốn bùng phát.

Ngoài tiểu khu đậu khá nhiều xe có rèm che, tối đen, có thể thấy được trên sân phủ đầy tuyết trắng, chỉ có đèn xe vẫn sáng, đại khái là chờ người.

Người trên xe thấy Cố Vân hướng bên này đi tới, liền đem cửa sau xe mở ra, ai ngờ Cố Vân đi qua xe, cũng không biết cố ý hay là vô tình, lại làm như bình thường không biết, lung lay hai cái tiếp tục theo ngã tư đường đi về phía trước.

Cửa xe rất nhanh đóng lại, xe có rèm che cứ vô thanh vô thức đi trên làn đường dành cho người đi bộ, cũng không biết là đã đi theo sau Cố Vân bằng qua bao nhiêu dãy phố, bỗng nhiên Cố Vân trượt chân, ngã một chút. Hần đêm nay thực uống không ít, tuy rằng còn chút thanh tỉnh, chỉ là đi một trận đến lúc này rượu bắt đầu phát tác, đầu óc choáng váng, nhìn cái gì đều hiện ra song ảnh.

Lắc qua lắc lại đi vài bước, cánh tay bị người một phen tóm trụ, dẫn theo giọng nam tức giận truyền đến, “Cố Vân, người làm loạn đủ chưa, đủ thì trở về nhà.”

Cước bộ Cố Vân dừng lại, thân mình vòng vo nửa vòng, mặt đối mặt với nam nhân kia, mắt say lơ đãng nửa mở, lẳng lặng nhìn người nọ vài lần rồi sau đó bỗng nhiên cúi đầu, cũng không nói gì, cả người đều lộ ra loại vô lại lười nhác.

Theo góc độ của nam nhân, vừa vặn có thể chứng kiến ánh đèn đường ở đỉnh đầu Cố Vân tỏa ra tầng vàng sáng, đáy lòng mềm nhũn, không hiểu, lại cảm thấy được hiện tại Cố Vân nhu thuận giống với khi còn nhỏ.

Hai người bất động đứng đối diện nhau, khoảng cách thật sự gần, thỉnh thoảng khung cảnh có vẻ bình tĩnh ấm áp — dù nam nhân giữ Cố Vân với lực đạo quá lớn, thì cũng không đánh mất sự bình tĩnh.

Cánh tay nơi đó bị người giữ vẫn rất đau, Cố Vân tránh một chút, thân mình giống như bị người rút gân cốt, không có khí lực, không nhúc nhích được.

Không nghĩ tiếp tục nhẫn nại, đành phải mở miệng.

“Buông.....” Cố Vân giọng khàn khàn, phát ra thanh âm lại trầm lại ách, có điểm khó chịu.

Nam nhân không có nghe thấy, liền cúi thấp thân mình, đầu đặt gần lỗ tai Cố Vân, trầm giọng hỏi:“Cái gì?”

Hình như có nhiệt khí phun ở lỗ tai Cố Vân, hắn co rụt cổ lại, rượu bỗng nhiên tỉnh hơn phân nửa, động mạnh cánh tay muốn thoát khỏi người kia, thân thể cũng lui về phía sau một bước dài.

“Buông! Đau!”

Bởi vì giọng khàn khàn, cao giọng gọi to, kết quả lại giống thanh âm xé rách phá ách, nghe quả thật dọa người.

Người nọ bị phản ứng của Cố Vân làm cho hoảng sợ, vốn ôn hòa dần dần biến thành âm lãnh cứng rắn, thả cánh tay Cố Vân ra.

Cố Vân giống như mới vừa cùng người đánh một trận, thở hổn hển,tay đặt bên người cũng có chút run run.

Nam nhân lạnh lùng “Hừ” một tiếng, thân thể Cố Vân trở nên cứng ngắc,tiếp tục cúi đầu. Trên thực tế toàn bộ lực chú ý của Cố Vân đều tập trung tại thân thể người kia.

Chứng kiến trước mắt đôi giày da càng ngày càng tiếp cận chính mình, Cố Vân bỗng hiện lên một cái ý niệm trong đầu “Phải chạy”.

Vừa vặn thân thể bình thường trở nên đông cứng lại, không biết như thế nào di động.

Răng nanh cũng gắt gao cắn chặt, nếu có cái gì đặt ở miệng lúc này khẳng định sẽ bị cắn đứt.

Người nọ chậm rãi đi về phía hắn, quả thực là cố ý tra tấn người bình thường, ngay tại lúc Cố Vân cảm thấy được chính mình muốn động cũng không được, giày tiếp theo liền muốn liều mạng xoay người chạy trốn, một món đồ âu phục được ném tới trên người của hắn.

Còn mang theo nhiệt độ thân thể người kia.

“.....” Đây là đang làm cái gì? Không phải định lại đây đánh hắn sao?

Cố Vân cảm nhận bản thân được nhiệt khí bao vây, đầu vừa muốn hôn mê. Nương, mỗi lần gặp người này

đại nào thật sự bị người ta nhìn thấu.

Ngơ ngác nhìn người nọ đem chính mình trở về lên xe.

Nam nhân đi đến bên kia cũng chen tiến vào, “Người ăn tết không về nhà, một mực bên ngoài lác lư, bà nhớ người vô cùng, còn hạ lệnh ‘Ai bắt gặp Cố tiểu Vân liền trực tiếp đem trở về cho ta’ ” Dừng lại một chút, nam nhân giải thích vì sao vẫn muốn dẫn Cố Vân về nhà, “Cho nên, ta đây là theo mệnh làm việc.”

“Dối trá.....” Cố Vân lưng tựa vào ghế nhẹ giọng mắng.

Lúc sau hắn vẫn thấy rất khó chịu, lúc trước cùng người này gây sức ép, khiến cho cả đầu đều phải căng, nhưng không được thanh tịnh, còn phải nghe cần nhần liên miên.

Phiền đến chết, lão nam nhân này!

Đáng tiếc nanh vuốt sắc bén cũng không dám đối với người này loạn nháo, sợ không cẩn thận một cái là sẽ bị ăn tươi.

Đã quen với việc Cố Vân không để ý tới, không nói chuyện, nam nhân còn nói một lát, liền ngừng.

Xe vững vàng xuyên qua một cái lại một cái ngã tư, dần dần truyền ra tiếng âm nhạc nhẹ nhàng.

Cố Vân nghe nhạc dần dần ngủ mất, cánh tay vẫn che lấy đôi mắt thả xuống dưới, nửa bên mặt lộ ra.

Nam nhân nhìn nhìn phía trước chuyên tâm lái xe, tạm dừng một lát, vẫn là cẩn thận đem Cố Vân đến gần, tựa vào vai hắn.

Rồi sau đó làm như cái gì cũng chưa phát sinh, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thủy tinh phản chiếu một ánh mắt mơ hồ, chỉ có từng đạo ngọn đèn rõ ràng xẹt qua cửa kính xe.

17. Chương 17

Nghe tiếng đóng cửa, khuôn mặt Tăng Kế trầm xuống, nhẹ buông tay, tóm lấy Sở Chu đang ở trên người y cọ tới cọ lui ném xuống: “Đi tắm rửa.” Tăng Kế lạnh lùng ra lệnh. Trên người Sở Chu đều là mùi rượu, ngay cả hơi thở cũng mang mùi cồn. Tăng Kế từ lúc đặt hắn trên vai đã phải nhẫn nại không ít. Đáp lại y chính là tiếng ngáy rất nhỏ của Sở Chu, Tăng Kế nhìn lướt qua hắn đang vô tội gối lên dép lê của y, mới vừa chạm đất liền ngủ, khóe miệng khẽ nhếch, đá văng cái đầu hắn ra, đi vào phòng tắm mở nước. Trở lại phòng ngủ, Sở Chu vẫn thoải mái nằm trên đất mà ngủ ngon lành. Tăng Kế tuy rằng người hơi gầy, nhưng khí lực cũng không nhỏ, một tay dùng sức, lại đem nửa thân người Sở Chu kéo lên, kéo tới phòng tắm, mở

cửa liền có luồng nhiệt khí đập vào mặt, nước đã chảy đầy quá nửa bồn tắm.

“Cởi quần áo.” Tăng Kế tiếp tục hạ mệnh lệnh cho con ma men đã ngủ say, đáp lại tự nhiên là không có gì. Y cũng không giận, liền kéo Sở Chu thả vào bồn tắm. Sở Chu mới đầu chỉ cảm thấy đầu đập vào vật cứng có điểm đau, người hơi chút vận vẹo, thẳng đến lúc không thể thở được nữa, uống mấy ngụm nước, lúc này mới chân chính loạn động đứng lên, đáng tiếc thân mình không có lực, cũng chỉ có thể quơ quơ tay. Tăng Kế lúc này không chút hoang mang tiến vào, đem đầu của hắn lôi ra khỏi nước,

“Tỉnh táo chưa?” Sở Chu đáng thương mới nhập mộng, đã bị người đánh tỉnh như vậy, miệng ho khan không ngừng, bên tai càng nghe không rõ Tăng Kế nói cái gì, chỉ cảm thấy người này trước mắt không thấy hắn trả lời, càng đối hắn hung, trong lòng ủy khuất không thôi. Tăng Kế không để cho hắn có thời gian để ủy khuất, tiếp tục bỏ một câu “Chính mình tắm rửa, không rửa sạch sẽ thì đừng lên giường” rồi đi ra ngoài. Lưu lại Sở Chu một mình ngồi ở trong bồn tắm, trạng thái ngơ ngác nhìn cửa đóng lại. Tăng Kế thay bộ quần áo vừa bị ướt đẫm, ở phòng khách tùy tiện xem TV một lát, không nghe được động tĩnh gì từ trong phòng tắm, không khỏi có chút buồn bực. Ngồi trên sofa một lát, bình tĩnh đi qua mở cửa. Khí nóng tan không ít, không có hơi nước cách trở, Tăng Kế mới vừa đi vào liền thấy Sở Chu nghe tiếng ngẩng đầu mang khuôn mặt có điểm mờ mịt cùng đáng thương.

Tăng Kế khóe miệng run rẩy, “Người đã lớn như vậy, đừng giả vờ đáng thương với ta.” Sở Chu giống như không có nghe thấy, tiếp tục dùng ánh mắt lên án, nửa ngày không phản ứng đến lúc này hắn mới cúi đầu, nhìn chằm chằm mặt nước không biết nghĩ cái gì. Tăng Kế rốt cục bị bộ dáng này của hắn đánh bại, có chút xem thường, kéo, xắn ống tay áo, nước không nóng cũng không lạnh, Tăng Kế nhướn mày, dùng sức xoa loạn đầu Sở Chu.

“Đồ đàn, uống chút rượu liền không biết phải tắm rửa như thế nào sao?”

“Ngô..... Đau.....”

“Còn biết đau? Chờ sáng mai tỉnh lại, còn khiến người đau,” Tăng Kế miệng nói xong, tay cũng không nhàn, đem người kéo đến dựa vào trên người mình, “Đứng lên, nằm ở trong nước như vậy lạnh người chịu được sao.”

Thiếu gia Tăng gia chưa từng hầu hạ người khác, tùy tiện qua loa rửa sạch cho người ta, cầm khăn mặt dùng sức sát hai cái cho xong, vì thế Sở Chu một thân ướt sũng bọc khăn tắm đi tới, đi chưa được mấy bước liền thấy đầu đau đến muốn chết. Cảm giác, cảm thấy đêm nay còn có chút việc không có làm xong, cố tình lười nghĩ lại, không nhúc nhích chờ Tăng Kế đem chính mình dọn dẹp xong rồi đi tới. Tăng Kế chứng kiến Sở Chu như trước hồ đồ lau tóc lần này biết nói cũng vô dụng, liền cầm khăn mặt lại giúp hắn lau khô tóc.

Động tác này lại làm yên lòng hắn, nhưng bỗng nhiên bị khăn che đi tầm mắt mà cảm thấy không thoải mái, nhẹ giọng hồng câu “Ngoan”, đối phương liền thật sự nghe lời, không hề động. Tăng Kế như có như không lấy tay sát cái đầu tóc ngắn kia. Ấn tượng được Sở Chu hầu hạ tắm rửa không ít, trái lại đây là lần đầu tiên y giúp Sở Chu tắm rửa. Sở Chu tuy rằng là người lớn, bắt quá xem hắn không có quấy rối, chính mình cũng là có thể coi đây là tắm rửa cho súc vật vậy. Súc vật, Tăng Kế nghĩ đến đây, hơi chút nở nụ cười.

Lại nói tiếp, bộ dáng Sở Chu, trong đám ong ong bướm bướm của Tăng Kế cũng được xếp vào hạng trung, không đủ anh tuấn, không tốt hơn họ được bao nhiêu. Lúc trước chính mình như thế nào lại chọn trúng người như vậy? Ngay từ đầu đại khái là bị cái loại ánh mắt thật cẩn thận rồi lại quá mức xích lửa hấp dẫn trắng trợn. Rõ ràng chỉ dùng ánh mắt nóng bỏng trắng trợn nhìn mình, cố tình mỗi lần chính mình nhìn quét qua hẳn lại đều thu về.

Khi đó từ xa nhìn, chỉ cảm thấy hẳn là một thanh niên trẻ, diện mạo bình thường, hơn nữa nhìn qua cũng biết là người mới vào xã hội, cũng không biết như thế nào, thế nhưng trúng ý đã biết thất tình, buồn cười. Tăng Kế mang theo tâm tình đã lâu ngày không có trêu chọc chim non, nóng lòng đi tới, không tiếc chủ động bắt chuyện, mị lực vẫn chưa thi triển toàn bộ đã thành công đem người quái đến góc tường.

Có thể là tác dụng của rượu, cũng có thể là mặt khác, thôi thôi giật nhẹ, vốn mang theo tâm tư vui đùa, ai ngờ cuối cùng thật đúng là lăn lên giường. Sau lại nghĩ, luận diện mạo, luận kỹ thuật, ở hậu hoa viên của Tăng Kế, Sở Chu tuyệt đối là loại tối bình thường, có thể an bài sẽ không nở hoa, trở về vị trí cũ đã đáng được ăn mừng. Nhưng chính là con người xấu xí này, mỗi khi dùng ánh mắt, hoặc là lửa nóng, hoặc là triển nhãn nhìn chằm chằm Tăng Kế, đã đem Tăng Kế khuấy phục. Không hiểu ra sao luôn bị mềm lòng, cũng may loại ánh mắt này Sở Chu đại khái cũng là vô ý thức phát ra.

Tựa như hiện tại, lại dùng cái loại ánh mắt thủy uông uông này nhìn Tăng Kế. Thật sự là kì quái, Tăng Kế bật cười, thuận tiện dùng sức đem đầu Sở Chu ấn xuống, “Nhìn cái gì vậy, nhìn nữa vẫn là cậu không đúng.”

Thanh âm Sở Chu hàm hàm hồ hồ, không biết than thở cái gì, Tăng Kế xoay người đứng giữa hai chân hẳn, tiếp tục dùng sức nhu lộng mái tóc dưới tay, “Nói cái gì vậy, to lên một chút, tôi nghe không rõ.”

“Anh đáp ứng hẹn hò với em” thanh âm có điểm ủy khuất dưới khăn mặt truyền đến, tựa hồ có thể tưởng tượng được khuôn mặt oán hận của Sở Chu.

“Ồi chào, ời chào? Tôi đáp ứng” Tăng Kế nhú mày, “Vậy là ai nói sớm một chút sẽ trở về, kết quả say rượu đến không biết đường về, àn?”

Tăng Kế cũng không nói mình gần như chỉ là về sớm hơn Sở Chu có một chút, ý vào Sở Chu u mê cái gì cũng không rõ ràng, tận tình khi dễ đối phương. Sở Chu quả nhiên trúng chiêu, “A” nửa ngày, tựa hồ thập phần buồn bực. Tăng Kế không quên bỏ đá xuống giếng, “Tôi chính là về trước cậu, trở về để đặc biệt chờ cậu.” Những lời này vừa nói xong, Sở Chu bật người không ra tiếng, chẳng qua quanh thân đều lộ ra cổ hương vị chán nản vô cùng.

Tăng Kế trừng mắt nhìn, lần này bắt đầu đảm đương vai người tốt, “Quên đi, không cùng cậu so đo. Một mỗi trước hết ngủ đi.” Khăn mặt tùy tiện ném sang một bên, trực tiếp đem Sở Chu đẩy ngã ở trên giường. Tắm rửa sạch sẽ, kỳ thật nhất thời không tính sẽ làm, Sở Chu lui ở trong chăn nhớ mãi không quên chuyện vừa rồi, nột nột nghĩ nên giải thích như thế nào. “Không làm sao?” Tăng Kế xoay người, ở trong lòng Sở Chu tìm vị trí thoải mái.

“Àn..... Anh hôm nay mệt muốn chết rồi đi?” Sở Chu chỉnh lại góc chăn, ôm hẳn thật chặt. “Em hôm nay..... hôm nay,” Khởi mào nhưng không biết nên nói tiếp như thế nào, không thể trách Cổ Vân kéo hẳn

đi uống rượu, dù sao Cố Vân trước đó hỏi có thời gian hay không. Về phần sau vì sao lại uống nhiều quá về trễ, là cái cố của chính mình, đơn giản là một câu, nên nói cái gì đều rối loạn..... Vì thế “hôm nay” nửa ngày, cũng không biết nói thêm gì. Tăng Kế không thích Sở Chu do dự, không có hành động gì như vậy, có chuyện gì không thể nói ra sao? Khuôn mặt lo lắng, ngập ngừng ấp úng, giống như hắn rất sợ y.

Tôi đáng sợ như vậy sao? Tăng Kế đương nhiên trực tiếp phủ định vấn đề này. Vì thế, tuy rằng có thể đoán được Sở Chu muốn nói gì, nhưng không muốn đỡ lời cho hắn, chính là dùng thanh âm thực thanh thoát biểu lộ chính mình không còn kiên nhẫn, “Àn?”

Hơi hơi khơi mào, nhấn mạnh âm cuối, giọng điệu tiêu chuẩn rằng Tăng Kế không kiên nhẫn. “Em chỉ muốn cùng anh hẹn hò.” Vẫn là nhịn không được, đem hết lời trong lòng nói ra. Bởi vì vấn đề không chỉ là một buổi tối, còn có ý nghĩa khác, đại biểu cho sự khẳng định hay hứa hẹn.

18. Chương 18

“.....” Tăng Kế không nói gì.

“Em yêu anh,” Sở Chu dùng sức ôm người vào trong lòng, giống như thông qua lực cánh tay để truyền đạt tâm ý.

Hắn nghĩ thầm, lẽ tình nhân còn chưa qua, tỏ tình, hiện tại nói ra hắn là cũng còn kịp đi.

Đáng tiếc Tăng Kế tựa hồ đã ngủ, vẫn không có động tĩnh gì.

Liên như vậy, lập đi lập lại câu “Em thích anh” “Em yêu anh”, Sở Chu cứ như vậy, mơ mơ màng màng liên ngủ.

Nhưng thật ra người nằm trong lòng hắn một lát sau mở to mắt, nhìn đỉnh đầu Sở Chu, vốn nghe lời tỏ tình như niệm kinh thật buồn ngủ muốn chết, kết quả nửa ngày nghe không thấy, lúc sau tỉnh thần ngược lại có chút tỉnh táo hơn.

Tăng Kế bất mãn nâng lên cánh tay đặt ở trước ngực, trút cảm phẫn dùng sức cắn xuống.

“Uy, tiếp tục a.”

Nghĩ ngay từ đầu, hắn cùng y nói chuyện đều không dám trực tiếp nhìn chăm chú, đến bây giờ, tạm tạm tỏ tình, cho dù là diễn kịch cũng nên xuất ra chút điểm thành ý, thật sự là càng ngày càng không đáng yêu.

Càng nghĩ càng khó chịu, cả đêm đều đè nén cơn tức.

Là một kẻ sành ăn, y làm sao lại trở về với kẻ vong ân bội nghĩa này.

Tăng Kế che ánh mắt Sở Chu, không cho hắn nhìn chính mình, tuy rằng trong bóng đêm, hắn là cũng không nhìn thấy y thế nào.

Xoay người, bởi vì không có cách nào khác thoát ly khỏi cánh tay hắn đang ôm lấy mình, đành đưa lưng về phía hắn cố tạo ra khoảng cách, nhắm mắt ngủ.

Sở Chu đêm nay đầu quá u mê, hoàn toàn không nắm rõ lắm tình huống.

Bất quá, Tăng Kế như vậy, không lẽ y đang giận dữ?

Nghĩ như thế nào đều cảm thấy được bộ dáng giận dữ này đặt trên người Tăng Kế cũng thực lý kỳ, hoàn toàn không hợp.

Nhưng điều này, tựa hồ có thể coi đó là đồng ý không, thật sự như vậy cũng có chút hi vọng.

Ngô, quên đi, như thế nào cũng tốt, làm cho tiếp tục liên tiếp tục đi.

Sở Chu nhận mệnh đem môi dán tại bên tai Tăng Kế thổi khí.

Nhẹ giọng, một đêm đã qua.

Tháng tư gió mát, giới trẻ đã khẩn cấp thay trang phục mùa đông. Cả thành thị đều bắt đầu dào dạt không khí xuân mới

Cuối tuần, hai người hẹn cùng nhau đi dạo phố.

Nói là đi dạo phố, chẳng qua là đồ dùng trong nhà muốn thay, Sở Chu nghe nói Tăng Kế là người mà những việc vặt vãnh trong nhà toàn được thư kí xử lí, ngay cả bản thân y căn bản chưa từng nhúng tay vào, y liền lấy cớ bận công việc.

Mĩ kỳ danh viết, là tự lực cánh sinh.

Khu mua sắm phồn hoa, đi muộn, bãi đỗ xe cũng đã hết chỗ, Tăng Kế đành phải trước đem Sở Chu đặt ở quảng trường gần đấy chờ y, chính mình đi tìm chỗ đỗ xe.

Sở Chu tùy tiện ở vườn hoa gần đấy tìm ghế dài ngồi xuống, phía sau cách đó không xa có hai cô gái trẻ, mi phi sắc vũ bộ dáng rất vui vẻ nói chuyện phiếm.

Vốn Sở Chu không quá để ý các nàng, nhàn nhã phơi nắng chờ đợi Tăng Kế, thẳng đến khi nghe trong đó một người bỗng nhiên cao giọng nói: “Ai, trang màu kì này thế nhưng không có Ancky a.” Lúc này mới hấp dẫn lực chú ý của Sở Chu.

“Người không có nghe nói sao, hần bỏ nghề rồi..”

“A? Không phải mới vừa nói hần tiếp nhận vai diễn, như thế nào nhanh như vậy liền.....”

“Bạn của chị tớ vừa vặn là chủ công ty giải trí đó, nói Ancky năm trước bỗng nhiên phải về nước, sau đó liền buộc hủy hợp đồng.”

“Đúng hay sai vậy, a, tớ còn đang đợi hần.....”

Sở Chu có suy nghĩ muốn đứng dậy tránh đi nhưng chuyện đã muốn vô tình nghe thấy hết.

Ancky là nghệ danh sau khi ra mắt của Niếp Kỳ, nghe hai người kia nói chắc chắn như vậy, Sở Chu đã muốn xác định những tin đồn Niếp Kỳ rời khỏi làng giải trí là sự thật.

Trên báo viết, Niếp lão gia sinh bệnh nằm viện, Niếp Kỳ về nước, cùng công ty quản lý buộc hủy hợp đồng. Người này hiện tại chính là tiêu điểm, cho nên tin tức không dễ dàng gì mà áp chế.

Kỳ thật biết thân phận chân chính của Ancky cũng không nhiều, khi đó Niếp Kỳ xem như bị người ngẫu nhiên nhìn trúng, không biết như thế nào khi đi du học, lại quyết định đi theo con đường khác.

Mà hàng năm ở nước ngoài, ít có liên hệ. Khiến cho bối cảnh rất là thần bí.

Nói trắng ra là, Niếp Kỳ rời nhà không bao lâu, hiện tại bởi vì lão cha sinh bệnh nằm viện, lúc này mới không thể không trở về chăm sóc.

Sở Chu mới vừa nghe nói Niếp Kỳ trở về, vốn tưởng rằng có thể rất nhanh nghe được tin tức Niếp Kỳ chính thức tiếp nhận công ty Niếp gia, kết quả lại ngược lại, Tiểu công tử Niếp gia rốt cuộc tuy hứng tiến hành, nói vung tay mặc kệ.

Toàn bộ nhân viên đầu mơ màng, Sở Chu tổng kết là phá gia chi tử, căn bản làm cho người ta không biết hần muốn làm gì.

Tuy rằng Sở Chu cũng không hiểu ý của tiểu tử nhà giàu này, bất quá hần biết đoạn thời gian Cố Vân không ngừng mượn rượu tiêu sầu khẳng định là do mối quan hệ cùng Niếp Kỳ trước kia.

Cũng bởi vậy, xem người tưởng bạn rạn ít có đó có chút bất công, thấy bạn tốt bởi vì loại người bóc đồng

này mà thất thường, ăn chơi trác táng thêm tiểu bạch kiểm mỗi ngày mày ử mặt ê, thật đúng là không đáng giá.

Sở Chu một bên tản bộ một bên đoán mò, nghênh diện đi qua hai cô gái trẻ không quen biết, thần tình hưng phấn lướt qua hắn, nhìn chăm chăm phía sau hắn, miệng thỉnh thoảng nhỏ giọng phát ra cảm thán “Hảo soái” “A a”.

Sở Chu ngừng suy nghĩ, tò mò quay đầu nhìn về phía sau.

Không khỏi sửng sốt.

Phía sau, người nọ cùng hắn đại khái cách vài bước, cánh tay cầm áo khoác vàng nhạt, một mình mặc một bộ màu trắng, quần dài vàng nhạt bao trùm đôi chân thon dài, bởi vì không có việc bận, cho nên bước chân có phần nhàn nhã thong thả.

Có thể làm cho hai cô gái trẻ trên đường cái không để ý hình tượng mà thể hiện rõ sự mê trai, người nọ bộ dáng tự nhiên cũng là phi thường đẹp, mái tóc ngắn, mắt vĩ vĩ loan, ánh mắt không tính lớn nhưng rất có hồn, đẹp nhất vẫn là làn da trắng, cả người từ đầu đến chân đều lộ ra cổ giảo lược tình xảo.

Đúng là tìm được chỗ để xe đến đâu đâu.

Quái lạ, Sở Chu nhíu mày, như thế nào từ trong nhà đi lên xe, một đường hắn cũng chưa cảm thấy được quần áo trên người Tăng Kế như thế nào chói mắt.

Đi đến vài bước, lại nhìn đối phương, Sở Chu trong đầu liền chỉ có một ý tưởng: Uy, người không có việc gì lại mặc như vậy để làm chi, chiêu lang(*money boy*) sao?

Tăng Kế thấy Sở Chu quay đầu lại nhìn hắn, khoe miệng chậm rãi gọi lên, đi tới tựa tiểu phi tiểu nói, “Yêu, cậu tản bộ cũng thực khoái trá”, tầm mắt cũng dừng ở hai cô gái trẻ vẫn đứng bên cạnh Sở Chu không có rời đi

Tăng Kế cười híp mắt hướng hai người kia lễ phép gật đầu.

Sở Chu còn không có trả lời, đã muốn nghe được thanh âm hai cô gái bên cạnh hít khí.

Không cần quay đầu, Sở Chu cũng có thể dự liệu đến hai cô gái kia mặt đỏ bừng cùng hai mắt sáng trưng, sinh ra loại thị giác như thế nào.

Thật sự là đủ tà ác.

“Em còn nghĩ không tìm được chỗ đỗ xe, liền tản bộ một lát,” Bất đắc dĩ lắc đầu trả lời Tăng Kế, Sở Chu tự nhiên tiếp nhận quần áo trong tay hắn.

Tuy rằng trong lòng oán hận người này rất rêu rao, giây tiếp theo vẫn là nhịn không được khích lệ hắn, “Anh hôm nay tinh thần có vẻ tốt nha.”

Thấy Tăng Kế không cho là đúng, nhúu mày, tựa hồ không tin lời hắn, Sở Chu lại bổ sung, “Giống như trẻ hơn mười tuổi.”

Nói trẻ hơn mười tuổi khẳng định là có chút khoa trương, dù sao Tăng Kế tướng mạo vốn cũng trẻ, qua tuổi ba mươi nhìn bộ dáng cũng chỉ là hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, cùng Sở Chu cùng một chỗ người không biết căn bản phân không ra hai người bọn họ ai lớn tuổi hơn ai, nếu bộ dáng thật trẻ lại mười tuổi, làm cho Sở Chu tưởng tượng hắn cùng một cái thiếu niên mười mấy tuổi đi dạo phố, cũng có chút khó khăn.

Bất quá Tăng Kế nghe xong lời này rõ ràng không có nghĩ nhiều, rất hưởng thụ gật gật đầu, lập tức bắt đầu nói, “Chính là, tôi cũng hiểu được chính mình không già như vậy, vậy mà vừa rồi trên đường thế nhưng có cậu học sinh gọi tôi là thúc thúc, không có thiên lý.”

Sở Chu ôm ôm làm yên lòng hắn, nghĩ thầm, sớm đã có người gọi hắn là thúc, anh cũng không chịu hại gì.

Bất quá rõ ràng không tính là già, xét về tuổi tác lại là Tăng Kế luyện đồng, cho nên Sở Chu cũng vẫn là tận lực không đề cập tới đề tài này, ngược lại nói đến cái khác.

Tăng Kế đại khái rất ít tự mình đi mua sắm, một đường tuy rằng ngoài miệng chưa nói, ánh mắt lại không ngừng... nhìn xung quanh, ở quán nhỏ ven đường cảm thấy có gì đó hứng thú, còn dừng lại cẩn thận nghiên cứu một phen.

Hai người bọn họ chỉ nhìn không mua, chỉ ỷ vào bộ dáng Tăng Kế, chỉ cần đứng ở nơi đó một lát cũng có thể giúp chủ quán mời chào không ít khách, cho nên mặc kệ Tăng Kế có hỏi gì, đều có thể khiến chủ quán nhiệt tình giải đáp cùng đáp lại.

Tăng Kế tựa hồ nghiền, ngồi xổm trước quán trước sau xem xét hàng hóa.

“Ồi chào? Đây là gì chứ?”

Sở Chu không nói gì, đó là một cái ống đựng bút.

“Nga, làm thực kỳ quái, lão bản kia người giảm giá một chút”

Uy, thiếu gia có tiền trong nháy mắt rút tiền bo, người thế nhưng cũng học người ta cò kè mặc cả. Cẩn thận bị khách hàng chứng kiến!

“Quý như vậy, mang đi mang lại cũng vô dụng.”

Vô dụng người cũng không cần mua a.

“Mua bán xong. Tiểu Chu, người xem cái này mang về đặt ở đâu?”

Ta thật sự không biết là trong nhà còn cần bày đặt này nọ, nhưng anh đã mua rồi mới nghĩ đến hỏi hấn bắt nó đặt ở đâu, còn có cái gì hữu dụng sao.

“.....”

Vì thế còn chưa kịp mua được đồ điện, Sở Chu trong tay đã bê không ít đồ vật này nọ.

Khóe mắt Sở Chu thỉnh thoảng run rẩy một chút, muốn kêu ngừng, nhưng lại thật sự không đành lòng ngăn cản Tăng Kế hiện tại lộ ra tính trẻ con.

Cũng may từ quảng trường đến cửa hàng trong phố nhỏ cũng không tính dài, cuối cùng cũng tách ra khỏi dòng người.

“Hô, hảo vui. Về sau thường xuyên đi mua sắm đi.” Tăng Kế khanh khách quyết định.

“..... Hảo.” Sở Chu hết chỗ nói, một lát sau vẫn là quyết định không phản đối.

Kỳ thật với hấn mà nói, có thể cùng Tăng Kế một chỗ, làm cái gì cũng đều có ý tứ. Có thể ước định về sau lại đến, so với nói không bao giờ ... nữa muốn tới nơi này dễ nghe hơn.

Vào khu mua sắm, tốc độ hai người cũng nhanh chóng, rất nhanh đã chọn được đồ dùng, thanh toán xong liền lưu lại địa chỉ để người ta đem hàng qua cho bọn hấn.

Tăng Kế nhìn Sở Chu ôm một đống đồ vật này nọ, tuy rằng không ảnh hưởng, chỉ là bộ dáng tựa hồ nhìn không được tốt, liền kêu hấn đi trước đem đồ vật này nọ để trong xe, ăn một chút gì đó rồi lại tiếp tục.

Sắc trời còn sớm, hai người đi về bãi đỗ xe nhẹ giọng thương lượng kế tiếp nên mua những gì.

“Tăng tiên sinh.”

Một giọng nam sáng sủa truyền đến.

Thanh âm cũng không tính lớn, chỉ đủ để cho hai người đang nói chuyện với nhau dừng lại cước bộ quay đầu.

Tăng Kế nhìn hai người phía sau, chính là thần nhiên cười, cũng không nói chuyện.

Sở Chu nhìn một người trong đó, lại thiếu chút nữa lỡ tay đem bảo bối mà Tăng Kế vừa mới mua rơi xuống mặt đất, “Niếp Kỳ?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Càng xong rồi ~~

19. Chương 19

Nguyên bản người thanh niên phụng phịu muốn giữ chặt người bên cạnh nghe vậy liền dừng lại động tác, sờ sờ cái mũi khẽ gật đầu, xem như cùng Sở Chu bắt chuyện qua, rồi sau đó tiếp tục cùng người bên cạnh dây dưa, cũng không biết đang làm chuyện gì mờ ám, mặt bỗng dưng đỏ lên.

Quái lạ, nghe Cổ Vân miêu tả, Sở Chu vẫn cảm thấy Niếp Kỳ thật sự kiêu ngạo, nhất thời không thể tưởng tượng được trên đời này còn có người có thể làm cho Niếp Kỳ đỏ mặt.

Tâm tình không khỏi phức tạp đem ánh mắt chuyển hướng qua người còn lại.

Người đi cùng Niếp Kỳ thật sự lạ mặt.

Ăn mặc nghiêm chỉnh như chuẩn bị tham gia hội nghị quan trọng, hình dáng tuy rằng xem như cao gầy, nhưng cảm giác rất gầy như thể chống đỡ không nổi quần áo. Nói là thân thể mỏng manh cũng không phải, làm cho người ta có cảm giác đầu tiên người này chính là một nam nhân giỏi giang nghiêm túc.

So sánh người này với Niếp Kỳ cũng không...kém chút nào, Sở Chu không khỏi đối hán có vài phần bội phục.

Cùng Niếp Kỳ, Sở Chu tuy rằng không thể nói là biết rõ, chỉ là mỗi lần nghe Cổ Vân nói, như thế nào cũng coi như mưa dầm thấm đất.

Khi đó là lúc mới vừa gặp mặt không lâu, người đàn ông kia đã mấy lần hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp cự tuyệt Niếp Kỳ, không thể hiểu được, từ trước đến nay, Niếp tiểu thiếu gia ngạo nghễ bề thế thiên hạ như thế lại hạ mình nhẫn nại chịu đựng sự đối đãi như vậy.

Sở Chu xem chừng, tình cờ ở nơi khu phố buôn bán này gặp nhau, hán hai người này hôm nay cũng là đến đây đi dạo phố?

Xem cách ăn mặc của Niếp Kỳ hôm nay, quả thật cũng coi là thoải mái tùy ý, trừ bỏ trên mặt mang theo một chiếc kính râm che gần nửa khuôn mặt thật sự có điểm khoa trương.

Đáng tiếc Niếp Kỳ cố gắng tận lực hi vọng có thể ẩn bản thân đi,lại không biết hai người bọn họ cứ như vậy đi trên đường,thật sự có chút giấu đầu lòi đuôi.

Theo lý thuyết, Niếp Kỳ trong khoảng thời gian này hẳn là tận lực tránh lộ diện công khai,đặc biệt càng không nên xuất hiện tại những nơi có nhiều người như ở đây, cũng không biết người này lại ăn nhằm cái gì.

Tăng Kế đại khái đối với bát quái của người khác cũng không cảm thấy hứng thú, đợi một lát thấy đối phương khanh khanh ta ta, thực nhằm chán kéo Sở Chu rời khỏi.

Vẫn là giọng nam sáng sủa nọ, lưu lại bước chân Tăng Kế: “Tăng tiên sinh, xin đợi một chút.” Người đàn ông mặc âu phục tiến lên vài bước.

Tăng Kế quay đầu lại, trên mặt lộ vẻ khách khí mỉm cười,“Làm sao vậy?”

Dựa theo thói quen Tăng Kế, trực tiếp hỏi ra những lời này, chính là dấu hiệu của sự mất kiên nhẫn, Sở Chu ôm đồ vật này nọ, không biết người này tìm Tăng Kế có chuyện gì, xem thái độ Tăng Kế đối với hắn cũng không phải quen biết.

“Tôi vẫn muốn cảm ơn ngài sự chiếu cố lần trước, bất quá..... Đến công ty luôn không gặp được ngài, vừa lúc hôm nay ở trên đường gặp được, cho nên muốn gửi lời cảm ơn.” Nam tử nói xong hơi hơi cúi đầu.

Sở Chu sững sốt một chút, nghĩ thầm bây giờ đã là thời đại gì, mà cảm ơn cũng quy củ có lễ như vậy, nghĩ lại, lại thấy đây là con người nghiêm trang.

“Không có gì, tôi cũng là do có người nhờ vả,” Tăng Kế lơ đãng nghiêng đi thân mình, nhìn thấy Niếp Kỳ, “Huống hồ, người hiện tại đã có người chủ khác, cũng không cần kêu tôi cái gì tiên sinh, rất khó chịu, gọi tôi Tăng Kế là được rồi.”

“Ách, điều này sao được.....” Đại khái là không nghĩ tới Tăng Kế nói chuyện “thân thiết” như vậy, người này có điểm không biết nên tiếp tục xưng hô như thế nào.

“Được rồi, anh cũng đã cảm ơn, đi thôi.” Thấy người này nửa ngày không nói chuyện, Niếp Kỳ ở một bên nhin không được, rốt cục ra tiếng thúc giục.

“Tên cậu.....,” Tăng Kế quay đầu đi nghĩ nghĩ,“Àn, tên cậu là..... Giang Như, đúng không?”

“Uy!” Niếp Kỳ rất bất mãn với Tăng Kế,“Anh nói đủ chưa, chúng ta phải đi.”

Tăng Kế trực tiếp coi thường Niếp Kỳ, cười híp mắt tiếp tục nói với Giang Như: “Gặp nhau cũng coi như được rồi, nếu nhất định phải cảm ơn, không bằng mời chúng tôi ăn bữa cơm tối.”

Niếp Kỳ đen mặt: “Anh.....”

Sở Chu sắc mặt như thường: “.....”

Giang Như vui sướng: “Hảo. Cảm ơn ngài.”

Như thế, vốn quan hệ bốn người không có thân thiết, đi vào một khách sạn gần đó, chọn phòng rồi gọi món ăn.

Thật sự là không có nhiều đề tài chung, vì căn phòng yên tĩnh, số lần đối thoại cũng coi như giới hạn rõ ràng.

Niếp Kỳ tựa hồ cũng không ngại Sở Chu, đồ ăn được đưa lên liền bắt đầu chủ động gấp thức ăn cho Giang Như.

Trái lại Giang Như, trừ bỏ hơi chút có điểm mất tự nhiên, mặt khác phản ứng cũng thực bình thản, ngẫu nhiên khuyên Niếp Kỳ gấp cái gì, cũng không miễn cưỡng.

Chỉ là nhìn thấy như vậy, Sở Chu thật sự không rõ hai người có quan hệ như thế nào, cũng không có gì quá phận, nhưng lại làm cho người ta thấy mờ ám.

Khóe mắt nhìn hai người đối diện, tùy tay qua loa ăn mấy món, Sở Chu cũng không ăn được nhiều.

Sở Chu đang muốn buông đũa, muốn đi ra ngoài, chợt cảm thấy một vật ấm áp đặt ở trên đùi.

Khóe miệng hơi hơi run rẩy, Sở Chu nghiêng đầu sang chỗ khác, chỉ thấy Tăng Kế vẽ mặt đường như không có việc gì ăn đồ ăn, cười nói ăn ngon lành, một mặt tay trái chỉ đồ ăn trên bàn, rồi đặt trên đùi Sở Chu chậm rãi vuốt ve.

“.....” Sở Chu bất đắc dĩ lại gấp một chút đồ ăn, cúi đầu tiếp tục ăn.

Vốn tưởng rằng Tăng Kế bắt quá là vui đùa, hưởng hồ đối diện còn là hai người kia, như thế nào cũng không nên quá đáng, ai biết tay Tăng Kế lại tiếp tục sờ lên trên, tiếp tục vuốt ve, cuối cùng trực tiếp đặt ở đùi quần Sở Chu tiếp tục vuốt ve.

“Ca”, răng không cẩn thận cắn phải đũa.

Niep Kỳ, Giang Như tò mò ngẩng đầu nhìn hần, Sở Chu miễn cưỡng nhếch lên khóe miệng, cười cười.

Người đối diện rất nhanh lại trở về thế giới của hai người họ, Sở Chu buông đũa xoa xoa má, đau quá a.

Mà đầu sở gây nên vẫn thản nhiên nghênh đón ánh mắt ai oán của Sở Chu, gấp khối bột ti củ từ đặt vào bát của Sở Chu, nói:“Cái này ăn ngon lắm, cậu cũng nếm thử.”

Hiện tại rằng đau không có cảm giác, ăn cái loại đồ ăn này quả thực cảm thấy được là rằng có thể rụng, Sở Chu rơi lệ đầy mặt.

Bất quá thảm thương nhất không phải là miệng, mà là huynh đệ phía dưới.

“Không cần náo loạn,” Sở Chu thấy hơi quá mức độ, hạ giọng nói.

Hạ thân bị chà xát như vật, cho dù là ở bên ngoài, nhưng làm sao chống lại được người yêu khiêu khích như vậy, trưởng như vậy ở trong quần thật rất khó sống, quả thật muốn chui vào địa phương khác.

“Ân?” Cô vợ bé bỏng Tăng Kế cũng kể sát tai hần nói nhỏ,“Cậu không biết như vậy thực kích thích sao?”

20. Chương 20

“Ba” Đũa rơi xuống mặt bàn, Sở Chu lao ra khỏi phòng.

“Làm sao vậy?” Giang Như ân cần hỏi Tăng Kế đang ngồi ở một bên cười bí hiểm.

“Khụ khụ, có thể là quá mót, tôi đi nhìn xem hần thế nào.” Tăng Kế tâm tình tốt lắm cũng theo Sở Chu đi ra ngoài.

Niep Kỳ tự nhiên mừng rỡ cùng người bên cạnh tận hưởng “Thế giới hai người”, ước gì hai cái đại bóng đèn này nhanh chóng rời đi rồi mới tốt,cười híp mắt tiếp tục gấp thức ăn cho Giang Như,vào lúc Tăng Kế đóng cửa liền đặc biệt dặn dò “Đừng có gấp”.

Tăng Kế chậm rãi đi đến toilet, soi gương sửa sang lại tóc, lúc này mới bận tới mắt mà vẫn thông dong đứng ở trước cửa gỗ hai cái,“Bên trong , mở cửa.”

Đáng tiếc không ai đáp lại tiếng gõ cửa của hần.

Cực lực áp đi tiếng thở dốc, ở không gian kín, im lặng làm nổi bật tiếng thở gấp càng rõ ràng.

Tăng Kế cũng không gấp, liền như vậy không nhanh không chậm gõ vài lần.

Rốt cục,thanh âm mở khóa kéo sau ván cửa truyền đến rất nhỏ,ván cửa liền mở ra rồi nhanh chóng đóng lại,Tăng Kế không kịp kêu một tiếng đã bị kéo vào trong.

Thanh âm khàn khàn của Sở Chu truyền đến,“Lần này có điểm ngoạn quá đà”

Tăng Kế cười ha ha, hai tay tự động hướng thân dưới Sở Chu: “Quá sao? Tôi với cậu cũng chưa có thử qua trong WC làm chuyện này,ôi chào,lúc trước nghĩ hôm nay tới đây ăn cơm cũng đã nghĩ là chúng ta nên

thử một chút”.

Y tiến lên cẩn nhẹ cổ Sở Chu, lại hung hăng hôn môi, liếm môi hắn, cười nhẹ hỏi: “Thế nào, không thoải mái sao?”

Làn da truyền đến đau đớn làm cho Sở Chu càng thêm hưng phấn, thở gấp cũng trở nên ngày càng ồ ồ, “Anh.....”

Nói cái gì mà “Lúc trước nghĩ hôm nay đến đây ăn cơm nên làm thử một chút”, Sở Chu mới không tin Tăng Kế là sớm dự định phải làm loại sự tình này, rõ ràng chính là nhất thời ý tưởng đột phát.

Bị Tăng Kế khơi mào dục hỏa, đem mọi suy nghĩ nhanh đốt hết, Sở Chu ngay sau đó liền cũng chẳng quan tâm Tăng Kế trêu đùa hắn, chính là phản xạ có điều kiện, một tay nắm lấy cằm Tăng Kế tìm đúng vị trí hôn xuống, một tay kia ôm đối phương, còn cách quần áo sờ mó loạn xạ.

Bị tên còn lại kéo vào lốc xoáy dục vọng, Tăng Kế lúc trước còn nói rất nhanh cũng nói không nên lời.

Gian phòng nhỏ nhỏ không lâu liền bị hết đợt này đến đợt khác tràn ngập tiếng rên rỉ thở gấp, tuy rằng điều kiện có hạn chỉ có thể lấy tay giải quyết giúp đối phương, chính là trong hoàn cảnh mới mẻ này, hai người vẫn là rất nhanh hứng thú.

“A, dùng sức, ân, muốn ra” Tăng Kế nắm chặt Sở Chu, thắt lưng nhuyển, thân thể gắt gao bám vào thân thể Sở Chu.

“Cùng nhau.....” Sở Chu hôn nhẹ trán Tăng Kế, trong tay nắm dục vọng hai người cọ xát.

“Ân.....”

“A, a.....”

Ngay tại thời điểm sắp giải thoát “Oành”, có người muốn tiến vào toilet, lại phát hiện trên cửa khóa.

“Thùng thùng đồng” người nọ gõ cửa phòng toilet, một mặt hướng hành lang bên kia hỏi, “Ôi chao? Các người làm ăn kiểu gì vậy, trước cửa WC như thế nào còn khóa? Người phục vụ.....”

Thanh âm dần dần giảm nhỏ đi xa, đại khái là đã đi tìm người phục vụ.

Hai người trong gian phòng bị tình huống này đánh gãy, giật nảy mình, vừa mới bắt đầu còn muốn nhin xuống không để ý tới, sau lại tiếng đập cửa không ngừng, biến thành hai người không thể không dừng tay, nhỏ giọng trao đổi, thẳng đến người nọ đi rồi mới một lần nữa nhìn nhau cười.

Tăng Kế liếm liếm môi, “Ai nha, ngưng ngưng, vừa rồi khi ta vào, thuận tay khóa lại.....”

“.....” Sở Chu chính là ở vào trạng thái trên không ra trên dưới không ra dưới, đã muốn bị một loạt biến cố khiến cho không còn lời nào để nói, dù sao cùng Tăng Kế đại gia cùng một chỗ, xuất hiện trạng huống gì cũng không quá ngạc nhiên.

Hai người không nhúc nhích bảo trì nửa ngày tư thế thân mật gấn bó cùng dựa vào nhau, rốt cục nhìn nhau cười, hôn môi, đồng thời tay cũng hoạt động vì đối phương mau chóng giải quyết phiền não.

Đơn giản chà lau qua, hai người hắn đi ra khỏi gian phòng đứng ở trước gương sửa sang lại trang phục, động tác Tăng Kế chậm rãi như trước, không chút hoang mang.

Đợi cho hai người đều sửa soạn xong, lúc này mới một trước một sau, giả vờ như không biết chuyện gì mở cửa đi ra khỏi toilet.

Chính là vị khách hàng vừa mới muốn vào WC thần tình kinh ngạc nhìn bọn hắn: “Này.....” WC nguyên bản đã có người, cửa căn bản vẫn là không khóa? Chính là vừa mới rõ ràng như thế nào đều không mở được cửa.....

Phục vụ sinh còn đang cầm chìa khóa chạy tới đây, chứng kiến chuyện này, tuy rằng không dám oán hận vị khách hăm hăm tìm đến phản nân, bất quá vẫn là ở phía sau nhỏ giọng thở dài, bắt chuyện qua rồi liền ly khai.

Phục vụ sinh lúc gần đi ánh mắt cũng rõ ràng lộ ra ánh mắt thật sâu bất đắc dĩ, diễn cảm kia tựa hồ muốn nói: Lúc này cũng không phải thời điểm quét tước dọn vệ sinh, toilet như thế nào lại khóa cửa? Ai, đầu năm nay, chính là có vị khách muốn trêu đùa bọn hắn thôi.

Thời điểm Tăng Kế cùng Sở Chu trở lại phòng ăn, Niếp Kỳ cùng Giang Như đã sớm ăn uống no đủ, đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Giang Như mới vừa nhắc tới hai người như thế nào đi lâu như vậy còn chưa có trở lại, có điểm lo lắng. Hắn thấy cửa mở ra, sắc mặt Sở Chu đi phía sau cũng không tốt lắm, không khỏi thân thiết hỏi hắn có phải hay không thoải mái.

Sở Chu bị hắn hỏi như vậy, sắc mặt càng cổ quái, vừa hồng vừa đen, xấu hổ không biết như thế nào đáp lại.

Nhưng thật ra Niếp Kỳ có mắt sắc thông lời đời, nhìn qua Sở Chu, lại nhìn thần tình thoải mái của Tăng Kế, cùng với trên người lộ ra cái cảm giác sau khi phát tiết này, cái cảm giác không mấy xa lạ này đủ để cho hắn đoán hai người ở trong đoạn thời gian biến mất này đã làm gì.

Chính là hắn có chút tò mò, đã sớm nghe nói Tăng Kế chỉ ở dưới chứ không thượng, nhưng vì sao bộ dáng Sở Chu càng giống như là bị người ta ăn sạch sẽ?

“Chúng tôi kế tiếp muốn đi xem phim, nghe nói có bộ phim mới, có muốn cùng đi không?” Niếp Kỳ tỉnh bơ ngăn cản Giang Như còn muốn tiếp tục đặt câu hỏi.

Đối mặt với Niếp Kỳ bỗng nhiên chủ động nhiệt tình, biết rõ đối phương chính là muốn nói sang chuyện khác, Tăng Kế đương nhiên sẽ không thuận lời của hắn tiếp tục đi chung, liền lắc đầu từ chối, bốn người trao đổi cách thức liên lạc rồi chia tay.

Tăng Kế cùng Niếp Kỳ bắt tay, thấp giọng nói: “Sau này còn gặp lại.” Theo sau, ý tứ hàm xúc không rõ, cười xoay người cùng Sở Chu rời đi.

×××

Ngày gợn sóng không sợ hãi tiếp tục.

Ngày mùng một tháng năm, đang cùng Tăng Kế ngọt ngào nghỉ phép dài hạn, Sở Chu nhận được điện thoại từ Vân Cao Sơn, kêu hắn sau kì nghỉ không cần đến chỗ công ty con nữa, trực tiếp đến tổng công ty làm việc.

Cũng không biết bác Sở Chu cùng đưa con như thế nào bàn bạc, vừa lên ban Sở Chu đã được an bài đến chức chủ quản phụ trách nhân sự.

Muốn nói Vân Cao Sơn vẫn là thương em trai mình, việc người ngoài thấy thế nào cũng là công việc béo bở. Càng miễn bàn gia thế trong công ty cao tới đâu, ngành này tuy thoải mái nhưng nước bẩn lại quá nhiều.

Những người chung quanh mấy năm nay đã sớm tới luyện thành tinh, mặc dù không biết Sở Chu cùng Vân Cao Sơn xác thực có quan hệ, nhưng là đều mơ hồ hiểu được vị tổng quản mới tới này cùng cấp trên hắn là quan hệ không nhỏ, mới từ công ty con điều lại đây, phỏng chừng về sau còn có thể tăng chức, liền chăm sóc, nhiệt tình đối đãi Sở Chu.

Sở Chu tại đây chăm chú vào tình hình thực tế công việc, cũng rất nhanh thích ứng công tác mới của bản thân.

Bầu không khí thân thiện, hoàn cảnh thích hợp, tình cảm lưu luyến ngọt ngào, Sở Chu trong khoảng thời gian này có thể nói thời gian trôi qua thật yên bình.

Việc công tác của nhân viên tại tổng công ty hiện tại có chút thực nhẹ nhàng, cho nên thời điểm này vừa nghênh đón tân chủ quản liền rất nhanh nghênh đón thực tập sinh, cơ hồ nghĩ không ra có công tác gì cần đến hắn.

Nhưng thật ra tất cả mọi người trong lòng biết rõ ràng, loại tình huống này cũng là trong nhà có tiền hoặc là có chút bối cảnh, công tử lại đây thực tập hình thức lấy chút kinh nghiệm, quan trọng là ... sau khi kì thực tập kết thúc cũng cần chủ quản có thể viết thư tiến cử.

Cho nên thực tập sinh với vẻ ngoài sạch sẽ, vẻ mặt khiêm tốn còn thật sự đến văn phòng chủ quản báo danh,nhóm bà tám trái lại không biết nói cái gì cho phải.

Huống hồ vị thực tập sinh này trên căn bản không có biểu hiện con nhà giàu như bọn họ tưởng tượng.

Hắn có tư chất của người có văn hóa,nhã nhặn,ít nói,giọng nói cũng giống như thanh âm của những cậu học trò ngây ngô, e lệ, rụt rè trong sân trường vậy.

“Tôi gọi là Lâm Tùy, từ hôm nay trở đi sẽ thực tập ở đây, tôi còn có rất nhiều thiếu sót, mong được mọi người chỉ giáo.”

Trong lòng mọi người thấy có chút không đúng, nơi này việc người có thể làm cũng chỉ là chân tạp vụ, thứ này không làm được còn muốn chỉ giáo thế nào.

Bọn hắn xem bộ dáng trắng nõn của Lâm Tùy, thầm nghĩ hắn chính là thiếu gia được nuông chiều từ bé,chưa từng ra đời,ngay cả làm việc để kiếm sống chắc cũng rất nhanh mà không kiên trì nổi,liền tùy tiện gặt đầu rồi liền tiếp tục tập trung vào công việc của mình .

Bất quá,cách nhìn của mọi người đối với Lâm Tùy sau này dần cải biến.

Mặc kệ là sai Lâm Tùy làm cái gì, hắn đều thật sự cố gắng làm cho tốt.

Tuy rằng động tác không quá nhanh nhẹn, chỉ là dù giao bao nhiêu chuyện đơn giản cho hắn, hắn tất nhiên sẽ không từ chối .

Hơn nữa ngày thường khi nói chuyện, thanh âm ôn nhuận, bộ dáng nhu thuận , nhóm nữ nhân trong văn phòng rất nhanh bại trận, đem Lâm Tùy yêu thương như em trai của mình, có cái gì tốt cũng không quên cho hắn.

Một tháng trôi qua rất nhanh, dần dần , thói quen của tất cả mọi người đều được phụ trách bởi hắn, đem hắn thành nửa thành viên.

Sở Chu cùng nhóm cấp dưới trao đổi không nhiều chỉ tóm lại công tác, lại đã là thứ sáu,thời điểm nghỉ trưa vốn là thời điểm đàn ông trong văn phòng không chịu được sự cô đơn chủ yếu đi ra ngoài tiêu khiển.

Đề nghị này rất nhanh được đa số mọi người ủng hộ, có người phụ hoạ nói,thời điểm Sở quản đến nhậm chức có chút vội vàng, cũng chưa kịp đi ra ngoài ăn cơm chúc mừng, hôm nay vừa đúng dịp.

Hỏi Sở Chu, hắn nghĩ buổi sáng Tăng Kế nói muộn mới trở về, chính mình trở về cũng không có việc gì để làm, vừa lúc có thể nhờ cơ hội này cùng cấp dưới có thêm hiểu biết, liền vui vẻ đồng ý.

Kiểm tra quân số, thủ trưởng đã đồng ý , những người khác tự nhiên cũng là toàn bộ thông qua.

“Còn có Tiểu Lâm, đến lâu như vậy , cũng cùng đi chung với mọi người đi.” Các bà cô trong văn phòng không quên đem Tiểu Lâm theo cùng.

Lâm Tùy ngẩng đầu, ngại ngừng cười cười, từ chối cho ý kiến.

Nhi đồng nhu thuận ai đều yêu thích, Sở Chu thấy thế, nghĩ Lâm Tùy ngày thường luôn nhiệt tình làm việc, giúp mình chạy tới chạy lui , lần này cũng có tâm dẫn hắn cùng đi chơi, liền đi qua đứng trước bàn hắn, cười hỏi:“Làm sao vậy, buổi tối đã có hẹn sao?”

Hắn hỏi ngữ khí ôn hòa, hơn nữa cũng hiểu được người trẻ tuổi bình thường buổi tối cũng có kế hoạch riêng, cũng không có ý cưỡng cầu.

Lâm Tùy vốn cúi đầu viết này nọ, lúc này bỗng nhiên dừng lại,ngẩng đầu lên trả lời có chút lắp bắp,“Không, không có việc gì.”

Sở Chu buồn cười sờ sờ cằm, thầm nghĩ y bị làm sao vậy, hắn cũng không nói gì hà khắc, có cần thiết phải phản ứng như vậy.

Lâm Tùy giống như bị hắn khi dễ, vô tội lại khẩn trương nhìn hắn, sau một lúc lâu cũng không nói chuyện.

Vẫn là đồng sự bên cạnh giúp đỡ giải vây, Lâm Tùy buổi tối không có việc gì, liền đi cùng mọi người cho vui.

Lâm Tùy quỳnh lên gật đầu đáp ứng cùng đi.

Lại có cấp dưới trêu ghẹo, Sở Chu cười cười liền trở về vị trí của mình.

Không ai chú ý tới Lâm Tùy ngồi ở bàn tay dùng sức rất nhanh đưa bút, lúc cúi đầu, khuôn mặt đã muốn chín hồng.

21. Chương 21

Vì thế ngày hôm đó sau khi tan tầm, mọi người trong văn phòng cùng nhau đi ăn cơm, lại cùng nhau đi hát, đợi đến lúc ra khỏi ktv, những ánh đèn rực rỡ cũng đã tắt, thành thị chìm trong bóng đêm nồng đậm. Trước an bài người đem nhóm nữ nhân viên trở về, những người còn lại nói còn muốn đi uống rượu. Sở Chu xem chừng Tăng Kế cùng khách hàng đàm phán cũng xong rồi, không sai biệt lắm thì đã về đến nhà, vừa lúc Lâm Tùy đứng ở một bên nói quá muộn nên trở về mai còn muốn sáng sớm đi làm, hẳn liền thuận ý bảo về nhà thuận tiện đưa Lâm Tùy về trường học.

Những người khác đương nhiên không có dị nghị, dù sao nhiều thiếu một người đều không quan trọng. Lâm Tùy muốn từ chối cũng không kịp, Sở Chu đưa y trở về, chính là y trước mắt cùng người thuê chung nhà. Lâm Tùy uyển chuyển mời hẳn lên lầu ngồi một chút, Sở Chu trong lòng nghĩ vẫn là nên về nhà sớm một chút. Thời điểm khởi động xe, ánh mắt miết đến điện thoại đặt ở một bên, nhớ tới đã lâu cũng không liên lạc với Cố Vân.

Tựa hồ có thể tưởng tượng được lần gặp mặt tới, sẽ bị Cố Vân quở trách chính mình trọng sắc khinh bạn. Cuối tuần tìm thời gian rảnh đi SET xem thử, vừa lúc cùng Cố Vân uống rượu. Còn muốn tìm cơ hội hỏi rõ ràng chuyện tình cảm của y với Niếp Kỳ, lần trước chứng kiến Niếp Kỳ cùng người đàn ông tên Giang Như, cảm giác, cảm thấy là lạ.

Ai, làm bằng hữu, trước kia được Cố Vân chiều cố nhiều lần, lần này liền cũng chăm sóc y một chút. Lái xe về đến nhà, thời gian vừa lúc điểm ở hai mươi hai giờ. Sở Chu đỗ xe, đi đến chỗ gần bãi đỗ xe, rất xa liền thấy ở dưới ánh đèn đường có hai người đang đứng, bởi vì hai người kia mặt đối mặt đứng thật sự gần, thậm chí trong đó một người thủy chung khoát tay lên vai người còn lại, cho nên Sở Chu như thế nào đều cảm thấy được hai người bọn họ có chút hương vị mờ ám.

Bất quá, chắc là chính hẳn suy nghĩ quá nhiều, Sở Chu cười tự giễu. Tuy nói nhìn đầu tóc hẳn là hai người đàn ông, chỉ là đầu năm nay cũng không phải nhìn thấy hai người đàn ông nào cùng nhau thì cũng đều là gay. Hẳn trước kia rõ ràng đối loại sự tình này cũng không quá miễn cảm, từ khi cùng Tăng Kế cùng một chỗ, thành ra càng ngày càng bất quái.

Chậm rãi từ từ đi vào trong nhà, vừa rồi chú tâm nhìn nhìn, phòng khách cùng phòng ngủ đèn đều không bật, tưởng là Tăng Kế còn chưa xong việc, Sở Chu liền cũng không sót ruột chạy vào nhà. Ngay từ đầu cũng không thèm để ý hai người, thẳng đến khi khoảng cách giữa Sở Chu cùng bọn họ càng ngày càng gần, nghe được trong đó thanh âm của một người liền không thể không chú ý tới.

Là — Tăng Kế?

Sở Chu cũng không quá chắc chắn, trong lòng có điểm không hiểu vì sao lại thấy lo lắng cùng mờ mịt. Kỳ thật Sở Chu nghe được, hai người kia nói chuyện, nội dung cũng không có gì đặc biệt hay quá phận, thậm

chí ngay cả chút mờ ám cũng không có.

“..... Không mời anh đi lên uống gì đó sao?” thanh âm thực ôn hòa dễ nghe, mang theo ngữ điệu làm yên lòng người.

“Trong nhà có người.” Giọng nói bình thản khiến người ta không nắm rõ là mang theo cảm xúc gì của Tăng Kế.

“Nga, kia vừa lúc, giới thiệu anh biết một chút.”

“Không cần.”

“Như thế nào, là anh không biết hắn, hay là..... Anh không được phép thấy người đó?”

“.....”

“Ha ha, nói giỡn thôi. Muốn gặp hắn, nhưng, xem anh hôm nay bồi em lâu như vậy, có phải hay không.....”

Thanh âm ngày càng thấp, câu nói kể tiếp dần dần nghe không rõ ràng lắm. Đã thấy đầu người nọ chậm rãi dựa vào Tăng Kế, bởi vì người nọ hơi cao, theo góc nhìn của Sở Chu, mặt hai người đã muốn chạm vào nhau, giống như là hai người yêu nhau dựa vào cùng một chỗ yên lặng hôn môi.

Không khí mờ ám làm cho người ta muốn chạy nhanh rời đi. Tăng Kế đứng ở nơi đó, không muốn hòa theo cũng không bài xích, sử dụng ngữ điệu ngưng ngừng quát khế, “Bạch Nghị!”

Bạch Nghị rất nhanh lui về phía sau, nở nụ cười, “Để cho anh vào trong nghỉ một lát, hay là... kim ốc tàng kiều, có cái gì không thể tiết lộ sao.”

Tăng Kế bất đắc dĩ thở dài, đại khái kiên trì đối thoại cũng thực bế tắc, trầm mặc một lát vẫn là gật đầu đồng ý, đi về hướng ngôi nhà. Bạch Nghị tựa hồ không nghĩ tới hắn lại đồng ý nhanh như vậy, ngăn người, há miệng muốn nói lại thôi, chung quy chính là cúi đầu nở nụ cười, đi theo hắn.

Sở Chu đứng ở tại chỗ thủy chung không nhúc nhích, cũng không biết chính mình có nên lập tức về nhà hay không. Nhớ rõ vào buổi sáng, Tăng Kế nói với hắn rằng y phải đi gặp khách hàng, buổi tối cùng ăn cơm. Vị khách hàng mà Tăng Kế nói, là chỉ Bạch Nghị sao?

Bởi vì nghĩ đến vấn đề này, ánh mắt Sở Chu hơi hơi nheo lại. Chính là Tăng Kế cùng Bạch Nghị, một lão bản, một thầy giáo, bọn hắn sẽ có cái gì hợp đồng giao dịch cần phải trao đổi?

Không hiểu, trong đầu Sở Chu một mảnh lộn xộn, sau đó nhớ lại rất nhiều những ký ức gần gũi về Bạch

Nghị. Vẫn muốn tránh đi những chuyện kia, cố tình tại đêm nay tận mắt nhìn thấy chuyện đã muốn cho qua thật lâu, muốn tránh cũng không thể.

Thời gian giống như chậm rãi quay ngược trở lại, nghe chuyện Bạch Nghị trở về, chuyện Bạch Nghị sắp xuất ngoại, chuyện Bạch Nghị cùng Tăng Kế chia tay, chuyện Bạch Nghị cùng Tăng Kế lưỡng tình tương duyệt..... Nhiều tin tức như vậy của Tăng Kế đều có liên hệ với Bạch Nghị, thế cho nên tuy rằng cùng Tăng Kế một chỗ, Sở Chu thủy chung không có lòng tin. Ở chung, tỏ tình, ước hẹn, quả nhiên trật tự điên đảo rồi, cho dù đã muốn làm hết những thứ này đó, cũng vẫn là chứng minh không ra được cái gì, càng không thể thay đổi cái gì.

Sở Chu đại khái có điểm hiểu được chính mình vì sao lại bất an, có lẽ nguyên nhân chính là vì trong đầu thủy chung nhận thức được vấn đề, trận tình yêu này, hẳn thua ở điểm xuất phát, cho nên trong đáy lòng vẫn biết, nếu Bạch Nghị đã trở lại hẳn căn bản là không có cách nào so sánh với y.

Sở Chu không thể tin bản thân có thể tuyệt đối bình tĩnh đối mặt với hình ảnh Bạch Nghị ở bên cạnh Tăng Kế, đành phải lựa chọn đứng ở dưới lầu, nhìn cửa sổ quen thuộc, đèn đã được mở. Bỗng nhiên nghĩ đến bao nhiêu năm trước, trong rừng cây nhỏ tối om, hẳn thấy được hai người gắt gao ôm nhau cùng một chỗ.

Khi đó, hẳn cũng là đứng ở bên ngoài, yên lặng nhìn động tác hai người họ, chính mình lại chỉ có thể giống như bị ai đó bó buộc chân tay, không thể nhúc nhích. Nhiều năm như vậy đã qua, hẳn nghĩ đến chính mình cùng Tăng Kế thân mật như vậy, lại phát hiện, cũng bất quá là trên đài dưới đài biến hóa, diễn viên chính, thủy chung không phải hẳn.

Ánh trăng màu trắng bạc xuyên thấu qua bức màn, một đường chiếu tới trên giường. Mơ hồ có thể thấy được trên giường hai bóng người đang dây dưa cùng một chỗ. Người bị đặt ở phía dưới bỗng nhiên kêu ra tiếng, “A — con mẹ nó người, đừng cắn ta! Đau.”

Dẫn theo thanh âm có điểm tức giận, bởi vì dục vọng bị khơi dậy mà hơi hơi phát ách. Tên còn lại nghe tiếng ngẩng đầu, thanh âm lạnh lùng nói: “Thật sự là không ngoan, ngay cả mẹ cũng dám mắng, có phải hay không gần đây không có ai quản người”

Nói xong thay đổi tư thế, liền cúi đầu làm ra bộ dáng muốn cắn xuống. Hẳn nhìn thấy người dưới thân mạnh nhắm mắt lại, rốt cục nhịn không được bật cười. Tiếng cười kia vang bên tai, làm cho thân thể người nằm dưới căng thẳng, ánh mắt mở ra, trong ánh mắt lại tràn đầy phẫn hận cùng bi thương, nhếch miệng không bao giờ ...nói chuyện nữa.

Người nọ sững sốt, khê giọng thở dài, “Người a.....”

Lúc này đây, ngữ khí lại mang đầy sự sùng nịnh, hoàn toàn khác với giọng nói băng lãnh vừa rồi. Người dưới thân lần này hạ quyết tâm không hề phản ứng, nghiêng đầu sang chỗ khác, khiến cái hôn môi dừng ở bên tai, hai má, cổ, xương quai xanh, ngẫu nhiên lại bởi vì răng nanh cắn mà có một chút điểm đau, môi hút lấy càng nhiều khoái cảm.

Tuy rằng khắc chế không được hé miệng thở gấp, người dưới thân lại dần lòng nghĩ chết cũng không nói gì.

Dựa vào cái gì hết thấy đều phải thuận theo ý người?

Người dưới thân không nghĩ bản thân lại bị nắm trong tay, cái loại cảm giác này khiến hấn mất đi cái tôi, một chút cũng không tốt. Ngay tại thời điểm người dưới thân hung hăng cầm lấy bả vai người phía trên, sắp không thể khắc chế chính mình, liền có tiếng chuông cửa.

“Leng keng”,

“Leng keng”.

Hai người đều là sưng sốt, người dưới thân âm thầm nhẹ nhàng thở ra, buông cánh tay vẫn đang đặt trên cổ người phía trên.

“Người còn vội đâu.”

Người phía trên dẫn theo điểm cười nhạo thổi khí vào trong lỗ tai, đợi cho đối phương run lên mới vừa lòng ngẩng đầu.

“Ai a, có điểm khả nghi a.”

Người dưới thân hơi nghi hoặc nhíu mày.

“Hay là tình nhân nào đó của anh tìm đến, anh chưa nói đêm nay tôi bao hết sao?”

Phân biệt không được là khẩu khí trên ghẹo hay thực sự...

“Như thế nào có thể!” Lại không chút do dự phản bác trở về.

“Hảo, kia không cần phải để ý.” Người phía trên nói ra quyết định, điều chỉnh lại góc độ, tiếp tục hôn môi.

“Chính là.....” Người dưới thân còn muốn nói nữa, lời nói muốn nói ra rồi lại không thể không nuốt trở lại trong bụng.

Trừ bỏ ngay từ đầu thoáng giây dựa, vì đối phương đánh lén tỏ vẻ bất mãn, dần dần người dưới thân liền cũng không tái kiên trì, chính là nhắm mắt lại hưởng thụ đối phương hoặc nóng nảy hoặc thông thả hôn môi.

“Leng keng, leng keng, leng keng, leng keng.....”

Không có trật tự, tiếng chuông cửa vẫn như trước vang không ngừng, rốt cục làm cho hai người trong phòng ngủ đã không còn cảm xúc để tiếp tục. Người phía trên không thể không dừng lại, cau mày nhìn về phía cửa, thần sắc lộ ra cảm xúc thâm trầm. Người dưới thân nhìn thấy người nọ ở trong bóng tối cũng có thể lộ ra không cam lòng cùng tức giận, tâm tình rốt cục cũng tốt hơn.

“Ta đi nhìn xem là ai.” Hắc nắm lấy quần trên thảm, lưu loát mặc vào, trong thanh âm che dấu không được ý cười.

“.....” Người nọ trầm mặc một lát, thời điểm tức giận không nói lời nào tựa hồ đã là thói quen của hắc, lửa giận càng ngày càng lớn.

“..... Mặc thêm vào.” Không quen nhìn người nọ thân trên mặc như vậy tùy tiện đi ra ngoài gặp người lạ, người này nhin nửa ngày, rốt cục vẫn là mở miệng.

Người nọ xoay người, vừa lúc tiếp được chiếc áo sơ mi. Hắc phiết miệng cười cười, mở ra cửa phòng ngủ, lần này thật không có cự tuyệt, vừa đi ra ngoài vừa không mặc thêm áo. Sau đó, là ai đến?

Đem ánh mắt nhìn qua mắt mèo tâm tình người nọ vốn khoái trá cũng biến mất — ngoài cửa căn bản không có người? Không thể, đã qua nửa đêm, ai lại còn chơi trò này. Không nói gì mở cửa, người nọ thật muốn nhìn một chút là ai dám nơi này muốn đùa dai.

Đèn hành lang vẫn sáng, nhìn kỹ mới phát hiện cửa cầu thang đang có người ngồi đó. Đầu cúi thật sâu, cho dù nghe được thanh âm mở cửa cũng không có quay đầu lại. Người nọ nhẩn lại mi, dẫn theo điểm nghi hoặc kêu lên: “..... Sở Chu?”

Người ngồi ở cửa cầu thang ngẩng đầu, thần sắc mờ mịt, một người vốn rất có tinh thần lúc này lộ ra tình trạng suy sút cùng mệt mỏi. “Cố Vân.....”

Hắc thấy người bạn tốt của mình, mắt sáng rực lên một chút, lại rất nhanh tối lại, “Làm sao bây giờ.....”

Cố Vân cảm thấy được cảnh tượng này có chút giống như đã từng thấy qua. Y không khỏi hướng Sở Chu vươn tay. Giống như, lần đầu tiên hai người gặp mặt, tại cái thư viện nho nhỏ, y chứng kiến Sở Chu cũng là bộ dáng ngu ngơ như vậy lại mờ mịt vô thức.

Ngày đó Cố Vân lên tầng thượng, vốn định tranh thủ thời gian ngủ một lát, rồi lại nghe rắc rối của người lạ, không trọn vẹn không được đầy đủ, có cảm giác đồng bệnh tương lân. Có lẽ là thật tiêu sái, khi đó Sở Chu thể nhưng hướng y – một người lạ lần đầu tiên gặp mặt xin giúp đỡ, thấp giọng hỏi hắc, “Làm sao bây giờ.....”

Làm sao bây giờ?

Cố Vân cái gì cũng chưa nói, chính là đưa bao thuốc lá, nói: “Hút không?”

Ngày đó chạng vạng, hai người yên lặng hút thuốc. Không hiểu như thế nào nhận thức nhau, không hiểu bắt đầu tình bạn như thế nào.

“Rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, như thế nào lại tin tưởng tôi như vậy? Cậu không sợ tôi đem chuyện của cậu nói ra sao, nếu vậy cậu có thể sẽ phải sống thảm đó.” Sau này nhin không được hỏi Sở Chu.

Bình thường cũng không phải người ngốc, rồi lại tại loại thời khắc làm cho người ta cảm thấy được lo lắng rất mơ hồ.

Sở Chu gãi gãi đầu, “Như thế nào lại vậy, tôi thấy cậu cũng không giống người xấu.”

Thật sự là, rất không cảnh giác trả lời, người xấu là có thể nhìn ra sao?

Cố Vân rất muốn hỏi lại. Bất quá quen với tính cách Sở Chu, những lời này vẫn là không có hỏi.

Nhưng thật ra Cố Vân thủy chung không nghĩ ra được, có thể làm cho người vô tâm vô phế như vậy thống khổ đến mức này, kĩ năng phải lợi hại đến thế nào chứ.

22. Chương 22

Đem Sở Chu vào nhà, nghỉ trong phòng ngủ còn có vị đại gia đuổi cũng không chịu đi kia, Cố Vân cảm thấy đau đầu.

Vị kia thật sự là vị khách quý, bình thường muốn gặp đều không thấy được mặt, hôm nay “Hàng quý hạ mình” đến tệt xá này của y, y tự nhiên là không dám ngang nhiên đuổi đi, nhưng lại không đành lòng đem bạn tốt đặt ở bên ngoài.

Hai bên đều thật khó xử, Cố Vân quyết định để cho người trong phòng tiếp tục hạ mình đi, đem vấn đề Sở Chu bên này làm rõ trước rồi tính tiếp.

Đưa cho Sở Chu chén nước, cho hắn ngồi ở sô pha, Cố Vân tỏ vẻ xin lỗi một chút mở cửa phòng ngủ.

Mà đợi cho tới thời điểm cửa phòng ngủ mở ra lần nữa, sắc mặt Cố Vân đã muốn đen như đáy nồi.

Quần áo mặc dù đã được mặc lại chỉnh tề, bất quá ngực vừa mới bị vuốt ve, đau đớn còn tồn tại.

Môi tức thì bị chà đạp sưng đỏ, đành phải tận lực cúi đầu.

Cũng may tâm tình Sở Chu vốn hốt hoảng, cũng không có nhìn ra điều gì không ổn, hoặc là nói, cho dù chứng kiến cái gì không ổn, hắn cũng không có ý thức để lý giải tại sao.

“Xảy ra chuyện gì?” Cố Vân đến bên kia sofa ngồi xuống, nhìn Sở Chu hỏi.

“Là.....” Sở Chu do dự ngẩng đầu, nhất thời cũng không biết nên nói từ đâu, lại không biết nên nói như thế nào.

Cố Vân thật cũng không muốn ép buộc hắn, bản thân pha chén cà phê, lẳng lặng ngồi ở cách đó không xa, không thúc giục.

Cố Vân cũng có suy nghĩ của chính mình, tựa hồ từ Nguyên Đán cũng bắt đầu có chút dự cảm.

Cảm thấy, sự yên bình này sẽ bị đánh vỡ. Mặc kệ là y hay là người xung quanh y, một năm đã qua, đại khái rất nhiều chuyện phát sinh, con đường đi của mỗi người cũng có thay đổi.

Có lẽ lâu như vậy, cuộc sống cũng cần một lần tẩy trừ.

Sở Chu kỳ thật là theo bản năng lái xe tới chỗ Cố Vân, thời điểm ấn chuông cửa đến nửa ngày cũng không thấy ai mở cửa, hắn mới nghĩ đến có thể Cố Vân lúc này có ở trong nhà hoặc là chạy đến nơi nào đó ăn chơi.

Hắn không nghĩ sẽ về nhà, thậm chí đến chỗ Cố Vân đã có chút tinh bì lực tẫn không muốn nhúc nhích, trong đầu rất nhiều chuyện loạn thành đoàn không thể phân rõ.

Sau khi nghe được thanh âm mở cửa, thẳng đến khi bị bạn tốt kéo vào trong phòng, hắn cũng không có phản ứng gì.

Cố Vân hỏi y, đã xảy ra chuyện gì.

Nên nói như thế nào đây, nói người yêu cũ của Tăng Kế đã trở lại? Nói Tăng Kế quả nhiên vẫn là không quên được người kia?

Sở Chu buồn bực nắm chặt cái chén.....

“..... Nga,” Cố Vân nghe xong Sở Chu tự thuật, gật gật đầu, “Cho nên nói, cậu cảm thấy được Tăng Kế lần này là muốn cùng Bạch Nghị nối lại tình xưa?”

Sở Chu không nói.

“Tôi đã sớm nói, hắn có Bạch Nghị, sẽ không bao giờ trở thành người của cậu.” Cố Vân vốn có chút căm thù với Tăng Kế, lúc này cũng không sợ đổ thêm dầu vào lửa.

“Cố Vân.....” Sở Chu nghe xong, khó chịu nhíu mày.

“Aha, không nói nữa,” Cố Vân thấy trêu chọc quá mức độ, vội ngừng lại, “Kỳ thật trước kia tôi cũng muốn tách hai người ra, cảm thấy được hắn cùng cậu không hợp nhau lắm.....” Cố Vân thu liễm tươi cười, như là nhớ lại cái gì, chậm rãi nói.

“Bất quá, cũng không biết hắn làm sao vậy, khiến cậu thủy chung nhớ mãi không quên, mê luyến không được,” Cố Vân cười nhẹ, “Tôi tuy rằng cá nhân đối hắn có chút thành kiến, cũng chỉ vì cậu nên mới nhẫn nại, tôi cũng không muốn nói gì nhiều lắm. Trong cuộc, ngoài cuộc, những người khác nhau đối với chuyện này cũng có ý kiến khác nhau. Nói trắng ra là, tôi sẽ nhẫn nại với hắn cũng là vì cậu, có nói điều gì cũng là vì cậu, cậu đã cùng hắn trở mặt, tôi đây cũng không còn cái gì hảo hảo tâm.”

“..... Bọn tôi.....” Sở Chu muốn nói, bọn hắn cũng không có đem sự tình xé mở, ít nhất hắn chủ động tránh, vẫn muốn cứu vãn sự tình.

“Ngô, tôi biết, là còn chưa chia tay.” Cố Vân nói tiếp, “Bất quá, lần này cậu nói như thế nào cũng là chứng kiến đó là sự thật, chẳng hạn, có chút ý niệm ảo tưởng trong đầu, nhưng nếu như có thể chia tay liền chia tay đi. Tăng Kế hắn cũng không phải cái gì tốt đẹp, cậu cùng hắn một chỗ, chỉ biết đến quả đắng.”

Sở Chu rút cuộc không chịu nổi khi nghe Tăng Kế bị người liên tiếp hạ thấp, đến lúc này nhịn không được thốt ra phản bác, “Tôi cùng hắn một chỗ, cũng không có cái gì không tốt, hắn đối với tôi cũng rất tốt, hay.....”

Bất quá đón nhận ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Cố Vân, thanh âm phía sau càng ngày càng nhỏ dần.

“Sở Chu, có một số việc tôi không nói, chậm rãi rồi cậu cũng nhận ra, tận mắt chứng kiến so với dự đoán cũng chân thực hơn.”

Cố Vân nhẹ nhàng vuốt ve chiếc chén trong tay, “Sở Chu, nên buông tay đi, miễn cho kết quả là lưu không được người, ngược lại còn mệt nhọc chính mình.....”

Những lời này là y nhỏ giọng nói, nếu không cẩn thận nghe còn tưởng rằng y còn đang lẩm bẩm lầu bầu.

Buông tay sao?

Sở Chu như có suy nghĩ gì đó mà nhìn Cố Vân, Cố Vân vẫn cúi đầu nhìn chằm chằm cái chén.

Hình như có chút hơi nước dâng lên lại rất nhanh tiêu tán.

Không lâu trăm mặc đi qua, Sở Chu mở miệng,“..... Cố Vân, kia..... Cậu có thể buông tay với Niếp Kỳ sao?”

Cố Vân im lặng.

Nếu, nếu thật có thể buông tay, thì tốt rồi.

Hai người không hẹn mà cùng nhau cười khổ.

Ly cà phê đã muốn nguội lạnh, từng tiếng “đát đát đát” từ chiếc đồng hồ treo tường chiếm lấy âm thanh trong phòng.

Cố Vân hít vào một hơi, lại chậm rãi thở ra, lại ngẩng đầu khi trên mặt đã muốn tươi cười.

“Có lẽ, không đến mức rất khó..... Dù sao Tăng Kế gần nhất không có thói quen một chân đặt ở hai thuyền, thứ hai, hẳn là nỗi danh về việc đó.....” Cố Vân dừng một chút,“Hắn cùng Bạch Nghị, có lẽ cũng không phải như cậu tưởng.”

Cố Vân hiếm khi nói giúp Tăng Kế, chính là y có tâm khuyên giải an ủi Sở Chu, đáng tiếc lời nói có thể trấn an cũng không cao hứng lắm.

Tăng Kế quả thật cũng có nguyên tắc, nhưng đó là đối với những tình huống bình thường, mà Bạch Nghị, chưa bao giờ.....nằm trong phạm vi của sự bình thường đó.

Huống hồ Sở Chu cũng không phải không biết, Tăng Kế khá kiêu ngạo,nếu như trước, chưa chấm dứt quan hệ với người ở chung,sẽ không cùng những người khác nảy sinh chuyện tình cho nên chuyện trước kia ngẫu nhiên hẳn cũng không truy cứu.

Không phải vì hắn không có chính kiến, hẳn khi đó không có lập trường gì,mà càng bởi vì hắn không nghĩ sẽ vì mấy cái tin vĩa hè mà trách cứ Tăng Kế.

Chính là không nói, không nghi ngờ, cũng không thể coi như hoàn toàn yên tâm.

Kỳ thật trong lòng vẫn là có chút sợ hãi cùng nghi hoặc, không xác định được chính mình có thể giữ được người này trong bao lâu, chỉ có liều mạng leo lên trụ đối phương, mang theo lo lắng tùy thời đều có thể bị vứt bỏ.

Mà nay tận mắt chứng kiến điều này, Bạch Nghị ly khai gần bảy năm nay quay trở lại bên người Tăng Kế, hai người cư xử như trước kia làm cho người ta khó có thể tiếp tục thân mật.

Khiến cho Sở Chu trừ bỏ ngay từ đầu khiếp sợ cùng không dám tin, nghĩ đi nghĩ lại, lại cũng có loại cảm

giác được giải thoát.

Tới gần Tăng Kế, Sở Chu trên người bị đâm rất nhiều thứ. Bạch Nghị là mũi kim sâu nhất và cứng rắn nhất, cái loại đau đớn này cũng không phải khắc cốt ngày này qua ngày khác, nhưng cũng không ngừng bị người ta ngày một ấn sâu vào.

Sở Chu có chút mỗi một nhắm mắt lại: Cũng là lúc, cái thứ này phải đi.....

Tăng Kế, chúng ta còn có thể có sau này.....

Dàn xếp Sở Chu đến phòng khách trước ở một đêm, Cố Vân xoa đầu mắt nhìn thời gian, cũng tính toán ngủ.

Vừa mới tiến vào phòng ngủ đã bị người kéo đến trên giường.

“Cậu còn chưa ngủ?” Cố Vân chưa bao giờ biết người này có thể tốt như này, kiên nhẫn, thế nhưng sờ soạng chờ ở cửa đánh lén người?

“Đối với cậu ngủ không được.” Đầu người nọ chôn sâu vào hõm vai Cố Vân, thân mật cọ cọ, nhanh tay giúp Cố Vân cởi quần áo.

Cố Vân nghe vậy trong bóng đêm hơi hơi nhú mi.

“Tôi như thế nào không biết cậu vẫn còn là một người kén chọn như vậy, đừng nói lạ giường hoặc là không có ai ngủ cùng liền không ngủ được.” Cố Vân lại không lưu tình chút nào dội gáo nước lạnh.

Người nọ động tác rõ ràng chậm lại một chút, tay trượt xuống, ở thắt lưng Cố Vân vuốt ve.

“Uy, cậu, cậu, cậu không vậy sao.....” Cố Vân có điểm nói năng lộn xộn, hạ giọng đe dọa, “Tôi cho cậu biết, đừng xằng bậy, cách vách có người. Cậu nếu dám.....”

“Tôi dám thì thế nào?” Người nọ thấp giọng cười, “Loạn hay không loạn, không phải đã sớm tới”

“Cút. Đầu lão tử có vấn đề mới cho cậu tiến vào nhà của tôi.”

“Nhà cậu? Nhà này không phải tôi mua cho cậu sao, tôi vì cái gì mà không thể tới.” Người nọ như trước bình tĩnh có thừa.

Cố Vân dừng lại, người nọ cũng sững sốt, trong lòng thầm nghĩ không tốt.

Quả nhiên, Cố Vân ngừng một lát mạnh mẽ giấy dựa đứng lên, lần này tay không chút do dự dùng sức, “Cố Đình, cậu, cút, ngay, cho, tôi!!!”

Người nọ bị đá trúng vài cái, cười khỏ nói, “Tôi nói bấy cái gì sao, tiểu tử tông.”

Cố Vân như trước không ngừng giấy dựa, người nọ rốt cục thỏa hiệp, buông tay ra, “Được rồi được rồi, tôi cái gì cũng không làm. Cậu cũng đừng đuổi tôi đi, hiện tại đều đã rạng sáng, cho dù cậu cùng tôi sinh khí, cũng không thể giận chó đánh mèo, tài xế cũng vì chúng ta mà bị liên lụy đi.”

Cố Vân cười lạnh, “Hừ, tôi như thế nào không biết, cậu trừ bỏ bóc lột còn có thể đối với thủ hạ hảo tâm như vậy? Cậu nói xem tài xế cùng tôi có cái quan hệ gì, nếu muốn thông cảm cho cấp dưới, thì chính mình lái xe trở về, xe của tôi cho cậu mượn miễn phí.”

Người nọ vẫn là cố kéo Cố Vân vào trong lòng, “Thức thức trước kia thương cháu như vậy, tôi cho dù có bóc lột nhân dân cũng không thể bóc lột đến mức đó. Hơn nữa tôi chân chính nghĩ rằng “bóc lột” người, cũng chỉ có..... Ngủ đi, ngày mai còn muốn đi làm.”

“.....”

Hơi thở ấm áp phun ở trên mặt.

Cố Vân không thoải mái nghiêng đầu sang chỗ khác, một lúc lâu sau liền tránh ra.

Tuy rằng bị giam cầm trong lòng đối phương, y cũng không muốn đối diện với đối phương, bởi vì có chút yếu thế, cho nên tuyệt đối không phải chính mình cam chịu.

23. Chương 23

Gần đây những người trong văn phòng đều thấy rõ ràng rằng thủ trưởng của họ không giống như trước. Nhóm người ham bát quái cẩn thận suy nghĩ, đại khái là từ lần cả văn phòng cùng nhau đi tụ tập trở về, chủ quản đại nhân trở nên — phá lệ cẩn cù và thật thà? Làm việc tỉ mỉ còn chưa tính, các ngày tiếp theo còn luôn tặng ca, khiến cho những nhân viên như bọn họ vốn lười biếng cũng bắt đầu cảm thấy bất an. Bất quá bọn họ cũng đã quen lười nhác, huống hồ muốn bọn họ chăm chỉ thì cũng cần có việc cho bọn họ làm. Vì thế, mỗi ngày sau khi tan tầm, người trong văn phòng đều về hết, chỉ còn Sở Chu một mình ở lại hăng hái chiến đấu. Kỳ thật mọi người muốn hỏi hắn vội chuyện gì, thì chính hắn cũng nói không rõ. Hắn chính là, buồn bực muốn làm chút chuyện, không muốn dừng lại.

Tháo xuống kính mắt, Sở Chu đan cánh tay, xoa lông mày. Không biết là ngẫu nhiên hay là có ý ám chỉ gì đó, hắn không còn một cuộc sống an nhàn rảnh rỗi mà Tăng Kế cũng không còn ngồi không ở nhà, hai người gần như vô tình mà ngăn cách, khác biệt về thời gian ở nhà, về nhà, cũng như thời gian làm việc và nghỉ ngơi. Gần đây công ty Tăng Kế có nhiều hợp đồng, vội về nhà sau cũng không thấy người, Sở Chu hạ

xuống ánh mắt.

Không được gặp nhau, tựa hồ cũng không có gì đáng nói. Chính là, diễn biến như vậy, rốt cuộc ai là người bắt đầu lại trước nhìn không được đâu.....

“Cô lỗ –” Sở Chu nhu nhu cái bụng trống rỗng, quyết định thu dọn đồ đạc, tắt đèn khóa cửa, đêm nay vẫn là trở về sớm một chút. Thời điểm mở cửa còn có chút hi vọng, Tăng Kế đang ở nhà? Sở Chu khẽ cười lên, tựa hồ hai người đều muốn trở về sớm, sự trùng hợp nho nhỏ cũng đáng giá là một chuyện vui. Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước, Tăng Kế đại khái vừa trở về, đang tắm rửa. Sở Chu trước cất giày của mình, kiên nhẫn đem bao nhiêu là giày của Tăng Kế tùy tiện để ở cửa cất vào đúng vị trí.

Tăng Kế có sở thích hay đi mua giày dép, tủ giày trong nhà căn bản không đủ chỗ, nên cũng chỉ có thể đặt chúng ngăn nắp lại. Bởi vì giày nhiều quá, ngay cả Tăng thiếu gia cũng không nhớ rõ có hay không có thói quen thường xuyên mua chúng, ngược lại Sở Chu, mỗi lần đều có thể nhớ rõ y mặc bộ quần áo nào đi giày gì, cũng quá thần kỳ. Sở Chu nhìn mấy đôi giày trong tay mà trước kia chưa thấy qua, không khỏi bất đắc dĩ nở nụ cười, đại khái là Tăng Kế gần đây đã đổi giày mới, lúc đó tâm tình tốt còn có thể ở trước mặt Sở Chu câu dẫn một chút, gần đây hai người trừ bỏ ngủ chung giường, đều luôn mang bộ mặt khó coi, càng miễn bàn nhìn cái gì giày mới. Sở Chu không thể nói rõ cảm giác trong lòng, có lẽ là có điểm khổ, lại có lẽ có chút bất đắc dĩ.

Đèn phòng bếp vẫn đang sáng, có tiếng lò vi sóng truyền đến, Sở Chu nghĩ đại khái Tăng Kế cũng chưa có ăn cơm. Hắn đi vào phòng ngủ thay quần áo, nghĩ trong chốc lát chờ đợi Tăng Kế thể hiện tài năng xong vẫn là nên để hai người cùng nhau kêu đồ ăn ngoài.

“Khăn tắm ta quên ở trên ghế sa lon, giúp ta lấy một chút.”

Phòng tắm truyền tới tiếng nước không ngừng, có người ở bên trong nói. Sở Chu sửng sốt, kỳ quái Tăng Kế làm sao biết chính mình trở về, có thể phản ứng như thế, giọng nói này cũng không phải là của Tăng Kế. Hắn mở cửa phòng ra, đi ra khỏi phòng ngủ. Phòng bếp nơi đó vừa đúng lúc có người chậm rì rì đi tới, trong tay còn bưng đồ ăn nóng hôi hổi, vừa đi vừa oán hận: “Anh ngay từ đầu cũng không nghĩ kĩ, đi tắm cũng không chuẩn bị, khăn tắm cũng không lấy, còn muốn tôi hầu hạ anh?” Thanh âm lãnh đạm, mang theo chút hơi giận.

Sở Chu định thần, người này, là Tăng Kế. Hắn trừng mắt nhìn, đứng ở bên ngoài chính là Tăng Kế, như vậy người trong phòng tắm là ai?

Vì cái gì lại xuất hiện ở trong nhà bọn hắn?

“Quên đi, để tự anh tìm, đi ướt nhà, em cũng đừng trách anh.” Trong phòng tắm, vị đại nhân vật cũng không kiên nhẫn chờ, đóng vòi hoa sen, mở cửa muốn đi ra.

Tăng Kế buông chén đĩa, bất đắc dĩ xoay người, “Anh vẫn nên ở trong đó ngủ đi, vốn nhiều người đã đủ phiền, tôi lúc sau còn muốn.....” Thanh âm của Tăng Kế ngày càng nhỏ dần, nửa ngày không có động tĩnh gì. Người trong phòng tắm nhìn không được đẩy cửa ra, “Muốn nhờ ngài đại giá một lần thật sự là không

dễ dàng, anh rút cuộc cũng là tự mình đến..... Ách..... Vị này chính là.....”

Tăng Kế hơi hơi hướng hần gật đầu,“Bạch Nghị, trước tôi cũng đã nói với anh,người này là người hiện tại đang ở chung với tôi, Sở Chu.”

Tăng Kế dừng một chút, lại nói với Sở Chu,“Hắn là bạn học của tôi, Bạch Nghị.....”

Sở Chu hơi nghiêng thân mình, hiện hần đang đứng ở cửa, theo khoảng cách,hắn đang đứng ở giữa, một bên là người yêu vừa mới nhanh nhẹn dọn bàn ăn, một bên là người vừa mới từ trong bồn tắm trong phòng ngủ đi ra, người yêu, bạn học..... Bạn học cái gì? Rõ ràng là bạn trai cũ! Lại cái gì mà người hiện tại ở chung? Không phải đã đồng ý làm người yêu sao..... Sở Chu rất muốn hỏi Tăng Kế một chút, vì cái gì cả hai bên đều đồng thời chấm dứt mối quan hệ với y, hắn cùng Bạch Nghị có cái gì không thể nói ra sao?

Nếu nói Tăng Kế không muốn nói rõ thân phận của Bạch Nghị là bởi vì hai người đã chia tay,không muốn có thêm rắc rối. Nhưng thật sự Sở Chu không hiểu,Tăng Kế nói hần là người ở chung chứ không phải là người yêu,ý tứ là không muốn nhận Sở Chu là người yêu y, hay Tăng Kế căn bản không có đem Sở Chu đặt ở trong lòng.

Khi đó, một tiếng “Ân” lúc đó thật sự chỉ là thuận miệng nói mà không có bất cứ ý nghĩa gì, phải không?.....

Bên kia Bạch Nghị rất nhanh mặc quần áo, đến gần Sở Chu xem như chính thức chào hỏi,“Xin chào, tôi gọi là Bạch Nghị, một đoạn thời gian trước có nghe qua Tiểu Kế nhắc tới cậu.” Hắn nói chuyện tao nhã có lễ, cho dù lời nói nghe vào trong lỗ tai như thế nào cũng thấy không thoải mái, nhưng cũng không có chỗ cho người phản bác.

Sở Chu chống lại ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Bạch Nghị, bàn tay đặt tại bên người nắm chặt lại rồi lại buông ra, rốt cục vươn tay,“Tôi gọi là Sở Chu.....Sở Chu” Tăng Kế thấy Sở Chu cọ xát không chịu đưa tay, không khỏi ở một bên nhứ mày nói chen vào: “Đều đi ăn cơm thôi, Tiểu Sở cũng nhanh trở lại thôi..... Đồ ăn làm cũng không nhiều lắm,cũng nên gọi đồ ăn ngoài thôi.”

Bạch Nghị ứng hảo, hần đối với biểu hiện nắm chặt tay vừa rồi của Sở Chu thể hiện ra rõ ràng sự chần chờ cũng không có gì lo lắng, trái lại nhiệt tình hỏi: “Tôi có thể giống Tiểu Kế gọi cậu là Tiểu Sở không?”

Sở Chu khóe mắt thủy chung nhảy lên không ngừng, vốn nghe Bạch Nghị trước một câu Tiểu Kế, sau lại thân mật nói Tiểu Kế, trong lòng đang tràn đầy a-xít pan-tô-te-nic.*(chắc là dấm chua ha:))))* Hiện tại lại thấy Bạch Nghị muốn làm quen với hần.

Tiểu Sở? Tiểu Sở cái mao a!

Tôi không muốn quen thân với anh,cần gì phải làm ra điệu bộ gọi thân mật như vậy. Sở Chu sôi gan quá độ, trực tiếp coi thường điệu bộ cười híp mắt chờ hần trả lời của Bạch Nghị, xoay người đi đến bàn ăn. Chỉ để lại Bạch Nghị một người đứng ở tại chỗ, vượt cái mũi, nhìn về phía Sở Chu, bên môi lộ ra nụ cười mỉm. Sở Chu ngồi xuống bên cạnh Tăng Kế. Tăng Kế nhìn hần một cái, cúi đầu nói:“Hôm nay vừa lúc gặp Bạch

Nghị, hắn nói không thuê được phòng trọ, nên muốn ở nhờ vài ngày..... Nói cho cậu biết một tiếng.” Sở Chu đặt lại đĩa, miệng khẽ nhúc nhích,“..... Nga.”

Khuôn mặt Sở Chu vô cùng bình tĩnh, chính là trong lòng đương nhiên là không tin. Cho dù không nhắc tới mối quan hệ trước kia của Bạch Nghị cùng Tăng Kế, Bạch Nghị nhiều năm chưa về nước, nhưng trước cũng là ở tại...thành phố này, cha mẹ tuy rằng không có ở nơi này, nhưng nhà vẫn ở đây, như thế nào lại không có nhà để về?

Lui từng bước nói, cho dù nhà không ai ở nên đã bán, chẳng lẽ loại sự tình này không thể tự mình tìm cái khách sạn ở vài ngày sao? Không nên đến nhà bạn học đi nhiều năm chưa từng liên hệ xin ở nhờ đi? Giao tình thật sự tốt, không hề liên hệ với bạn học một khoảng thời gian dài, nhiều năm sau gặp phải tình cảnh khó khăn liền ra tay giúp đỡ.

Nói đến cùng, cũng chỉ là một cái lý do, nói cho Sở Chu nghe. Cách nói của Tăng Kế cũng không phải thương lượng, mà là kể lại sự thật. Đồng ý cũng thế, không đồng ý cũng thế, chỉ đơn thuần thông báo một chút, cũng không cho Sở Chu được dị nghị gì.

Bữa ăn có chút nặng nề, Sở Chu nhìn hai người nhanh nhẹn người tới ta đi hỗ trợ cùng lơ đãng ăn ý, cảm thấy được chính mình là một người ngoài cuộc. Tình hình như vậy diễn ra trong hai ngày. Cuối tuần, Sở Chu ngồi ở nhà thật sự là chịu không nổi cái loại không khí bị bài trừ bên ngoài, đành tìm cớ ra khỏi nhà.

Cửa lớn đóng sầm một tiếng.

Tăng Kế tiếp tục ngồi ở trên ghế sa lon xem tv, Bạch Nghị ở phòng bếp nhanh chóng đi tới, ngồi bên cạnh Tăng Kế. “Tiểu Kế, lúc trước nói chuyện thế nào?” Giọng nói Bạch Nghị ôn nhu, dẫn theo tính ôn hòa dẫn dụ. Tăng Kế giống như trước bình thản trả lời,“Chuyện gì?”

Bạch Nghị sững sốt một chút, tiếp tục nói “Anh về nước,đến đây ở.”

Tăng Kế lắc đầu,“Nơi này đã muốn đủ người, chỉ có thể cho anh ở tạm, còn sinh sống ở đây, sợ là có điểm khó khăn.”

Bạch Nghị cười cười, tiếp tục nói:“Em ở tại chỗ này, chứng tỏ em vẫn không có cách nào quên được chuyện cũ, anh cũng vậy, cũng không thể quên được. Anh trở về, đối với em, đối với anh, đều tốt.”

Tăng Kế nhìn chằm chằm TV không nói.

Bạch Nghị thấy thế, lấy điều khiển từ xa tắt TV,“Em mới là chủ nhà, đồng ý hay không đồng ý cũng chỉ cần một câu nói của em..... Đừng trốn tránh anh.”

Tăng Kế hơi hơi tức khởi mi,“.....”

“Cho anh một cơ hội, để cho anh được ở bên cạnh em,” Bạch Nghị cẩn thận ôm lấy Tăng Kế, ở bên tai y nhẹ giọng nói, “Anh nghĩ chúng ta nên bắt đầu lại.”

Tăng Kế không có gạt đầu, cũng không có từ chối, chính là lãnh đạm quay đầu nhìn về phía cửa.

“Chỉ có thể ở đến khi anh tìm được nhà mới thôi,” Tăng Kế thấp giọng nói, “Căn nhà này, tôi chỉ là ở lại theo thói quen, cũng không có cái gì nhớ hay quên”

“Tiểu Kế..... Thực xin lỗi.....”

“.....”

“Anh không nên bán nơi này, nhà của chúng ta, đối với em khi đó thật sự.....”

“Đừng nói nữa,” Tăng Kế tránh khỏi cái ôm của Bạch Nghị, đứng lên, “Tất cả đều đã qua. Cuộc sống bất quá chỉ là một vở diễn, diễn hết một hồi lại một hồi — đây là câu nói yêu thích của anh, không phải sao.”

“..... Đúng, cuộc sống như vở diễn,” Bạch Nghị mang theo tươi cười ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tăng Kế, “Chỉ là anh không cẩn thận diễn quá nhập tâm, cho dù đi ra ngoài, vẫn là nhịn không được lại trở về, Tiểu Kế, em hiểu không?”

“Đáng tiếc tôi không có diễn nhập tâm đến thế.” Tăng Kế không chút do dự tiếp lời.

Bạch Nghị sắc mặt cứng đờ, “Không diễn nhập tâm đến thế? Vậy những năm em cùng anh, tất cả chỉ là trò chơi thôi sao?” Tăng Kế khoé miệng hơi hơi co rúm, “Tùy anh muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ.”

“Vậy đối với Sở Chu? Cũng chỉ là tùy tiện chơi đùa, gặp dịp thì chơi sao?” Bạch Nghị nhìn về phía cửa hỏi. Tăng Kế theo bản năng quay đầu lại nhìn về phía cửa chính, phòng khách trống rỗng, một người cũng không có. Y có điểm tức giận, thấp giọng nói, “Chuyện này cùng Sở Chu có quan hệ gì?”

Chăm chú nhìn phản ứng của Tăng Kế, Bạch Nghị không nói tiếp, chính là có điểm bất đắc dĩ cười cười. Hắn từng là đồng chủ nhân của căn phòng này, mà nay, cũng chỉ có thể ở tạm trong phòng khách. Kỳ thật sớm nên hiểu được, không phải tất cả mọi người đều là ắt giáp qua đường, chờ người rời đi rồi quay đầu lại. Đến khi đã đi quá xa, tranh chấp một mỗi, mới biết được phong cảnh trước kia là xinh đẹp nhất. Quay đầu, muốn một lần nữa quay trở lại, khi đó người đã từng đi cùng nay không muốn lại đi cùng mình.

Bạch Nghị rõ ràng đã biết, người đã bỏ lỡ thì hãy để nó đi qua, nhưng hắn vẫn là nhịn không được muốn thử xem, có cái gì ... không thể đánh vỡ sự thay đổi của thời gian. Cái gì mà quay đầu lại, tình cờ gặp lại, mạnh mẽ chen chân vào không gian sống của người khác, thật ra cũng chỉ là lừa mình dối người, bởi vì vở diễn này quyền quyết định không ở hắn. Bạch Nghị tựa vào đầu giường, có điểm ưu thương suy nghĩ: Khi đó, người đã nói lời thề son sắc “Cho dù cuộc sống chỉ là một vở diễn, em cũng chỉ muốn diễn cùng anh”, đã muốn sớm rời khỏi sân khấu.

Bóng đêm bao trùm, ngọn đèn đã tắt. Một màn này, kỳ thật đã sớm chấm dứt.

24. Chương 24

Hai loại suy nghĩ cùng lúc làm cho hỗn loạn, sao còn có thể nói chuyện yêu đương.

Tăng Kế đứng ở phòng khách, trạng thái đầu óc thủy chung vẫn là trống rỗng.

Lúc trước ngồi trên chiếc sofa quen thuộc, thời điểm được Bạch Nghị ôm lấy, đầu óc của y cũng đã bắt đầu chấp mạch.

Cãi bướng nói lão tử chết cũng không quay đầu lại, kỳ thật cũng từng nghĩ tới, chỉ cần Bạch Nghị trở về, cái giá gì y cũng có thể trả.

Đó là Bạch Nghị mà y đã theo đuổi hơn bốn năm.

Nhưng vì sao, bây giờ y lại đẩy ra cái ôm ấm áp đó?

Giống như trong đầu mơ hồ thoáng hé ra khuôn mặt ngọc hồ đồ, khiến cho Tăng Kế theo bản năng liền đẩy Bạch Nghị ra.

Là Sở Chu, cái đồ đàn kia, Tăng Kế bật cười nhìn về phía cửa — cũng không biết trong hôm nay đây là lần thứ mấy, so với thời điểm dĩ vãng đều chờ mong người kia trở về, bồi ở bên cạnh mình.

Đầu óc có chút không biết như thế nào lại thay đổi, tuy rằng Sở Chu hiện tại trở về, đại khái cũng không có ý muốn cải thiện cái gì, bất quá, ít nhất có thể làm cho y, tại thời điểm trong lòng tâm phiền ý loạn tùy ý khi dễ vuốt ve, có thể phát tiết một chút cũng là đáng khen.

Tăng Kế biết Sở Chu ra ngoài, nhiều ít là có điểm tức giận, chính là nhìn thấy người này bị mình làm cho tức giận, không biết tại sao y còn có điểm cao hứng, nhìn không được muốn tiếp tục chọc giận.

Có lẽ bởi vì biết Sở Chu mặc kệ có tức giận đến mức nào đều sẽ trở lại bên cạnh y, cho nên thời điểm xuống tay thường thường cũng không phân nặng nhẹ.

Tăng Kế đi trở về phòng ngủ, vốn cùng Bạch Nghị đối thoại sau đó có chút chuyển biến, lúc này nghĩ đến bộ dáng Sở Chu khỏe mắt không ngừng run rẩy, ánh mắt không khỏi mị lên, không biết Sở Chu lần này sẽ tức giận tới trình độ nào đây?

Sở Chu ở bên ngoài đến hơn mười giờ đêm mới trở về.

Hắn vào cửa vốn là nhìn thấy Bạch Nghị ngồi ở trên ghế sa lon xem tạp chí nửa ngày, rồi sau đó gật gật đầu, giữ yên lặng vào phòng, mở tủ quần áo thu thập vài bộ quần áo, cũng không để ý Tăng Kế đang nằm trên giường, trực giác cho Tăng Kế biết, tư thế kia, đúng là về để thu thập đồ đạc này nọ để rời đi.

Tăng Kế rốt cục nhìn không được tươi cười, đứng dậy đi tới cửa gọi Sở Chu lại hỏi:“Cậu đây là đang làm gì?”

Sở Chu mang theo túi du lịch giản dị, đứng ở phòng khách, sắc mặt hồng nhuận đến ánh mắt cũng nhuộm đỏ, thanh âm ám ách trả lời Tăng Kế:“Thu thập đồ đạc.”

“Thu thập đồ đạc để làm gì?” Tăng Kế nhíu mày.

“.....” Sở Chu không nói gì, trong phòng chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của hắn, cũng dần dần ổn định lại.

Tăng Kế không kiên nhẫn, xoa xoa cái trán, nhìn chăm chăm Sở Chu nói:“Cậu lại đây.”

Thấy Sở Chu bất động, vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, không khỏi cất cao giọng, “Lại đây.”

Sở Chu không tình nguyện, chậm rãi đi đến bên người Tăng Kế, vóc dáng hắn hơi cao, đứng ở bên người Tăng Kế vừa vặn cúi đầu nhìn đối phương, lại không biết như thế nào, bị Tăng Kế nhìn chăm chú như vậy, khí thế lại thua nửa phần.

Khóe miệng Tăng Kế như có như không cười, “Sao lại thế này, đừng nói là tối nay cậu phải đi công tác nên cần thu thập đồ đạc.”

Sở Chu nghe câu nói trào phúng của Tăng Kế, trong lòng vừa mới ổn định lại bốc hỏa, thân mình chấn động, trầm giọng nói:“Anh, không phải là muốn đuổi tôi sao..... Nhanh đi ra ngoài, trả lại nhà cho anh sao?..... Tôi thu thập đồ đạc, như thế nào, không đúng.”

Sở Chu vừa mở miệng liền một cổ mùi rượu đập vào mặt, nói chuyện cũng đứt quãng không đầu không đuôi, Tăng Kế nghe giọng hắn khàn muốn chết, nghĩ lúc trước hắn ra ngoài đã uống không ít rượu, cảm thấy khi hắn nói chuyện là não hắn không có hoạt động.

Tăng Kế thấy Sở Chu uống nhiều quá bắt đầu nói lung tung, không khỏi cười lạnh hỏi lại, “Tôi khi nào thì muốn đuổi cậu?”

“Anh đồng ý cho anh ta ở lại nghĩa là anh muốn đuổi tôi đi!” Sở Chu lần này nói không gián đoạn, nói thật lưu loát.

Sở Chu một tay chỉ hướng Bạch Nghị đang sắc mặt nghiêm chỉnh bình thản nhìn hướng hai người bọn họ, Tăng Kế thấy ánh mắt Bạch Nghị nhất thời cũng là sửng sốt, bởi vì y cười khở phát hiện, giống như lúc Sở Chu trở về, chính mình liền đã quên trong nhà còn có người như vậy tồn tại.

Cùng Sở Chu tranh cãi cũng tốt, thấy Sở Chu giận dữ cũng tốt, luôn à đóng cửa lại giải quyết.

Mà lúc này Bạch Nghị đang chuyên tâm chứng kiến, bỗng nhiên có loại cảm giác việc xấu trong nhà bị người ngoài dòm ngó.

Chính là, cho dù không thể thân mật giống như trước, nhưng từ khi nào thì Bạch Nghị cũng bị y coi như người ngoài?

Tăng Kế nhin không được muốn xem lịch, nhìn xem rốt cuộc hôm nay là ngày gì, làm cho y trong một ngày đầu óc thường xuyên lâm vào trạng thái hỗn loạn.

Bất quá đến khi y lấy lại được tinh thần nhìn Sở Chu, mới cảm thấy được có lẽ hôm nay là ngày gì đều không quan trọng, quan trọng là ... như thế nào lại chưa nói với người này một câu nào nhưng cũng đã biết chuyện này đã được đồ đàn này nghĩ được đến đâu rồi.

Chuyện tình linh tinh này, y đã muốn ném tất cả ra... sau đầu, dù sao muốn khi dễ Sở Chu cơ hội có rất nhiều, đóng cửa lại có thể chậm rãi gây sức ép hắn, hôm nay vẫn là nên chỉ tới đây thôi.

Bất quá có thể đơn giản như vậy sao? Cái gọi là “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng”, huống hồ, gió này vẫn là do chính mình đưa tới.

Tăng Kế có tâm muốn bỏ qua vấn đề này, Sở Chu cũng không chịu, nhất định phải hỏi cho ra vấn đề.

Hai người lần đầu lâm vào giằng co, Tăng Kế căn bản không bao giờ chịu nhún nhường, Sở Chu lại ít khi không chịu nhượng bộ như này.

“Cậu rốt cuộc muốn như thế nào?” Tăng Kế đáng thương dùng hết sự kiên nhẫn của y, nhìn thấy khuôn mặt như cũ của Sở Chu, muốn phát cáu nhưng cuối cùng cũng chịu lui bước.

Nếu là người có suy nghĩ, người lui từng bước ta lui từng bước, ngày sau lại nói tới cũng không phải không thể được, cố tình hiện tại chính là Sở Chu bình thường thì không nói đến, nay vì rượu mà thật sự nổi khùng, sống chết cũng không nhượng bộ, hơn nữa một ít oán niệm đọng lại đã lâu, như thế nào có thể cho qua chuyện?

Sở Chu không...chút nào cảm kích, buồn nói:“Là anh đồng ý cho anh ta ở lại.....”

Tăng Kế “Hừ” một tiếng,“Tôi không biết cậu vì cái gì mà vẫn rối rắm về vấn đề hắn ở nhờ nơi này, tôi nói

lại lần nữa, hần hiện không thuê được nhà, tạm thời không có chỗ ở, chẳng lẽ cậu can tâm để hần ăn ngủ ngoài đường sao?”

Tăng Kế đem lý do đã bàn trước với Bạch Nghị nói ra, những lời này lúc trước chính y nghe xong còn cười lạnh, nói cho Sở Chu nghe tự nhiên cũng chỉ là đường hoàng kể lại. Y trong lòng đã hạ quyết tâm, nếu Bạch Nghị “Tìm không được nhà để ở”, chính mình liền cho hần ta ở nhờ, như vậy có chút không rõ ràng, vốn cũng không phải là thói quen của y.

Dù sao Sở Chu không biết tình huống thực, cho nên Tăng Kế tuy rằng ngay từ đầu nói có chút không yên tâm, càng về sau cũng hiểu được lý do này thực đầy đủ.

Y lại không biết, nhìn Sở Chu say khướt ở trước mắt, cực kỳ giống như đang tìm cách vì tình nhân bao che khuyết điểm.

Rượu khiến cho nóng ruột, đại khái chính là mùi vị này đi?

Sở Chu nghe Tăng Kế nói xong, trực giác muốn nâng tay che ngực, chính là trong tay mang theo đồ vật này nọ, không thể động dẩy.

Tâm đau đến muốn chết, cơ thể lại kiên cường đứng thẳng, gắt gao nhìn Tăng Kế, thấy người xưa nay ngạo khí ngang trời quay đầu sang chỗ khác.

Tăng Kế bị Sở Chu trừng sợ hãi, có điểm cả giận nói: “Bất quá là bằng hữu ở nhờ một thời gian, cậu đừng uống nhiều quá mà bắt đầu động kinh,..... Thực không hiểu nổi cậu rất cuộc khó chịu vì chuyện gì.” Câu nói sau cùng của Tăng Kế đã có chút thân mật trách cứ, bất quá Sở Chu khẳng định sẽ không nghĩ như vậy, nghe vào trong tai, vẫn là cảm giác bị ghét bỏ.

Tôi không phải là đang giận dữ, Sở Chu không muốn nói chuyện, chỉ ở trong lòng vì chính mình biện giải.

Hần quay đầu, nhìn về phía sô pha. Người nọ nhưng thật biết điều, rời đi đủ xa, rõ ràng bản thân là tiêu điểm của mọi chuyện, người đã không thấy đâu, chắc đã quay trở lại phòng khách.

Tăng Kế gây sức ép đến bây giờ cũng có chút mệt mỏi, y xoa xoa ấn đường, thanh âm dịu đi nói với Sở Chu: “Tốt lắm, có chuyện gì sau này nói, ngày mai còn muốn đi làm, cậu cũng tắm rửa rồi đi nghỉ sớm.”

Y xoa người trở về phòng ngủ, Sở Chu như trước vẫn đứng ở cửa.

Tăng Kế thở dài, “Chuyện này,” Hần dừng một chút hình như là đang lo lắng xem nên nói như thế nào, “Chuyện này về sau chúng ta nói tiếp. Tóm lại, Bạch Nghị ở nơi này cậu coi như tôi mời bằng hữu đến làm khách, đừng nghĩ lung tung.”

Nói đến thân phận của Bạch Nghị, y rốt cuộc vẫn là có chút không biết làm như thế nào giới thiệu, không phải chột dạ, không phải vấn đề lập trường, chính là đã sớm qua lâu rồi, nhất thời không biết nên nói như thế nào về người này.

Trước kia dây dưa không rõ, y thay đổi, sau vài năm phóng túng cùng tùy ý, cách lâu như vậy, cảm tình cũng có chút đậm nhạt, còn lại về điểm không đành lòng, cũng chỉ là chút tiếc hận sau khi tan cuộc chơi, quả nhiên là không hề diễn thành công.

Tăng Kế còn trầm trầm trong suy nghĩ, Sở Chu lại nói.

“Thật sự là bằng hữu sao?”

Tăng Kế lần đầu nghe được Sở Chu dùng thanh âm lạnh lẽo như vậy để nói chuyện, thương cảm khó xuất hiện trong nháy mắt tiêu tán.

“Cậu nói vậy là có ý gì?”

Sở Chu giễu cợt một tiếng.

Tăng Kế bị tiếng cười của hắn nhắm trúng, Y trong khoảng thời gian ngắn liên tiếp nhượng bộ, đối phương thế nhưng không ... cảm kích.

“Ý tại mặt chữ.” Sở Chu không lùi mà tiến tới.

“Chính là bằng hữu, có chuyện gì sao?”

“Không có gì. Cho dù là bằng hữu, quan hệ cũng có điểm quá tốt.”

“A, chẳng lẽ cậu có thể nhìn Cố Vân không có chỗ ở mà cái gì cũng không hỏi sao? Huống hồ, chuyện của tôi cũng không đến phiên cậu quản.”

25. Chương 25

“A, chẳng lẽ cậu có thể nhìn Cố Vân không có chỗ ở mà cái gì cũng không hỏi sao?” Tăng Kế lạnh lùng nói, “Huống hồ, chuyện của tôi cũng không tới lượt cậu quản.”

“.....” Sở Chu an tĩnh lại. Trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh bao nhiêu năm về trước, ánh trắng trắng bạc, rực rỡ chiếu rọi, dưới tàng cây hai con người đang cùng dây dưa một chỗ.

Mà hẳn tránh ở một bên, liền nhìn thấy, như thế nào cũng không thể chen vào.

Một màn đó giống như ác mộng vây quanh hắn, luôn xuất hiện trong giấc mơ của hắn.

Rất nhiều năm sau, Sở Chu nghĩ đến chính mình đã có thể thoát khỏi cái loại cảm giác quẩn bách này, không nghĩ hiện giờ chỉ vì một câu nói của Tăng Kế, cảm giác đó lại quay trở lại.

Có lẽ khoảng cách giữa hắn và Tăng Kế chưa bao giờ ngắn lại, tất cả chỉ là sự mơ tưởng của bản thân mà thôi.

Sở Chu đại não oanh một tiếng như đàn đứt dây, lời nói tự nhiên thốt ra, cũng không còn cố gắng chịu đựng.

Sở Chu: “Tôi tất nhiên là muốn không được các người trở nên thân thiết, nói lại tình cũ.....”

Tăng Kế xoay người, thần sắc có chút ngạc nhiên, “.....” Đôi môi hồng khê nhếch, trong mắt có chút nghi hoặc, tựa hồ muốn nói.

Nếu như trước kia Sở Chu nhìn thấy bộ dạng này của Tăng Kế nhất định sẽ không chịu được mà tiến tới hôn y, giờ phút này nhìn thấy, chỉ thấy được bộ dáng nói dối mà không biết phải làm thế nào của y.

Tăng Kế cũng không nói gì, hắn chợt thấy trái tim băng giá.

Sở Chu bất mãn với phản ứng của Tăng Kế, không khỏi không ngừng cố gắng nói: “Giật mình sao, Tăng Kế? Loại sự tình này, anh còn muốn giấu tôi đến bao giờ?”

Tăng Kế có chút chần chờ, “Làm sao cậu biết, chuyện tôi cùng Bạch Nghị.....”

Đêm nay y nghe được, hiện tại mới hiểu vì sao Sở Chu lại bỗng nhiên phát tác, nhiều ít là bởi vì đã biết quan hệ giữa y và Bạch Nghị trước kia, có thể là vừa mới nghe người ta nói.

Hắn cũng không giật mình khi thấy Sở Chu lại phản ứng kịch liệt như thế khi nghe được chuyện này, nếu có thể bình tĩnh xử lý thì đã không phải là Sở Chu mà y quen biết.

Chính là trước mắt không rõ Sở Chu rốt cuộc biết chuyện này được bao nhiêu, có chút vấn đề này nọ, không có tiến hành giải thích thỏa đáng, giờ thành một chuyện chưa được giải quyết dính kèm hậu quả.

Sở Chu lơ đãng cười cười, “Ha ha, đến bây giờ anh vẫn muốn giấu tôi sao? Tăng Kế, trên đời này không chuyện gì có thể giấu mãi được, nếu muốn không ai biết, trừ phi mình đừng làm.”

Tăng Kế vốn có tâm muốn giải thích mọi chuyện, cho dù Sở Chu càng lúc càng quá phận, dần dần giận dữ bụng, y cũng hết sức duy trì ngữ khí bình thản: “Sở Chu, tôi cùng Bạch Nghị không có làm loại chuyện gì đến mức không dám nhận, đương nhiên cũng không còn cái gì gạt cậu, chuyện này tôi vốn đã nghĩ nên nói cho cậu biết.”

“Nga? Phải đến lúc tôi đã biết mọi chuyện, anh mới nghĩ đem từ đầu đến cuối nói một lần cho tôi sao? Trọng tố nhị lần công, cho ai xem a.”

“Sở Chu..... Cậu quả thực là cố tình gây sự. Vấn đề này chờ cậu tỉnh rượu rồi chúng ta nói sau.”

“Không cần, tôi không say.”

“Con ma men đều nói chính mình không say.”

“Tôi say thật thì đã tốt rồi..... Cũng không cần nhìn anh lưỡng lự ở nơi nào, này, mắt đi mày lại.....”

“Nhìn không được cậu liền rút.” Tăng Kế dùng hết kiên nhẫn, rốt cục từ bỏ việc giải thích cho con ma men này.

“Rút liền rút,” Sở Chu giận quá, cười lớn, đi về phía cửa được vài bước rồi dừng lại, “Chính là Tăng Kế anh nên cẩn thận, có một số việc đã có lần thứ nhất chắc chắn sẽ có lần thứ hai.”

“.....”

Cố tình khơi lại vết thương trong lòng người khác, loại chuyện này chỉ cần muốn, ai cũng đều có thể làm được, Sở Chu nhìn Tăng Kế không dám tin nhìn hắn, khóe miệng không khỏi nhếch thành độ cung ác ý, tiếp tục nói: “Người nợ có thể lợi dụng anh một lần, cũng có thể lợi dụng anh lần thứ hai. Đồng dạng, hắn ta có thể quăng anh một lần, cũng có thể quăng anh lần thứ hai.....”

Lần này Tăng Kế chỉ đơn giản mạnh mẽ đáp lại hắn một chữ: “Rút!”

Thử nghĩ Tăng Kế lúc nào bị người khác hạ nhục như thế? Lại ở thời điểm không hề phòng bị?

Trước kia chỉ cảm thấy Sở Chu nhu thuận thành thật, hiện giờ mới biết, hắn chỉ là không lên tiếng, một khi đã nói thì... Nói mấy câu, liền trực tiếp trở mặt với Tăng Kế.

Tăng Kế cùng Bạch Nghị, chuyện giữa hai người cũng có chút mập mờ. suy nghĩ lại, một ít nợ cũ năm xưa đã muốn qua đi, nhưng còn có chút không rõ ràng, cảm thấy không thoải mái, chính là hoàn cảnh hiện nay giữa y và Bạch Nghị.

Tuy rằng Tăng Kế chưa bao giờ có ý che giấu, nhưng không nghĩ việc này có thể tùy ý cùng người khác bình luận.

Tăng Kế cũng không rửa mặt, trực tiếp nằm ở trên giường.

Y lẳng lặng nhớ lại những chuyện xảy ra đêm nay, nếu Sở Chu căn bản chỉ nghe được đôi câu vài lời, tuyệt sẽ không tức giận như vậy.

Nói không chừng, chuyện giữa y và Bạch Nghị, Sở Chu căn bản từ lâu đã biết vài manh mối.

Nghĩ như vậy, lúc trước chính mình không chừng bị người nhìn lại chê cười.....

Càng nghĩ càng buồn bực, Tăng Kế hung hăng ném một cái gối đầu xuống mặt đất

Lại nghĩ, người có thể ở bên tai Sở Chu nói loạn, dùng đầu ngón chân cũng biết chỉ có thể là tiểu nhân họ Cổ kia.

Ngô, Cổ Vân, mỗi ngày tâm tư đều là đường ngang ngõ tắt, hại hết nhà này đến nhà khác, khó trách già vậy rồi mà không ai yêu.

Tăng Kế oán giận nhắm mắt, đồng thời trong lòng mặc niệm: Cổ Vân, đừng để tôi nắm được thóp của cậu. Ân, còn có Sở Chu, chờ, chờ cậu trở về, tôi sẽ cho cậu biết tay.

×××

Nói như vậy, chuyện “biết tay” của Tăng Kế cuối cùng vẫn là không thành hiện thực được.

Nguyên nhân cụ thể là do Sở Chu từ lúc nói “đi” liền không trở về.

Nguyên nhân của cuộc chiến tranh này, Bạch Nghị, đã liên hệ được với chủ nhà để thuê nhà, cuối tuần muốn dọn đi.

Bạch Nghị đứng trong phòng khách, nhìn quanh mọi nơi, có chút hoài niệm có chút không muốn buông tay.

Ngôi nhà này đã từng chứng kiến những năm tháng ngọt ngào giữa hắn cùng Tăng Kế, sau lại bị chính tay hắn bán đi.

Sau này được Tăng Kế mua lại, hiện tại hai người đồng thời trở lại dưới mái nhà này, thậm chí miễn cưỡng xem như “ở chung”, thật có chút cảm giác không thể quay lại được.

Bạch Nghị từng nghĩ đến, giống như nhìn thấy những hình ảnh quen thuộc, cùng Tăng Kế tìm lại những kí ức cũ, tìm tìm, hần mới phát hiện, kí ức này giờ chỉ còn lại mình hần trong đó.

Phòng trọ của Bạch Nghị cần phải mua thêm nhiều đồ đạc, vì thế cả một ngày, Tăng Kế cùng hần đi mua sắm vài thứ cho căn nhà mới.

Hai người đi nhanh về nhanh, vừa về tới nhà Tăng Kế lập tức nằm ở trên ghế sa lon không nghĩ nhúc nhích.

Cũng không có lượn lờ nhiều, trên thực tế hai người đều hướng thẳng những đồ dùng cần thiết mà đi.

Đi qua một quảng trường, cùng con phố đó, cùng là khu mua sắm ấy, cùng Bạch Nghị, so với lần đi cùng Sở Chu, cũng bình thường thú vị.

Thật vất vả mới xây dựng được điểm ăn ý này, mấy ngày liên tục không nói chuyện sau có vẻ vô lực.

Ngược lại có những động tác thân mật, trong đầu liền so sánh với Sở Chu.

Đến khi đã xa Sở Chu được một thời gian, Tăng Kế mới khó xử phát hiện bản thân đã bị Sở Chu in lại nhiều ấn kí.

Bởi vì tức giận mà lơ đãng, cho nên trong lúc nhất thời mọi thứ trở nên rõ ràng hơn.

Đối với Sở Chu, Tăng Kế không biết hai người sẽ như thế nào, có phải hay không là đã chia tay.

Chính là nếu nói hai người đây là chia tay, Sở Chu ngày đó rời đi liền chỉ cầm theo vài bộ quần áo chút đồ tắm rửa, còn rất nhiều đồ đạc vẫn còn để lại nhà Tăng Kế, không hiểu sao lâu như vậy cũng không đến lấy đi.

Nếu như chưa có chia tay, Sở Chu từ lúc cùng Tăng Kế ở chung, trừ bỏ đi công tác, chưa bao giờ qua đêm ở bên ngoài, như vậy hần cũng không có nhà riêng, đến mức này không gọi đây là chia tay thật không biết nên hình dung như thế nào.

Tăng Kế phát hiện tình cảnh giữa y và Sở Chu, tựa hồ giống như là người yêu cãi nhau, một bên giận dỗi rời đi. Tăng Kế lại một lần nữa cố gắng xua đuổi ý niệm trong đầu.

Nếu cãi nhau là do mình, tuy rằng Tăng Kế như cũ không biết là chính mình sai ở đâu, bất quá nghĩ dù sao đối phương là đồ dẫn so với chính mình tuổi hăng còn nhỏ, ngẫu nhiên làm vậy cũng không quá ngạc nhiên.

Tăng Kế nghĩ đi nghĩ lại nở nụ cười: Trong TV không phải luôn có cảnh người vợ giận dỗi về nhà mẹ đẻ, người chồng đều đích thân đi giải thích rồi sẽ đem người trở về sao. Nếu là y, thật có lỗi, xác suất làm vậy

có phần thấp, bắt quá chủ động đi mang người về nhà cũng không quá vô lý.

Tăng Kế hạ quyết tâm, chờ Bạch Nghị rời đi, nếu Sở Chu còn ở bên ngoài, chính mình liền đến nhà đem người trở về.

Nhìn quanh bốn phía, có vẻ thiêu thiếu, đó là bởi vì thời điểm Tăng Kế trú ẩn đã quãng không ít đồ đạc của Sở Chu.

Y có chút chột dạ sờ sờ cái trán, cũng may không có làm hỏng toàn bộ, chắc cũng không có chuyện gì.

Một khoảng thời gian nói mau không mau, nói chậm không chậm.

Bất quá cũng đủ cho Tăng Kế tìm được một lý do hợp lý để đi gặp Sở Chu.

Ngồi ở trên ghế sa lon, trong tay Tăng Kế là một khối ngọc nhỏ, dịu dàng tỏa sáng — là mấy ngày hôm trước khó chịu dọn dẹp “rác rưởi” trong lúc vô tình tìm thấy trong tủ đầu giường.

Lúc ấy trong lòng vừa động, không bị cảm giác khó chịu tích tụ mà đem vật này cho là rác rưởi ném đi, hiện tại nghĩ đến nhưng thật ra vừa may.

Tăng Kế nhớ lại, ngọc trụ này là của Sở Chu nhân dịp tết nguyên đán đi lễ chùa liền cầu nguyện, mang về.

Nghe nói là ánh sáng từ nó, có thể bảo vệ sức khỏe bình an, tình yêu mỹ mãn, sự nghiệp thuận lợi.

Tăng Kế từ trước đến nay không tin mấy thứ này, nếu có thể thành thật, liền mọi sự đại cát, tất cả mọi người đừng làm việc, mỗi ngày vây quanh tượng phật quỳ xuống cầu nguyện là được rồi.

Lời nói hà khắc như vậy chỉ nói ở trong bụng, đương nhiên không thể nói ra, nếu không sẽ đánh gãy nhiệt huyết của Sở Chu.

Chỉ là Tăng Kế tuy rằng lúc ấy chịu không nổi ánh mắt chờ mong của Sở Chu đem đồ vật này nhận lấy, lúc sau cũng không để ý Sở Chu cực lực khuyên bảo y nên mang nó theo người như thế nào, y cũng chỉ là tùy ý đem khối ngọc ném ở một bên không để ý đến.

Trước sau đều là chuyện mê tín, hiện giờ vừa lúc lấy lý do chính mình không tin thần phật đi gặp Sở Chu, đem trả lại cho hắn.

Được rồi, Tăng Kế bật cười, lý do này bản thân y cũng thấy có chút sứt sẹo.

Bất quá chính là muốn đi tìm người, cần gì phải chăm chút nguyên nhân làm gì.

Một khối ngọc có lẽ không chứng minh được gì, y chính là muốn đi, đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, tiếp tục bên nhau hay là chia tay, y muốn biết câu trả lời.

Đến bây giờ, không thừa nhận cũng không được, trước đây, y có hai lần yêu đương.

Một cái oanh oanh liệt liệt, một cái hoa mai bắt đầu khởi động.

Hồi tưởng lại lần đầu tiên động tâm, bị một chút ôn nhu của người kia mê hoặc, vì thế không chút do dự nhận định, phần đầu quên mình truy đuổi, bất kể đại giới làm bạn, vốn tưởng rằng sẽ như vậy mãi, đổi lấy chính là bốn năm sau khắc cốt phan bội cùng vứt bỏ. Thậm chí đến thật lâu sau, mới biết được chính mình bị lừa.

Lần thứ hai động tâm, tựa hồ trước sau đều không có cái gì động tâm, theo thói quen, đối người kia nguội lạnh không có gì đặc biệt. Sau khi tách ra mới mơ hồ cảm thấy được người này đối với chính mình mà nói, thật ra không đồng dạng như vậy.

Đại khái bởi vì tình yêu đều ở mấy năm kia tận tình dùng hết, thế cho nên lúc sau không có đồ phòng bị, tâm thủy chung trống rỗng. Mặc kệ trong lúc làm tình có bao nhiêu mãnh liệt, cũng không đến được sự nhiệt tình của ngày đó.

Ai đã từng nói chỉ có tình cảm mãnh liệt, nồng nàn mới tính là tính yêu?

Nhập vai đã lâu, suy diễn nhiều, mặc kệ chân tình hay là giả ý, đều là diễn xuất, cho nên, thà làm cho y thuận theo vở diễn một lần, có thể không cần đánh mất kiêu ngạo, ngẫu nhiên tránh ở trong lòng của cái đồ đàn kia, tựa hồ cũng không tệ lắm.

Tắt đèn, đem khối ngọc đặt ở gối đầu.

Tăng Kế cười khổ, chính mình lại cũng có đêm không thể ngủ, bởi vì nhớ một người đại ngốc.

Cái gì “cuộc đời là một màn diễn, đừng diễn quá nhập tâm”, câu ma chú của Bạch Nghị vẫn quấy nhiễu chính mình, lúc ấy bị thương tích tụ, nghe xong cảm thấy được đó là một chân lý, hiện tại ngẫm lại thấy nó giống chân lý chó má.

Cái gọi là cuộc đời là một vở diễn, gặp người liên yêu rồi cùng nhau diễn, nhưng nếu gặp được người thích hợp, vẫn là nên mau chóng diễn cho nhập tâm.....

Thứ cảm tình này, quả nhiên quấy nhiễu người ta.

26. Chương 26

Nên, bằng hữu đều là họa phúc tướng ỷ* sao?

(Họa phúc tướng ỷ: Phước lành hỗn hợp, ẩn dụ về những điều xấu có thể dẫn đến kết quả tốt, những điều tốt có thể dẫn đến kết quả xấu. (Theo zdic))

Trong thời gian này, tinh thần Sở Chu không được tốt, đến thời điểm gặp lại Cố Vân hân vẫn là bộ dáng ủ rũ.

“Cậu bị làm sao vậy?” Sở Chu mới tan tầm, vào phòng cởi áo khoác, cầm lấy chén trà trên bàn nước, một hơi uống hết, lúc này mới quay đầu hỏi Cố Vân.

Cố Vân cúi, véo tàn thuốc trong tay, ném cho Sở Chu thực đơn, “Gọi món ăn. Vừa ăn vừa nói.”

“Ha ha,” Sở Chu xem thực đơn, chọn một vài món, “Nhà hàng này là lần đầu tiên tôi tới, cậu không phải là nên gọi hộ tôi sao?”

“Thiết,” Cố Vân chẳng thèm ngó tới, “Tôi cũng là hai ngày này đều bị cứng rắn kéo tới nơi này bàn hợp đồng, lười đi nơi khác, ăn tạm một chút.”

Thừa dịp chờ đồ ăn, Sở Chu dựa vào lưng ghế, hỏi: “Bỗng nhiên đem tôi gọi đến, cậu lại có bất bình gì cần phát tiết?”

“Ách,” Cố Vân nghiêng đầu sang chỗ khác, ngón trở cọ cọ mũi, “Xem cậu nói kìa, tôi mà lại là cái loại người này sao.....”

Nói hay không nói, lượng không khí cũng không đủ thở a.

Sở Chu nghe xong cười cười, cũng không tranh cãi.

“Cậu gần đây bận chuyện gì?” Cố Vân đổi đề tài.

“Cũng không có việc gì, làm việc dưới trưởng anh trai, cũng không phiền hà, cũng không cần lo cái gì.”

“Hắc, anh của cậu chính là thương cậu, mới đi ra ngoài vài năm, một chút khổ cũng không muốn cho cậu ăn.”

Sở Chu tự giễu, “Đó là vì tôi vô dụng, cái gì đều làm không tốt. Cũng không giống cậu, chính mình tự thân vận động.”

“Sách, tôi thì có là gì” Cố Vân cười lạnh, “Mặt ngoài nhìn thì vậy, những người đó mặt ngoài không nói, thực tế còn không phải nhìn Cố Đình mới bán mĩ tử cho tôi.....”

“Tôi nói này, cậu còn cùng thúc thúc giận đối.” Sở Chu lắc đầu nói, “Cố thúc đối với cậu rất tốt, từ nhỏ đã bắt đầu chiều cố.”

“Hừ.....” Cố Vân nhún vai, nhìn Sở Chu, mũi hừ một tiếng bất mãn, “Hắn không đối tốt với tôi. Hắn là cảm thấy có lỗi, muốn bồi thường cho phụ mẫu tôi!”

Cố Vân nói xong, cảm xúc có điểm kích động, ánh mắt hung hăng quét về phía góc phòng, giống như có cái gì làm cho người ta căm hận.

“Cố Vân! Đừng như vậy.” Sở Chu quen Cố Vân lâu cũng biết để có thể làm cho cảm xúc của bạn tốt không khống chế được, cách nhanh nhất là nhắc tới tiểu thúc hắn.

Như vậy mặc kệ lúc trước không khí có bao nhiêu hoà thuận vui vẻ, nhất định sẽ tranh cãi.

Bị Sở Chu quát khế, vừa lúc phục vụ sinh gõ cửa tiến vào bày đồ ăn, Cố Vân đứng lên đến bên cửa sổ một lúc, lại buồn bực ngồi trở về.

“Đừng trước mặt tôi mà nhắc tới hắn, nhắc tới liên phiền.”

“Ừ. Không nói nữa, đến, ăn cơm, chúng ta tán gẫu cái khác.”

Sở Chu một bên vừa phụ hoạ một bên ở trong lòng cười khở, giống như lúc trước nhắc tới Cố Đình cũng không phải là hắn.

Cố Vân tự mình rót rượu tự mình nhấp nháp, xem như an ổn. Mà Sở Chu giữa trưa ăn cũng không có no, đã sớm đói muốn chết, chính là ước gì có thể mau chóng tan ca.

Trong lúc nhất thời, bên trong chỉ nghe tiếng đũa không cẩn thận chạm vào mặt bàn, hai người ở trong đều buồn bực mà ăn.

Cố Vân ăn một trận, cảm giác tức giận đã bình ổn xuống, lúc này mới lại mở miệng, “Gần đây công việc không tốt, khiến tôi có chút khó chịu.”

“Ngô?” Sở Chu nuốt xuống đồ ăn, dùng ánh mắt nhìn ngấm mục tiêu kế tiếp ở trên bàn, vừa hỏi, “Lời này

là có ý gì?”

Thanh âm Cố Vân lúc này có điểm trầm thấp, “Hợp đồng của công ty lần này bị hủy, tháng này bị lỗ, ban đầu thỏa thuận ổn thỏa, đến thời điểm ký hợp đồng lại đột nhiên không ký.”

“Ôi chào? Tại sao có thể như vậy? Là đối phương không hài lòng với điều kiện sao?” Sở Chu tiếp lời hỏi.

“Có cái mao, rất vừa lòng a, lúc ấy đều thỏa thuận tốt, chỉ còn cần kí tên.” Cố Vân khó chịu cắn đũa.

“Nga.” Sở Chu nghe là nghe xong, bắt quá rõ ràng không để ở trong lòng, đũa chuẩn xác kẹp lấy xương sườn, tiếp tục chiến đấu hăng hái, “Vẫn là có người ra điều kiện tốt hơn, không có biện pháp.”

Cố Vân cau bẳn, y thấy Sở Chu tiếp tục chiến đấu hăng hái khối xương sườn tiếp theo, không khỏi khinh bỉ bỉu môi, “cậu cảm thấy có người cố ý chen vào chuyện của tôi.”

Sở Chu ngẩng đầu nhìn Cố Vân liếc mắt một cái, “Không thể đi?”

“Quán bar gần đây cũng luôn có người đến gây sự.”

“Vậy gọi 110.”

“Gọi rồi, người đưa vào cục cảnh sát, cách hai ngày lại một bọn khác,” Cố Vân trút cảm phần dùng đũa đảo loạn đồ ăn trên bàn, “Giống như ruồi bọ, phiền đều phiền đến chết, tôi cũng không thể để cho cảnh sát mỗi ngày đều ngồi ở cửa nhà bắt người đi.”

“Ai lại rảnh rỗi không có việc gì để làm như vậy?”

“Không biết.”

“Àn, đánh hay không đánh? Mọi người không có việc gì đi?”

“Người thật ra không có gì, cũng không đả thương người, chính là gây chuyện làm rối, vài lần đều dọa khách đi mất, chuyện làm ăn chịu ảnh hưởng.”

Sở Chu hiểu biết gật đầu, cuối cùng cũng biết vì sao lúc này vừa vào cửa đã chứng kiến bộ dáng hữu khí vô lực của Cố Vân.

Sở Chu buông đũa, suy tư một lát hỏi: “Tôi nói này, có phải cậu đã đắc tội ai không?”

Cố Vân nhìn Sở Chu, liếc mắt một cái, đưa qua chén rượu, “Tôi cũng nghĩ như vậy.”

“Kia có ý gì? Nháo loạn như vậy cũng không phải không có nguyên nhân.”

“Không có ý gì.”

“?”

“Có nhiều người đáng nghi lắm.....”

Sở Chu một ngụm rượu không nuốt xuống, thiếu chút nữa phun ra, khóe mắt cũng bắt đầu không ngừng run rẩy, “.....”

“Sau đó, hai ngày trước từ quán trở về nhà, thời điểm qua đường cái thiếu chút nữa bị xe đâm.” Cố Vân rất không để ý đảo ánh mắt, giống như đó không phải chuyện của mình.

“Này, cũng có chút quá phận đi.....” Sở Chu nhíu chặt lông mày.

“Có thể là trùng hợp, dù sao đoạn đường đó cũng nguy hiểm, là tôi chính mình không cẩn thận.....” Cố Vân nhu nhu cái trán.

“Lái xe cũng không đem cậu đi bệnh viện kiểm tra sao.”

“Chạy,” Cố Vân uống một hớp rượu, “Bất quá có người đi điều tra chiếc xe kia.”

Cố Vân càng nói tốc độ càng chậm, Sở Chu nhin không được thúc giục nói: “Sau đó thì sao.....”

“Sau đó, sau đó tiểu thúc gần đây đều đem tôi vây tại bên người, nói là học này học kia, mỗi ngày đều quấn tôi,..... Phiền đến chết.”

“..... Cứ như vậy?”

“Ân.”

“Ai, cậu thật đúng là không thể khiến người bớt lo,” Sở Chu thở phào một hơi, “Tóm lại, cậu bình an là tốt rồi.”

“Ồ bên cạnh hần, tôi đây thà rằng bị xe đụng chết.”

“Ừ! Đừng nói lung tung. Chưa thấy ai lại nguyên rửa chính mình như vậy.”

“Ha ha,” Cố Vân thấp giọng cười, “Hắn đi điều tra sau lưng tôi, tôi cái gì cũng không biết, điều tra báo cáo lúc sau tôi cũng muốn được nhìn thấy.”

Sở Chu nhắm mắt, trên bàn không biết khi nào đã có nhiều vỏ chai rượu như vậy, vừa nhìn hai má chậm rãi hiện lên màu đỏ của Cố Vân, quyết định tạm thời bảo trì trầm mặc.

“Kỳ thật ngày đó suýt nữa bị xe đâm, ta liền đại khái nghĩ tới, có thể là hắn làm,” Cố Vân vươn người, tay đặt lên lưng ghế dựa của Sở Chu “Bất quá thật sự thấy được, vẫn là cảm thấy được, vẫn là cảm thấy được.....”

“Cái gì? Ta nghe không rõ.”

Cố Vân chớp chớp, bỗng nhiên nắm lấy tay Sở Chu đặt ở ngực của mình, “Nơi này đau quá.”

Thanh âm là bình tĩnh, còn cách qua một lớp vải mỏng, Sở Chu cũng có thể cảm nhận trái tim dưới lòng bàn tay hắn đập cỡ nào dồn dập.

“Cậu nói, hắn sao có thể đối với tôi như vậy?” Cố Vân buông Sở Chu, đại khái cũng hiểu được chính mình biểu lộ hơi quá, sau khi rời ra, đầu cố gắng cúi thấp.

“Cố Vân.....”, cảm xúc thay đổi quá nhanh, Sở Chu nhất thời không biết làm như thế nào an ủi bạn tốt.

Tuy rằng biết Cố Vân hẹn gặp hắn nhiều ít là có tâm sự cần phát tiết, Sở Chu lúc trước hoàn toàn không nghĩ tới Cố Vân lại như vậy, thậm chí đến lúc vào phòng ăn, hắn cũng không còn nhìn ra Cố Vân kỳ thật là khó sống, hắn lại còn vô tâm vô phế nghĩ như thế nào lại nói một câu quên đi.

“Ha ha, Sở Chu, cậu đừng dần ra như vậy.” Cố Vân bỗng nhiên quay đầu trở lại, nhìn thấy bộ dáng Sở Chu cười ha hả, “Tôi nói chuyện của tôi, cậu lộ ra bản mặt khó sống như vậy để làm gì.”

“Cố Vân, tôi không biết nên nói như thế nào, tôi chỉ cảm thấy được sự tình có thể cũng không giống như cậu nghĩ, khó có thể kết thúc như vậy.”

“Đồ dần,” Cố Vân cười nhu nhu đầu Sở Chu, “Tôi cũng chỉ là muốn nói với cậu, không có gì, đều đã là quá khứ.”

27. Chương 27

“Ha ha, Sở Chu, cậu là cái đồ đàn.”,Cổ Vân bỗng nhiên quay đầu trở lại, nhìn thấy bộ dáng của Sở Chu cười ha hả,“Tôi nói chuyện của mình, cậu trưng ra cái bộ mặt khó sống như vậy để làm gì.”

Sở Chu lại cười không nổi,“Cổ Vân, tôi không biết nói như thế nào, tôi chỉ cảm thấy sự tình có thể không giống như cậu nghĩ, như vậy khó có thể kết thúc.”

“A a, chịu không nổi cậu mà,” Cổ Vân cười,tay xoa đầu Sở Chu,“Tôi cũng chỉ muốn nói cho cậu nghe, không có gì, đều đã qua.”

“Niếp Kỳ hần, vì cái gì lại phải làm như vậy? Cho dù cậu với hần chia tay, cũng không cần phải như vậy đi.” Sở Chu như trước nhũn mảy.

“..... Cũng không trách hần được.” Cổ Vân có chút ưu thương,“Dù sao, tôi đã làm hại hần mất đi một người anh trai.”

“Anh trai Niếp Kỳ?” Sở Chu thật không có nghe nói tới có người như vậy.

“Người biết Giang Như?”

“Ngô, giống như có điểm ấn tượng.”

“Hiện tại là trợ lý thứ nhất bên người Niếp Kỳ, là cái loại bên người này nga.” Cổ Vân nháy mắt,“Hần kỳ thật là anh trai Niếp Kỳ.”

“A — là.....,” Sở Chu mơ hồ có chút ấn tượng, ngày đó cùng Tăng Kế đi dạo phố ở trên đường, gặp được Niếp Kỳ, bên người quả thật có theo một người, tên hình như là Giang gì đó,“Trước kia giống như có gặp qua, hần cùng Niếp Kỳ cùng nhau ăn cơm, ách, tôi còn nghĩ muốn hỏi cậu một chút chuyện.”

“Ngô, ra thế, tôi cùng người nọ chính là tình địch.”

“Nga.....” Lần này Sở Chu hoàn toàn hồ đồ, người nọ nếu là anh trai Niếp Kỳ, như thế nào hiện tại lại là tình địch của Cổ Vân?

Trừ phi —

Sở Chu mạnh mở to hai mắt, “Niếp Niếp Niếp Niếp Kỳ thích anh trai hần?!”

Cổ Vân dùng bộ dáng trẻ con không dễ dạy bảo, phản ứng lại ánh mắt Sở Chu. Y thấy Sở Chu mơ hồ, hãy

còn ở một bên càng nghĩ càng rối rắm, không khỏi buồn cười gõ đầu Sở Chu, “Cậu thế này là sao chứ, sao cậu gặp tình địch của tôi rồi so với tôi còn tiêu tụy hơn?”

Sở Chu thừa dạ, nửa ngày không nói. Kỳ thật hẳn đối với Giang Như ẩn tượng thật sự hơi hột, mặc dù là cùng nhau ăn cơm, nhưng ngày đó lực chú ý của hắn đều đặt trên người Tăng Kế, cũng không có cẩn thận quan sát hai người kia như thế nào.

Sở Chu nhớ tới Tăng Kế ngày đó nhiệt tình khiêu khích hắn, trên mặt không khỏi nóng lên, chỉ rất nhanh nhớ tới trạng thái hiện tại cùng Tăng Kế, sắc mặt lại ảm xuống dưới, để mặc mình bị Cố Vân gõ đủ.

Chính là hắn thật sự không rõ mối quan hệ của hai người, nghe Cố Vân tường thuật tóm lược, cũng có chút hồ đồ. Bất quá càng hỏi càng loạn cũng không có an ủi được Cố Vân.

Mới Cố Vân nhếch lên, tầm mắt dừng ở một bên, y thấy Sở Chu sốt ruột nhận ra hắn không thể an ủi được y, không khỏi thở dài một tiếng, trên mặt hồi phục lại khuôn mặt tươi cười, “Được rồi, tôi cũng không như cậu nghĩ, yếu ớt như vậy, chính là gần đây có chút khó chịu, cậu đừng nghĩ lung tung, việc này cùng cậu không có quan hệ.”

Y nói thật thoải mái, hình như những bi thương cùng mất mát từng phát sinh ở trên người mình chưa từng xuất hiện qua.

“.....” Sở Chu vẫn lo lắng, rõ ràng không tin lí do thoái thác của Cố Vân.

Cố Vân thấy chính mình đã như vậy ám chỉ, Sở Chu còn ngăn người không biết lui bước, nhất thời lại thấy tức giận, không hiểu tại sao cứ ứng biến thuận thế theo thuyền, lại không biết như thế nào, trong lòng lại nảy lên cổ ả áp.

Bỗng nhiên cũng không muốn trở nên cường thịnh, chống đỡ cho hắn xem, y gãi đầu chịu thua, thanh âm khó có thể nghe được ôn hòa, bất đồng với khách sáo, là thật gần với cái danh hiệu người nho nhã lễ độ.

“Hắc, thật đúng là bại dưới tay cậu,” Gục đầu xuống, có chút nặng trĩu gì đó giống như cũng tùy thời mà hạ xuống, “Bất quá nói ra quả nhiên là thoải mái hơn.”

Sở Chu nghe y nói hữu khí vô lực như vậy, cũng không dò hỏi, buông tha cho y, mở miệng nói: “Được rồi, có chuyện gì cậu cũng đừng quá để trong lòng, nói cho tôi nghe, cho dù tôi không thể cho cậu lời khuyên gì tốt, nhưng chí ít cũng có thể cùng cậu chia sẻ.”

“Khụ khụ, cậu có thể đừng nói chuyện buồn nôn như vậy được không, hại tôi bị sặc.” Cố Vân ác thanh tức giận nói, mặt lại càng đỏ hơn.

“Cậu uống chậm một chút.” Sở Chu cũng không vạch trần là do y thẹn thùng, phối hợp tiếp lời.

“Ân.” Đón ánh mắt thân thiết của bạn tốt, Cố Vân lần này rốt cục thả lỏng, nở nụ cười, không mang mặt nạ, không còn che dấu, cũng không phải là đang diễn, mà là đơn thuần nở nụ cười.

Cố Vân có chút ý thức được, đi tới được thời điểm này, y đối với Niếp Kỳ tuy rằng ban đầu cũng không phải là chơi đùa, nhưng vốn cũng không có khả năng giống tình lữ tiếp tục mối quan hệ. Giang Như xuất hiện, mặc kệ hắn vẫn là người Niếp gia, cũng chỉ có thể nói tới một việc: Niếp Kỳ không có khả năng quên mất Niếp gia Giang Như, cũng không thể tiếp nhận những người khác.

— Vậy, buông tay đi.

Tử chiến nhiều năm như vậy, ngay cả chính y cũng đã quên, lúc trước vì sao mà bắt đầu theo đuổi.

Đã quên, hay còn nhớ kỹ.

Cố Vân giờ lên chén thủy tinh, như là biểu đạt quyết định của mình, một ngụm uống cạn.

Sở Chu cũng cầm lấy cái chén, nhẹ chạm cốc, đây là hành động ủng hộ, cổ vũ của hai nam nhân.

Uống thêm một chút, tâm tình Cố Vân tốt hơn rất nhiều, ánh mắt vòng vo nhìn về phía Sở Chu nói: “Ai, cậu là một người đàn ông tốt như vậy, không bằng bỏ Tăng Kế theo tôi đi?” Đây mới là chân chính uống nhiều rồi nói linh tinh.

“.....” Sở Chu sắc mặt cứng đờ.

Cố Vân phì cười ra tiếng, trêu ghẹo nói: “Đùa cậu thôi, thật sự là — đừng coi cái gì cũng là thật đi.”

Sở Chu như trước không nói.

Cố Vân rót rượu, thấy người bên cạnh nửa ngày không nói, cũng không giống như bình thường nhắc tới Tăng Kế thì liền trở nên hưng phấn, nhất thời tò mò.

Y nghiêng đầu đánh giá Sở Chu, rất nhanh trừng mắt nhìn, cười nói: “Như thế nào lại không nói lời nào, cậu cùng nữ vương — cãi nhau?”

Cãi nhau? Hắn cùng Tăng Kế có thể coi là cãi nhau sao? Nhiều ngày như vậy không có liên hệ, nói cãi nhau đó là dễ nghe, nói là đã muốn chia tay sợ cũng không có gì khác biệt.

“Nga nga.....,” Sở Chu chứng kiến ánh mắt Cố Vân rõ ràng sáng lên, tuy rằng hỏi thăm nhưng giọng điệu có chút.. trong giọng nói khó nén vui sướng khi người gặp họa, “Liệu có lẽ nào là chia tay”

Sở Chu dở khóc dở cười, Cố Vân người này thật sự là, nhất thời làm cho người ta cảm thấy đáng thương, nhất thời lại khiến người ta hận nghiêng rằng, Sở Chu vẫn là nhẫn nại tính khí, gặt đầu, “Ân. Không sai biệt lắm đi.”

“Tất yếu thôi, nói hai người không thể lâu dài mà.” Cố Vân không hề ngoài ý muốn gặt đầu.

“Uy uy!” Sở Chu khó chịu ngăn cản Cố Vân nói tiếp, tuy rằng lời này nghe bạn tốt nói không phải một lần hai lần, chỉ hiện tại nghe vẫn là thấy khó chịu.

Cố Vân nhún vai, “Tôi cũng không nói lung tung, tính cách bất hoà, cậu là người thành thật, có bị Tăng Kế cản xương cốt cũng không tức giận, ngược lại còn quay đầu hỏi người ta đã no chưa.”

“..... Tôi biết.” Dù sao, cạnh đó tôi còn có tình nhân của Tăng Kế là Bạch Nghị xuất hiện, chính là tôi không chớp mắt một cái, Sở Chu ở trong lòng bổ sung.

“Nột, cậu cũng đừng nhụt chí, cậu cùng Tăng Kế cứ như vậy cũng không thể hạnh phúc được, sớm chia tay đối với cậu cũng tốt.”

“Ngô,” Sở Chu buồn bực uống xong một ngụm rượu, tùy tiện phụ hoạ nói, “Đúng vậy.” Điều nói như vậy, tôi cùng Tăng Kế, chia tay sớm thì đỡ đau khổ, sớm một chút sẽ thoải mái.

Cố Vân cũng không quan tâm lời nói của mình có bao nhiêu đả kích người, y cuối cùng cũng có cơ hội quang minh chính đại hủy hoại mối quan hệ giữa Sở Chu với Tăng Kế, tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, “Nếu không, tôi giới thiệu người cho cậu?”

Sở Chu cho hấn một cái ánh mắt xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

“Cậu đừng không tin tôi như thế, tôi đã nói với cậu, giống Bạch Nghị như vậy hay tiểu bạch kiểm hay Tăng Kế thì tôi còn làm cái gì, tôi đều chường mắt. Lần này tôi liền tự thân xuất mã giúp cậu tuyển người, ngô, tôi nghĩ –” Cố Vân nói xong cũng thật cẩn thận suy nghĩ.

Đáng tiếc lúc trước vốn đã hơi say, hai người người một ly ta một ly, đều đã có bảy tám phần say ngà ngà, Cố Vân trong óc giống như một đoàn xiếc, cái gì đều nghĩ không được.

Ngay tại thời điểm y buông tha tự hỏi, muốn nói “Dù sao đều độc thân, chung quanh thật sự không tốt, không bằng cậu đem cho tôi đi”, bỗng nhiên, trong đầu linh quang vừa hiện, “Có –”

Sở Chu một mình uống, không phản ứng đến diên ngôn diên ngữ của y, Cố Vân liền vỗ bờ vai của hấn cao hứng nói: “Sở Chu -, tôi nghĩ ra rồi, người lúc trước cùng đi với cậu, đứa bé kia sẽ không sai đâu, cậu, cậu hãy cùng hấn đi.....”

Sở Chu một phen gạt tay y, “Cái gì mà đứa bé, nói bậy bạ gì đó đâu.”

Cố Vân ngồi trở lại ghế, đầu hướng sang bên cạnh, miệng còn lẩm bẩm, người cũng không muốn động.

Sở Chu lười quăn, uống thêm một ly chậm rãi cũng nằm úp sấp trên bàn.....

Đêm đã về, ngoài cửa sổ xa hoa trụy lạc, một mảnh ngập trong vàng son.

28. Chương 28

Đến giữa trưa ngày hôm sau Sở Chu mới tỉnh.

Hắn vỗ cái trán nhìn quanh, quần áo trên người không đổi, giường cũng loạn thất bát tao, hắn chỉ tóm lại được là đang nằm ở nhà mình.

Tối hôm qua cùng Cố Vân ở khách sạn uống rượu, sau đó thì sao? Là ai đưa hắn về? Cố Vân thế nào?

Không có thời gian để Sở Chu tiếp tục nghi vấn, điện thoại ở trên bàn đã vang lên âm ỉ.

Cho tới bây giờ, chưa bao giờ hắn thấy chuông điện thoại lại chói tai như vậy, Sở Chu xoa ấn đường nhận điện thoại.

“– ụy.....” Sở Chu vừa rời giường, giọng có điểm khàn, thanh âm nghe như đang thì thầm.

“Cậu cũng tỉnh sớm a ~” thanh âm Cố Vân thoải mái tự tại theo điện thoại truyền đến.

“.....” Sở Chu thật sự rất bội phục tinh lực của Cố Vân, tối hôm qua uống nhiều như vậy nhưng ngay hôm sau có thể khỏe mạnh như không có chuyện gì. Sở Chu lại một lần nữa ý thức được, mặc kệ như thế nào thì luyện, tu luyện của bản thân so với Cố Vân thủy chung không ở cùng đẳng cấp..

“Sở Chu, cậu có khỏe không? Tối hôm qua thật sự không có cách nào lái xe, ta gọi Cố Đình phái người đưa chúng ta trở về. Nhìn cậu đang ngủ nên tôi đành đem cậu vào nhà, xem chừng lúc này đã tỉnh, đặc biệt hỏi thăm tình hình a ~” Không biết sao lại thế này, hôm nay nghe giọng của Cố Vân tựa hồ tung bay lên.

Sở Chu một mặt kỳ quái, Cố Vân hôm nay sao tâm tình lại tốt như vậy, một mặt âm thầm oán: Cậu hảo tâm gọi điện thoại quan tâm, đó mới là mặt trời mọc từ hướng tây.

Hắn bởi vì ngại chính mình nói khó nghe, thật sự lười nói chuyện, liền giữ im lặng, hạ quyết tâm lắng nghe để xem y có mục đích gì.

“Ừ? Cậu có thể nghe rõ tôi nói gì không? Như thế nào không nói gì? Sở Chu –”

“– khụ khụ,” Sở Chu bị y gọi đến đầu cũng loạn theo, biết người này không đạt được mục đích tuyệt không bỏ qua, đành phải liều mạng nói ra một câu, “Cậu để cho tôi đi uống chén nước.”

“Ách, hảo.” Cố Vân lần này rốt cục nghe rõ thanh âm của Sở Chu, nhất thời im lặng.

Sở Chu đem áo sơ mi đã nhăn lại cởi ra, cởi trần đi vào phòng bếp lấy cốc nước, hắn mặc kệ các loại quần áo tạp chí đang nằm la liệt dọc đường đi, bưng cốc nước ngồi trở lại đầu giường, dùng một ít thanh âm cuối cùng cũng khôi phục được nói: “Tốt lắm. Cậu nói đi.”

“Nga. Cậu không sao chứ? Thanh âm nghe như thế nào lại thê thảm như vậy?” Cố Vân châm chọc một chút từ ngữ, dùng một cái tự cho là so sánh chuẩn xác.

“Tôi cũng không biết, đi lại liền thấy đầu đau gần chết, tôi còn kỳ quái cậu sao có thể có tinh thần như vậy.” Sở Chu bắt đầu dĩ.

“Này a, tôi đường đường là một CEO, nếu một chút tử lượng cũng không có chẳng phải là thật mất mặt.”

“Cho nên cậu gọi điện, chính là để khoe với tôi rằng tử lượng của cậu thật hơn người?”

“..... Sở Chu, cậu thật sự là càng ngày càng không có hài hước.”

Cố Vân khó có thể khiến Sở Chu kinh ngạc, oán hận có điểm ủy khuất.

Đáng tiếc Sở Chu mấy năm nay tuy rằng không dám nói ngoa, đối với người bạn tốt động Nhượng Minh hỏa, chỉ muốn nói hắn đã quen thuộc với Cố Vân bách biến cùng giả tạo vẫn là không đủ.

Chính là cho dù nhìn ra Cố Vân gặp may, hắn cũng đều là được chẳng hay chớ. Mà sáng sớm nay đại khái là rất không thoải mái, nhân nhượng nhượng nhịn hàng ngày đều bị vứt bỏ, đầu óc linh quang chợt lóe, thậm chí nghĩ đến nếu Tăng Kế đối mặt với Cố Vân lúc này sẽ làm như thế nào.

Nếu là Tăng Kế gặp được loại tình huống này — bằng việc ở bên cạnh nữ vương cũng được hun đúc chút phản xạ có điều kiện, Sở Chu thành công nói ra một câu làm cho Cố Vân hoàn toàn dập tắt lửa, “Kia thật đúng là có lỗi. Bất quá nếu cậu thật sự không có việc gì để nói, tôi liền gác máy.”

“A, đừng gác máy!” Cố Vân lúc này mới tiến vào vấn đề chính, “Tôi có việc tìm cậu.”

“Ân?”

“Tối hôm qua không phải nói sẽ giới thiệu bạn trai cho cậu sao?”

“.....”

“Đêm nay cậu không được đi đâu hết, trực tiếp đến quán của tôi.”

Sở Chu sững sốt, “Tôi khi nào thì cho phép cậu đi tìm bạn trai cho tôi”

“Ngày hôm qua. Không phải đã nói sẽ giới thiệu một người thật tốt cho cậu sao?”

Sở Chu cố gắng hồi tưởng, tựa hồ đại khái là có chuyện như vậy. Nhưng – “Tôi gần đây không có tâm tình này.”

Chính xác mà nói là trừ bỏ Tăng Kế, hẳn cùng ai đều không có cái loại cảm giác chiếm được toàn bộ tâm tình đối phương.

“Uy, tâm tình gì, là người quen đó.” Cố Vân tiếp tục dụ dỗ.

“Đối với cậu thì cũng không phải là quen nhiều người.” Sở Chu tiếp tục phản đối.

Hắn mặc dù là bị Tăng Kế dẫn bước vào vòng lẩn quẩn này, cũng thật sự không có nhiều người quen, nhiều lắm cũng chỉ là xã giao, mà hắn cũng đã sớm nghĩ, cho dù về sau thật sự cùng Tăng Kế chia tay cũng không muốn tiếp tục xâm nhập vào vòng lẩn quẩn này.

“Cậu yên tâm, tôi không phải ai cũng cho làm người trong lòng của cậu, người này cùng cậu cũng không phải là người lạ, –” Cố Vân cố ý thừa nước đục thả câu, tiếp tục nói.

Sở Chu trước sau nghĩ không ra chính mình còn có người nào là “Cùng chung chí hướng”, bất quá Cố Vân không muốn nói trước, chỉ sợ hỏi cũng không hỏi được cái gì, trái lại bị hắn nhiễu vài vòng, vì thế dứt khoát trầm mặc.

“Vậy là đã hẹn rồi nha! Đêm nay tám giờ, cậu đừng quên.”

“Uy, chờ đã –”

“Tôi còn có việc, có cái gì muốn nói thì chờ buổi tối đến nói sau. Bái ~”

Cố Vân không đợi Sở Chu nói, quyết đoán cúp điện thoại.

Nghe âm thanh trong điện thoại, Sở Chu đầu đầy hắc tuyến: Cố Vân cuối cùng muốn làm cái gì.

×××

Thủ trưởng chưa bao giờ đi muộn về sớm thế nhưng hôm nay lại xin nghỉ sớm!

Những người trong văn phòng đều chứng kiến quản lý đại nhân vẫn thực chăm chỉ làm cho đến sau giờ Ngọ mới trở về, không hẹn mà cùng ở trong lòng hiện lên những lời này.

Lại nhìn đến Sở Chu vẫn nhũn chặt mày, người xem ta, ta xem người, tất cả đều an tĩnh lại.

Đây là xảy ra chuyện gì? Văn phòng tràn ngập một tầng hoảng loạn.

Kỳ thật cũng không phải cái đại sự gì, bất quá chính là Sở Chu từ lúc nghe xong cuộc điện thoại vào sáng sớm, liền một mực suy tư một vấn đề: Đi, hay là không đi.

Rối rắm thật lâu, kết quả là hắn rốt cuộc không đành lòng phụ tâm ý của bạn tốt, quyết định buổi tối vẫn là chạy tới một chuyến.

Kỳ thật hắn lo nghĩ nếu lần này không đi, chỉ sợ Cố Vân lại theo hắn giới thiệu người khác, lần thứ hai lần thứ ba, chẳng thà cứ nhận lời lần này rồi sau này giải thích với Cố Vân.

Dù sao Cố Vân chăm sóc như vậy phỏng chừng đã không còn chịu đả kích về chuyện của Niếp Kỳ, chính hắn là một bằng hữu, một lần làm trò giải trí cho y.

Mang theo ý niệm như vậy trong đầu, Sở Chu đi vào SET, được phục vụ sinh dẫn vào phòng VIP, rốt cục mới biết mình khờ dại đến mức nào.

— nếu sớm biết rằng người quen mà Cố Vân nói đến là vị này, cho dù bị phiền đến chết hắn đêm nay cũng sẽ không đến.

Phòng chỉ có một người, mặc âu phục chỉnh tề, trong tay cầm chén rượu, cúi thấp đầu, cả người đều lộ ra cổ bất an, ngồi ở góc sofa. Không biết hắn đợi bao lâu, vừa nghe được tiếng mở cửa liền ngẩng đầu, thấy rõ Sở Chu, khuôn mặt cho dù dưới ánh đèn không quá rõ ràng đều nhìn ra được là nhanh chóng chuyển thành màu đỏ.

Nửa ngày rốt cục cũng nói được vài từ: “Sở, quản lý Sở hảo.....”

Lâm Tùy nói xong câu đó liền cúi đầu, tư thế kia giống như không chịu ngẩng lên.

Nếu không nói, Cố Vân y lúc nào cũng gây rắc rối, ngay cả khi y nghĩ y đang giúp đỡ hần, cũng thuần túy là giúp thêm phiền.

Hắc nghiêm mặt đứng ở cửa, hảo –Sở Chu tổn hơi thừa lời nghĩ đến, ta cả nhà đều hảo.

“Cậu chờ ở chỗ này.” Bỏ lại một câu, cũng không để ý Lâm Tùy ngạc nhiên đứng lên muốn lại đây, Sở Chu đóng cửa, đi thẳng đến văn phòng trên tầng hai của quán bar.

Trong văn phòng, Cố Vân đang hưng hăng càn quấy xao chân bắt chéo tiếp điện thoại.

Y thấy sắc mặt Sở Chu không hề giận xông tới, vội che ống nghe, nhẹ giọng ý bảo:” Một lát.”

Rồi sau đó nói với người ở đầu kia điện thoại:”Tốt lắm tốt lắm, tôi đã biết, cậu nói xong.....”

“Ừ, không cần lo lắng, không có chuyện gì.” Cố Vân không kiên nhẫn lấy tay gõ gõ mặt bàn, “Được rồi, tôi đây còn có việc, không tán ngẫu với cậu nữa.”

Cố Vân tắt di động, mặt đầy tươi cười nhìn Sở Chu, “Thật đúng hẹn a ~”

“Uy, cậu chơi đủ chưa, như thế nào đem hần giới thiệu cho tôi!”

“Ồi chào? Tôi thấy hần rất tốt, im lặng nhu thuận, bộ dáng cũng được a.” Cố Vân khó hiểu nhìn ảnh chụp trên bàn.

“Ai nói với cậu về việc này. Tôi hỏi cậu, cậu nói là người quen của cậu, chính là hần sao?”

“Kia còn có thể là ai? Tối hôm qua không phải đã nói rồi sao, là trí nhớ của cậu không tốt.”

Sở Chu vô lực: Tối hôm qua thất điên bát đảo, ai muốn tin cậu không hồ ngôn loạn ngữ chứ.

“Thì sao, người đã đến, mặt cũng đã thấy, thế nào a?” Cố Vân đứng lên vặn cái lưng mỗi, hỏi.

“Cái gì thế nào?”

“Có đồng ý hay không, đứa bé kia còn chờ một câu của đại gia là cậu đó.”

“Thật là loạn thất bát tao. Tôi nói, cậu làm thế nào mà đem Lâm Tuyền tới đây? Thật sự là.”

“Không phải tôi đưa đến, là đứa bé kia chính mình mơ mơ màng màng xông tới, tôi nhìn quen mắt, sau lại nhớ tới là trước kia thấy hắn cùng cậu ăn cơm, cho nên liền.....”

Sở Chu nghi hoặc, “Hắn như thế nào lại tiến vào nơi này?”

Cố Vân nhún vai, “Cái này không biết, bất quá nơi này của tôi là gay bar, người vào đây trừ bỏ là gay còn có thể là cái gì.”

“.....”

“Thật sự. Hơn nữa lúc sau nói chuyện phiếm mới biết được hắn là cấp dưới của cậu, thật tốt để che chở hắn, không làm cho người ta khi dễ hắn.”

Y thấy Sở Chu nghe xong vẫn là bộ dáng không tin như cũ, bổ sung nói: “Hơn nữa chính mồm hắn thừa nhận mình là gay. Bằng không tôi thế nào lại có thể để hắn tiếp tục ở trong quán.”

Sở Chu dùng mắt nhìn kỹ Cố Vân, “Chỉ có vậy?”

Cố Vân nghìn lời khẳng định, nghiêm chỉnh nói: “Chỉ như vậy!”

“Được rồi, cho dù hắn là gay, cho dù cậu cảm thấy được hắn rất tốt, cũng không cần phải đem hắn gán ghép với tôi. Tôi nhận lòng tốt của cậu, người hôm nay tôi mang đi, việc này liền như vậy coi như xong.”

“Sao có thể xong được. Tiểu hài tử Lâm Tuyền nhu thuận như vậy, cậu còn có điểm gì không hài lòng?”

Sở Chu không biết Cố Vân hôm nay vì sao lại kiên quyết như vậy, chỉ là vẫn nhẫn nại giải thích: “Cố Vân, đây không phải tuyển hàng hoá, vừa lòng liền mua không hài lòng liền thôi rõ chưa. Tôi đối với hắn không có cảm giác.”

“Đối với tôi thì hai người thật xứng đôi.” Cố Vân còn cãi bướng.

Sở Chu bật cười nói: “Đó là ảo giác của cậu. Huống hồ, cậu còn không hỏi ý tứ của Lâm Tuyền, ai –” Sở Chu nghĩ đến đây liền đau đầu, đợi lát nữa phải giải thích mọi chuyện cho rõ ràng.

Nếu là ở quán bar mới tình cờ gặp mặt còn có thể bàn bạc, chẳng qua chính mình lại ở trong này xuất hiện đó.

Cố tình Lâm Tuy là cùng hần mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, cùng công ty cùng phòng ban.

Tuy rằng chỉ là thực tập sinh, cảm giác cũng thật là xấu hổ muốn chết.

Sở Chu quay đầu qua cửa nhìn xuống lầu, Cố Vân ở phía sau lạnh lạnh nói:“Tôi sao lại không hỏi, Lâm Tuy không phải là cái ý tứ này sao.”

“A?”

“Hắc hắc, cậu lẽ nào lại không biết?” Cố Vân cười đến xấu xa, làm cho Sở Chu mơ hồ có dự cảm bất hảo,“Tiểu tử đó thâm mền cậu đã lâu rồi.”

“.....” Sở Chu bất động tại chỗ: Hần, loại chuyện này, tôi như thế nào biết được.

29. Chương 29

“Cho nên, nên làm cái gì bây giờ, cậu xem xét rồi làm đi.” Cố Vân lưu lại những lời này, rất không trách nhiệm rời đi trước.

Sở Chu bình tĩnh lại, đi đến phòng khách.

Lâm Tuy quả nhiên chờ ở chỗ cũ không nhúc nhích, Sở Chu thậm chí hoài nghi liệu có phải ngay cả rượu hần cũng không chạm qua một giọt.

Ngoài cười nhưng trong không cười hướng Lâm Tuy gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tuy vốn trắng xanh lại hồng lên, Sở Chu sau khi chào hỏi, đầu thâm than: Ngô, đối mặt với đứa trẻ như vậy nên làm cái gì bây giờ.

Đền rục rở, thành phố này mặc dù không lớn, nhưng cũng có cảnh tượng ngựa xe như nước náo nhiệt.

Hai người một trước một sau đi trên đường, thủy chung trầm mặc.

Lâm Tuy cố lấy dũng khí, rốt cục mở miệng nói “Sở quản lý,.....”

Sở Chu giống như lúc này mới lấy lại tinh thần, hần bị làm sao vậy, nghiêng người chờ Lâm Tuy theo kịp, nghĩ nghĩ hỏi:“Cậu như thế nào lại quen biết Cố Vân?”

“A, em biết Cố đại ca, là bởi vì.....” Lâm Tuy nửa ngày nói không xong một câu, bị Sở Chu chăm chú nhìn, cổ cũng muốn đỏ lên.

“Khụ, tôi cái gì cũng chưa nói, cậu đừng khẩn trương, tôi cũng không có khiển trách gì cậu.” Sở Chu có tâm hoà dịu không khí, ôn hòa nói.

“Em biết. Thực xin lỗi, Sở quản lí.” Lâm Tuy uể oải nói xong liền tự trách cúi đầu, mặt đều nhanh chạp tới ngực.

Vì cái gì luôn làm bộ dáng của cái túi trút giận? Tôi rõ ràng cái gì cũng chưa làm.....

Sở Chu bắt đầu tiếp nhận việc người đi đường nhìn chăm chú, cuối cùng không thể không đầu hàng nói:“Ách, đi a, cũng không phải ở trong công ty, cậu cũng đừng gọi tôi là quản lí. Tôi nghe xong cũng khó chịu, cậu vừa rồi gọi Cố Vân như thế nào?”

Lâm Tuy liếc Sở Chu một cái tiếp tục cúi thấp đầu,“Cố..... Cố đại ca.”

“ Cho cậu gọi thẳng tên tôi lại sợ cậu càng khẩn trương, không bằng cậu cũng gọi là ‘Sở đại ca’ đi, dù sao tôi vẫn hy vọng có em trai.” Sở Chu đề nghị, rồi sau đó cười híp mắt nhìn Lâm Tuy.

Lâm Tuy thoáng sửng sốt, vẫn trả lời “Hảo”.

“Ân. Cậu đã gọi tôi là đại ca, vậy không thể nói không. Về sau cuộc sống có cái gì khó khăn có thể đến nói với đại ca, đại ca có khả năng giúp thì sẽ giúp. Đương nhiên, công việc có vấn đề thì cứ tìm đại ca.”

Sở Chu nói xong lời này, nửa ngày không nghe thấy câu trả lời,nhìn lại phía bên cạnh mình, làm sao còn có người.

Hắn vội dừng lại, quay đầu lại, Lâm Tuy liền đứng ở phía sau hắn vài bước,ngày thường bất giác nhìn thấy ánh mắt lúc nào cũng sáng ngời, ở dưới ánh đèn đường lại có loại cảm giác hắc nhuận trong suốt.

Bị ánh mắt gần gũi dịu dàng đó chăm chú nhìn, Sở Chu không khỏi có điểm sợ hãi.

Hắn bảo Lâm Tuy theo kịp, đáng tiếc Lâm Tuy vẫn đứng ở tại chỗ bất động.

“Làm sao vậy?” Sở Chu phát hiện hai ngày qua gần giống như gần bằng mười vạn cái vì cái gì, lúc nào cũng đều tự hỏi.

“Em.....” Lâm Tuy trừng mắt nhìn, rất nhanh có chất lỏng tràn đầy hốc mắt, nói lại giống như không nói, nửa ngày ra không được một chữ.

“Àn?” Sở Chu lo lắng, hẳn đã muốn cười không nổi, nếu không phải nhiều năm rèn luyện, miễn cưỡng có thể trưng bộ mặt duy trì tươi cười, giờ phút này ở trước mặt Lâm Tùy sợ đã muốn là mày ử mặt ê.

“Em — em thích anh!”

Cũng may Lâm Tùy rút cục cho mình đủ quyết tâm, đem lời nói ra.

Mà Sở Chu không biết vì sao, nguyên bản có chút lo lắng đề phòng, nghe xong những lời này lúc sau trái lại có loại cảm giác tức giận.

Đối với lời này của người ta lại không có lòng dạ, thật sự là chuyện lãng phí thời gian, lại còn nói là việc gì thống khoái đâu.

Rõ ràng là muốn nhanh một chút cho Lâm Tùy một câu trả lời thuyết phục, nhưng mà thấy ánh mắt chờ mong của Lâm Tùy, Sở Chu nhưng lại không thể không buồn rầu cho chính mình, lúc sau có chút phân tâm.

Cổ tình chính là nhịn không được, bởi vì tình cảnh này làm cho hắn mơ hồ nghĩ tới chính mình cùng Tăng Kế.

Có phải hay không Tăng Kế khi nghe hắn thổ lộ, cũng có cảm giác như hắn bây giờ? Có cũng như không, có điểm quấy nhiễu nhưng cũng không phải là gánh nặng.

Có phải hay không thời điểm Tăng Kế cùng chính mình ở chung một chỗ, cũng có cùng cảm giác như hắn bây giờ? Chợt xa chợt gần, cho dù biết đối phương là vui hoan chính mình, cũng không có gợn sóng quá lớn.

Chính mình đối với từng câu nói, cũng là cái dạng này, không quan trọng gì, tùy tiện ai đều có thể thay thế.

Hai bên so sánh, cho ra kết luận làm cho người ta thấy mất mát, bất quá coi như công bằng, dù sao chính mình cũng sẽ như thế đối đãi với những người khác.

Cho nên, cũng không trách Tăng Kế đối Bạch Nghị chậm chạp không chịu buông tay

Sở Chu thở dài, đi đến trước mặt Lâm Tùy, vươn tay, lòng bàn tay tự nhiên dừng lại, đặt lên trên đầu Lâm Tùy. Sở Chu thấp giọng nói: “Thật có lỗi, tôi đã có người trong lòng. Đêm nay là một hiếu lăm, bất quá nếu cậu muốn, tôi vẫn có thể làm đại ca của cậu.”

Thời điểm tay rời đi, Lâm Tùy cũng ngẩng đầu lên chút, nước mắt đọng đầy lỗ chũm — bộ dáng chực khóc làm cho Sở Chu cũng không thể không vì vừa mới nhớ lại tình cảm dành cho Tăng Kế mà cười khổ, “Uy, nam nhi không được dễ dàng rơi lệ.”

Lâm Tùy bĩu môi, nói: “Em không khóc.”

“Được rồi. Bây giờ cũng không còn sớm, tôi lấy xe đưa cậu về.”

“Ngô.”

Thời điểm chờ xe, Lâm Tùy nhin không được hỏi: “Người Sở đại ca thích, cũng là nam nhân sao, bộ dáng như thế nào a. ”

Sở Chu có chút sững sốt, phát hiện chính mình tựa hồ thật đúng là chưa từng hình dung Tăng Kế, hắn vừa nghĩ vừa nói nói: “Là một người — mạnh mẽ hơn, thực kiêu ngạo, thực vì mình, ngẫu nhiên lại nảy ra ý nghĩ xấu,” Hắn tạm dừng, tiếp tục nhớ tới Tăng Kế, “Nhưng là thực ôn nhu, thực dũng cảm, thực kiên trì.”

Lâm Tùy ngại ngừng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Quả nhiên là một người vĩ đại, em đây chúc đại ca cùng người mình yêu mến có thể hạnh phúc.”

Sở Chu có điểm ngượng ngừng sờ sờ cằm, “Tôi không thể nào cùng hắn, hắn có người yêu từ thời đại học.”

“A!” Lâm Tùy kinh ngạc nhỏ giọng thở dài, “Tại sao lại có thể như vậy.”

“Ấn. Bất quá cho dù như vậy, tôi cũng chỉ thương hắn, đối với những người khác, chưa từng có cái loại cảm giác này.” Sở Chu ngăn lại một chiếc xe, báo địa chỉ, giúp Lâm Tùy lên xe, “Tốt lắm, sớm một chút về nhà ngủ một giấc, ngày mai còn phải đi làm đúng giờ.”

“.....” Lâm Tùy không nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt gắt gao nhìn Sở Chu. Rốt cục, trước khi đi, hắn phát tay nói: “Sở đại ca, chúc ngủ ngon.”

Sở Chu gật đầu, xoay người trở về.

Đêm nay, sự kiện từ một tay Cố Vân giật dây bắc cầu ghép thành đôi đến đây cuối cùng tuyên cáo chấm dứt.

Vốn tưởng rằng chuyện này liền như vậy trở thành quá khứ, về sau hết thấy làm từng bước, còn có thể trở về giống như trước đây.

Nào biết không quá vài ngày, Sở Chu liền linh giáo cái gì gọi là da trâu da bò, tự đáy lòng vạn phần cảm tạ vị da trâu da bò từ đồng chí Cố Vân.

Bất quá nói lên này khối da trâu bò này, tuy rằng có chút phiền, nhưng cũng không đến mức khiến người chán ghét.

Nhiều lắm là im lặng đi theo bên người Sở Chu, chuyện gì không hiểu liền không can thiệp, khiến cho Sở Chu trừ bỏ lúc đầu có điểm khó chịu, có chút không quen.

Sở Chu là bởi vì chính mình đã nói sẽ chiều cố đệ đệ này, cho nên không trực tiếp đuổi người. Hơn nữa Lâm Tùy không còn nhỏ, cũng không cần quá lo lắng chăm sóc, hẳn nghĩ có thể nhiều người bồi hấn giải buồn cũng rất tốt, liền không hề nói cái gì.

Sau một thời gian ở chung, Sở Chu phát hiện Lâm Tùy cũng không phải giống vẻ ngoài ngại ngùng có chút ngốc nghếch, ngẫu nhiên có một chút cuồng ngôn một chút mãnh liệt một chút khôn vặt cũng có chút đáng yêu.

Bởi vì ở nhà là con út, cho nên Sở Chu từ nhỏ liền hy vọng có cái đệ đệ, làm cho hẳn cũng có cảm giác được làm anh trai.

Gần đây, Sở Chu thật sự đem đứa nhỏ nhận làm em trai, về phần Lâm Tùy đối với việc này nghĩ như thế nào liền tạm thời không thể biết được.

Tóm lại quan hệ giữa hai người càng ngày càng hòa hợp, mặc dù ở trong công ty cũng không có lộ ra, chỉ là mọi người trong văn phòng cũng phát giác thủ trưởng đối tiểu thực tập sinh có ánh mắt khác.

Lại một ngày trôi qua, bầu trời dần dần đen lại, người đi làm đều tự mình tìm kiếm phương thức thả lỏng, bên trong SET mọi người cũng chậm chậm đứng lên.

Lâm Tùy đi vào quán bar, cầm chén rượu ngồi ở quầy bar thảnh thơi nhìn xung quanh.

“Hắc, tiểu Lâm Lâm, tìm ai vậy?”

Bả vai bên trái bị vỗ một chút, Lâm Tùy vội quay đầu hướng sang trái nhìn. Không có ai. Lần này đến phiên vai phải bị chụp.

“Ai, đều đã bị trêu mấy lần, cậu như thế nào vẫn bị lừa a.” Cố Vân nhàn chán ngồi vào phía bên phải Lâm Tùy, cũng lấy chén rượu.

“Em.....” Lâm Tùy đỏ mặt, nửa ngày không ra tiếng.

Bartender lúc này cũng đưa Cố Vân ly rượu, liền trêu, “Lão bản, ngay cả người ngây thơ như vậy cũng không buông tha, càng ngày càng cầm thú a.”

“Biến!” Cố Vân khó chịu nhăn lại cái mũi, “Đây là người của Sở Chu, cậu nhưng đừng loạn chụp mũ cho tôi.”

Bartender nghe vậy liền huýt sáo, “Sở Chu? Nữ vương đâu.....” Thanh âm về sau tự động biến mất, đại khái là lúc trước cũng đã nghe đồn.

“Cố đại ca,” Lâm Tuyền ngược ngùng kêu Cố Vân một tiếng, uốn nắn nói, “Sở đại ca chính là xem em như em trai, hai người bọn em không có quan hệ gì khác.”

“Ai ai, mèo hoang nha, vết trắng vết đen.” Cố Vân hắc hắc cười xấu xa.

“Thế nào a, hai người tiến hành đến bước nào rồi?” Cố Vân phẩm rượu, không quên bắt quai một câu.

“Không, không thế nào.....” Lâm Tuyền thấp giọng nói.

“Đừng cố giấu ca ca, mấy lần ta đi chút công việc, nhiều lần nhìn thấy hai người cùng nhau dùng cơm. Đây còn gọi là không có gì?”

“Ách, chỉ đơn giản là cùng nhau ăn cơm thôi.”

“Vậy cậu tính toán khi nào thì đem người ăn?”

“.....” Lâm Tuyền vừa nghe này, đầu khoái mai đi lên.

“Được rồi, đừng thẹn thùng, Sở Chu có hay không có cái ý tứ này còn không tính, cậu khẳng định là có đi. Hắc hắc, đừng nói cậu cho tới bây giờ không nghĩ tới cùng người yêu làm cái loại chuyện này.” Cố Vân nheo lại ánh mắt, dùng cùi chỏ chọc chọc Lâm Tuyền.

“Không.....” tiếng Lâm Tuyền nhỏ như tiếng muỗi, ở quán bar cơ hồ không nghe được.

“Hắc hắc, thật vô dụng, muốn hay không ca ca truyền thụ cho cậu mấy chiêu.” Cố Vân thích khi dễ Lâm Tuyền đang bất động ngược ngùng mặt đỏ, tuy rằng không kém nhau nhiều tuổi, nhưng là bề ngoài đơn thuần của Lâm Tuyền làm cho người ta đem hắn giống như nhi đồng mà chiều cỗi.

Hắn một phen ôm chầm lấy cổ Lâm Tuyền, cũng không quản đối phương có nguyện ý hay không, bắt đầu nói nhỏ.

Muốn nói chiêu bài của Cố Vân đều tệ hại, Lâm Tuyền nghe được mặt lúc đỏ lúc trắng, mới vừa mở miệng hỏi “Đây có thể được không?” Lại bị Cố Vân tóm trở về.

Như thế như vậy như vậy, cuối cùng, Cố Vân buông Lâm Tuyền hỏi, “Đều nhớ kỹ chưa?”

Lâm Tùy nghiêm mặt, “Tạm ổn, không sai biệt lắm.”

“Không sai biệt lắm cũng tạm được, ca đây cũng là quan tâm đến hạnh phúc cả đời của cậu.”

“Ngô.”

“Tốt lắm, cuối tuần là sinh nhật cậu, cậu liền theo lời ca ca nói mà làm như vậy, hắc hắc — khẳng định dễ như trở bàn tay.”

“.....” biểu cảm của Lâm Tùy tiết lộ ra tâm tư của hắn: Này thật có thể làm được sao?

“Yên tâm đi. Sở Chu hiện tại thương cậu như vậy, sinh nhật cậu hắn hẳn sẽ không chối từ.”

Cố Vân đối Lâm Tùy trừng mắt nhìn, giống như đang nói: Kia đã nói rồi, ca ca sẽ chờ tin tốt lành của cậu.

30. Chương 30

Tăng Kế hạ quyết tâm đem “bà xã” về nhà, nhưng trong công ty liên tiếp có việc đột xuất khiến cho y căn bản không có thời gian nhàn hạ để xử lý vấn đề gia đình, đành phải chờ đoạn bận rộn này qua đi rồi nói sau.

Ai ngờ phải chờ qua một tháng, mới có thể nghỉ ngơi rảnh rỗi.

Buổi chiều bởi vì có hẹn với khách hàng, cho nên thời điểm khi y tới nhà Sở Chu, thời gian cũng đã muộn.

Tăng Kế tìm chỗ đỗ xe, chậm rãi đi vào tiểu khu xa lạ.

Đương nhiên lúc trước cũng có địa chỉ, nhưng đến tận nơi vẫn là lần đầu tiên. Tăng Kế vừa đi vừa đánh giá: cũng là khu dân cư bình thường, trước khu có đình viện, vô luận là kiến trúc hay là cơ sở vật chất cùng nơi ở của chính mình đều không có cách nào đặt song song để so sánh, chỉ có thể nói hoàn cảnh coi như tạm được.

Hôm nay là thứ bảy, thời tiết lúc này tốt lắm, tuy rằng sắc trời đã tối, trong tiểu khu vẫn có tốp năm tốp ba người tản bộ.

Tăng Kế dựa theo tờ địa chỉ tìm tới, y nguyên bản nghĩ, trước cứ kéo người ra ngoài ăn bữa cơm, rồi trực tiếp đóng gói về nhà, hiện tại nhìn thời gian, đành phải bỏ bớt quá trình ở giữa, trực tiếp mà nhắm vào việc chính.

Sờ sờ viên ngọc trong tay, Tăng Kế cực lực làm giảm áp lực tâm lý, đi lên nhà.

Trong phòng rõ ràng đèn sáng, cổ tình nửa ngày cũng không có người ra mở cửa.

Tăng Kế tạm dừng một lát nghe thấy bên trong cánh cửa có tiếng động, một mặt không nhanh không chậm nâng tay sửa sang lại tóc, một mặt tiếp tục nhấn chuông điện.

Trong đầu đủ loại cảnh tượng hiện lên: Trong chốc lát là TV cố định ở kênh giải trí mà Sở Chu sớm nghiêng đầu tựa vào trên ghế sa lon ngủ ngon lành; Trong chốc lát lại là trong thư phòng cô đơn dưới đèn bàn mờ nhạt, Sở Chu ngồi ở ghế da đang cầm tạp chí, tinh tế đọc, kỳ thật chính là đang nhìn loại tin tức bát quái, hẳn còn cố tình làm ra vẻ như đang thật sự nghiên cứu nghiêm túc; Trong chốc lát là hình ảnh Sở Chu đang trong phòng tắm hơi nước bốc lên, trần trụi đứng dưới vòi hoa sen kì cọ thân thể, giọt nước dọc theo da thịt màu lúa mạch chậm rãi chảy xuôi xuống dưới, vẽ lên một đường cong hoàn mỹ.....(*tân:ôi ôi ôi ôi ôi... *nôn cầu vòng*. Thật hảo mỹ a. C thấy bạn Sở Chu có duyên làm thụ*)

Hình ảnh rất tốt, Tăng Kế quên mất đây đang là tình huống gì, còn muốn nghĩ tới cái kia hơi nước phao phao bay lượng, tầm nhìn có chút âm trầm.

“....., khụ khụ.” Tăng Kế xoa xoa cái mũi, mắt tự nhiên ho khan hai tiếng, thanh âm cũng có chút to lên

Xem ra trận này có chút khó khăn, bất quá tùy tiện nghĩ tới chuyện trước kia khi ở chung cùng Sở Chu, còn không có y đến độ này đâu, thân mình liền giống như thêm dầu vào hỏa, tinh thần không được chuyển tâm, tâm dương khó nhịn.

Mặc dù ngọn lửa trong người cũng không quá mãnh liệt, lại từng đám từng đám khô nóng.

Tăng Kế vốn không phải là người có thể cấm dục, nếu không phải lúc trước nghĩ thừa dịp thân mình chưa có vấn đề gì thì tốt hơn dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe, miễn cho về sau theo không kịp người trẻ, chứ y làm sao có thể buông thả vui vẻ bên người mà không đi hưởng thụ đâu.

Sở Chu hơn một tháng không quay về, Tăng Kế ở nhà cũng coi như nghĩ thông suốt, cái gì dưỡng sinh, tu thân dưỡng tính, đó là để nói với mấy người già sắp sang bên kia a.

Y là người mới qua ba mươi, tinh lực thịnh vượng, chẳng lẽ còn không gây sức ép nổi một cái đầu xanh mới hai mươi sao?

Cổ nhân nói rất đúng “Có hoa kham chiết thẳng tu chiết, đừng đãi vô hoa không chiết chi”, tận hưởng lạc thú trước mắt mới là vương đạo. [*Hữu hoa kham chiết trực tu chiết, Mạc đãi vô hoa vô chiết chi*”. Dịch nghĩa: Có hoa là phải hái, đợi khi hoa tàn đã muộn màng, thực ra về sau dịch theo nghĩa đen là đợi khi không còn hoa thì làm chi còn hoa mà hái.

Trích từ: Kim lữ y – thơ Đường – Đỗ Thu Nương

Khuyến quân mạc tích kim lữ y,

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thì;

Hoa khai kham chiết trực tu chiết,

Mạc đãi vô hoa không chiết chi.

Dịch thơ: Áo kim tuyến (Người dịch: Nguyễn Lâm Thắng)

Tiếc chi chiếc áo thêu vàng

Khuyên chàng hãy tiếc tuổi chàng xuân xanh

Hoa khoe sắc, hãy bẻ nhanh

*Đừng chờ hoa rụng, bẻ cành làm chi! *]*

Ngẫm lại cũng thấy buồn cười, cho dù xa cách không lâu, Tăng Kế cũng tuyệt không tin tưởng chính mình có một ngày sẽ trở thành một cái quái quái đại thúc muốn tìm bất mãn, một bên y một bên đứng ở ngoài cửa lớn nghĩ đến ông. (*yy: dâm ý, ý dâm, cái này chắc các bạn biết hết r*)

Thật giống đứa ngốc.....

Tăng Kế ngẫm bực cho hình tượng của mình một đời tiêu sái hôm nay tẫn hỷ, không khỏi giận chó đánh mèo đến chủ nhân của căn phòng này, y tựa tiểu phi tiểu nghĩ nên đem người về nhà rồi mới oox hay là tử hình ngay tại chỗ.

Ngẫm lại xem, làm một lần ở nhà Sở Chu tựa hồ cũng không phải là không tốt. Y cho tới bây giờ chưa đi đến nơi này, hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, mới mẻ có thừa, nếu làm cũng sẽ thực kích thích đi.

Tăng Kế tự quyết định chuyện tốt, về phần người kia, đương sự có thể hay không phối hợp làm việc với y, không nằm trong phạm vi lo lắng.

Bởi vì tự tin như vậy: Chỉ cần là chính mình đưa ra vấn đề, cho dù cau mày oán hận hai câu, Sở Chu cũng tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

Huống chi là loại việc này, nam giới tuyệt đối không quan tâm tới ‘thời cơ thích hợp’.

Đợi nửa ngày, từ phía trong cửa rốt cục cũng truyền đến tiếng dép lê trên nền nhà.

Rất nhỏ, chậm rãi tới gần.

Tăng Kế điều chỉnh biểu cảm một chút, bày ra một nụ cười mà y tự nhận là thân thiết, ôn hòa— đây cũng là một trong những biểu cảm mà Sở Chu thích nhất.

Chứng cứ chính là mỗi lần chỉ cần y đối với Sở Chu cười cười như vậy, đối phương liền vui vẻ chạy lại đây, dùng ánh mắt có thể gọi là ái mộ cùng chờ mong nhìn mình, giống như con chó nhỏ đáng yêu chờ mong chủ nhân cho cục xương.

Mà cho dù trải qua thời gian dài như vậy tôi luyện, nếu như trực tiếp đối diện, cũng vẫn là không quá một phút đồng hồ Sở Chu liền bại trận, hơi hơi nhắm mắt lại gần sát chính mình, lung tung thân này thân kia.

Ngay từ đầu còn cảm thấy phiền chán cái loại hôn môi ngẫu thơ không có kết cấu này, dần dần cũng thành quen thậm chí còn học được cách hưởng thụ niềm vui trong đó.

Tăng Kế có khi lại nghĩ, làm cho người ta si mê, cái gọi là dưỡng thành loại trò chơi, chỗ hấp dẫn người đại khái cũng là như thế, nhìn thấy tờ giấy trắng tinh chậm rãi nhiễm lấy hương vị cùng dấu vết của chính mình

Sở Chu đơn thuần kia, thứ hấp cho Tăng Kế, có lẽ đúng là như thế.

Nghĩ đến phía sau cửa, Sở Chu có thể sẽ xuất hiện bộ dáng ngơ ngác, Tăng Kế nhất thời tâm tình tốt, tươi cười sáng lạng.

Y nghĩ, đối phương sẽ là vẻ mặt kinh ngạc nhìn chính mình, sau đó nửa ngày mới hoàn hồn liền không biết phải làm sao, có thể tay chân không biết nên để ở đâu rồi.

Không có biện pháp, ngay cả Tăng Kế đều không thể tưởng được chính mình có một ngày tự chạy đến loại địa phương này, Sở Chu lại như thế nào có thể dám nghĩ tới loại chuyện này?

Cửa phòng thông thả bị đẩy ra, ngọn đèn chiếu ánh sáng ấm, màu vàng dịu dàng.

Tăng Kế nửa thân mình chìm trong ánh sáng ấm áp, cả người có vẻ dịu dàng.

Tuy rằng tình huống “Sủng vật thất lạc nhiều ngày, lại gặp được chủ nhân, tận tình thân thiết” trong dự đoán không có xuất hiện, bất quá chỉ là nhìn thấy Sở Chu đứng ở cửa, miệng hơi hơi mở ra, ngơ ngác nói không ra lời, bộ dáng cũng đã đủ đòi lại vốn.

Sở Chu quả nhiên động tác chậm chạp dần dần, che ở cửa nửa ngày không biết mời người vào nhà.

Tăng Kế âm thầm thở dài, xem ra không chỉ có tiết mục “Gặp lại sủng vật thất lạc” không có cách nào biểu diễn, ngay cả “Kinh hỉ sau không không chế được tình cảm mãnh liệt” cũng không còn chút mong đợi gì.

Tăng Kế hơi hơi ngửa đầu, lơ đãng hí hóp mắt, đơn giản đánh giá người thanh niên – cả tháng không thấy, hẳn có vẻ như cũng không có biến hóa. Như trước tóc tai hỗn độn, chỉ cần về đến nhà tùy ý rộng mở cổ áo sơmi, bởi vì lưng đứng về phía ánh sáng, chỉ nhìn ra y vẫn khỏe mạnh, lại thấy không rõ sắc mặt.

Bất quá ở thời điểm tiếp theo, nghe được đối phương thở dồn dập, nói vậy vẫn là đỏ mặt — Tăng Kế bỗng nhiên nóng vội muốn ở dưới ánh đèn hảo hảo nhìn xem bộ dáng hiện tại của hắn.

Không để ý đối phương đang đứng ở tủ để giày, cũng không biết đạo đãi khách, Tăng Kế cũng cởi giày đổi thành dép đi trong nhà.

Thời điểm đi vào ánh mắt miết hai đôi giày da, hình thức tuy rằng mới lại rõ ràng so với giày còn lại nhỏ một số, Tăng Kế không nghĩ nhiều.

Y biết y giờ phút này là bị động, nghĩ hay là muốn chính mình phá trầm mặc trước, vừa lúc mượn chuyện này mở lời, ngữ khí thoải mái nói: “Mới mua giày sao? Rất tốt, hôm nào cùng cậu đi đổi lại.”

Y trong lòng còn muốn cùng đi dạo phố, giống như lần trước cùng Sở Chu đi dạo phố.

Sở Chu lúng ta lúng túng gật đầu, đi theo bên cạnh y, tựa hồ vẫn không thể thích ứng bộ dáng Tăng Kế coi mọi việc trước kia như cái gì cũng chưa phát sinh.

Tăng Kế nhìn quanh nhà, trên bàn ăn còn có đồ vật này nọ, bất quá coi trên bàn bát đĩa nồi niêu còn chất một đồng lớn, có thể thấy được Sở Chu tuy là sống một mình cũng sẽ không bạc đãi bản thân.

“Cậu nhưng thật ra giống như một mình hưởng thụ.” Tăng Kế nhỏ giọng nói thầm.

Y lúc trước không có ăn uống đầy đủ, lúc này lại thấy đối phương ăn uống no say ngồi ngay ngắn trong nhà, không khỏi có điểm bất bình.

31. Chương 31

Y lúc trước cũng không có ăn cơm tử tế, lúc này thấy đối phương ăn uống no say ngồi ngay ngắn trong nhà, không khỏi có điểm bất bình.

Sở Chu đại khái chưa trở về từ trạng thái sợ hãi, giờ phút này còn thật nề nếp đi theo bên người Tăng Kế.

Tăng Kế thấy thế không khỏi buồn cười — này rồi cuộc là ai chủ ai khách, như thế nào Sở Chu đang có lợi thế, trái lại lại có vẻ sợ hãi rụt rè như vậy.

Chẳng lẽ là sợ mình? Mình thực đáng sợ sao?

Trước kia Tăng Kế cũng không cảm thấy khó chịu với cái cảm giác mọi người kính sợ y, chính là hôm nay nghĩ đến Sở Chu sợ y, khó tránh khỏi không thoải mái, tâm tình một ... không ... tốt, Tăng Kế lại banh mặt.

Nghĩ nghĩ, ngồi ở trước bàn đối Sở Chu nói: “Nấu cho tôi chút đồ ăn.”

Kỳ thật Tăng Kế cũng không đói, chính là không vui mà nhìn bộ dáng người này vâng vâng dạ dạ, liền sai khiến người ta, nghĩ người này nếu vội một chút, đại khái cũng sẽ không miên man suy nghĩ, như vậy tâm tình y có lẽ cũng sẽ tốt hơn.

Sở Chu quả nhiên nghe lời bưng chén đĩa đến phòng bếp hâm nóng lại, chân trước mới vừa bước đến phòng bếp mới nhớ tới cái gì, xoay người có điểm sốt ruột nói: “Đồ ăn đều là đồ cũ, tôi nghĩ nên gọi thức ăn ngoài cho anh.”

Hắn nhìn đồng hồ quả quýt trên tường, muốn đi gọi điện thoại.

Tuy rằng ngũ diệu sáng khoái, so với vừa rồi động tác linh hoạt, thần thái có phần tự nhiên.

Đúng là như này, Tăng Kế lúc này mới cười.

Gọi lại Sở Chu, Tăng Kế lắc đầu nói, “Quên đi, cũng không cần.” Kỳ thật y không chê cơm thừa của Sở Chu, dù sao lúc trước cũng không phải là chưa từng ăn qua.

Bất quá việc đêm nay quan trọng hơn, mặc kệ là đem người đưa về nhà hay là trực tiếp ngủ lại, tóm lại muốn đem chuyện làm cho rõ ràng.

Tăng Kế ngoắc, Sở Chu vốn đã đi đến giá áo, có chút chân chờ, vẫn là đi tới bên cạnh bàn.

Hắn có điểm lo lắng nhìn Tăng Kế, “Kiêng đồ ăn gì đó sao? Anh bình thường cũng không ăn cơm đầy đủ sao?” Nói xong liền muốn đi gọi điện thoại kêu cơm.

Tăng Kế giữ chặt Sở Chu còn muốn đi nơi khác, trong tay hơi hơi dùng sức, chậm rãi nói: “Không cần.” Dứt lời, dùng sức kéo xuống.

Sở Chu thấy nét tươi cười của y liền thất thần, nhất thời đứng không vững, đành phải đặt tay trên đùi Tăng Kế, một tay kia bám trụ xuống sàn, cả người nửa quỳ ở trước người Tăng Kế.

Sở Chu ổn định thân mình, ngẩng đầu nhìn Tăng Kế, đón nhận ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của đối phương. Mà hần nguyên bản bởi vì biến cố thành linh xảy ra này mà thân thể cứng đờ không biết phải làm sao, dần dần cũng theo trên mặt Tăng Kế xuất hiện tươi cười mà trầm tĩnh lại.

Một tháng, hai người đều đã lâu không gặp, giờ phút này dù tầm mắt chưa giằng co, nhưng cũng không thiếu phần nóng bỏng.

Độ ấm giữa hai người trong lúc đó thông thả kéo lên.

Cuối cùng vẫn là Sở Chu trước thanh hắng giọng, quay đầu đi, mở miệng nói: “Tăng Kế, tôi.....”

“Hừ –” Tăng Kế ra hiệu hần đừng nói. Y một tay sờ mặt Sở Chu, bắt buộc đối phương nhìn về phía y.

Sở Chu bất an giật giật, rốt cuộc không còn tránh Tăng Kế.

Đại khái là nửa quỳ lại ngựa đầu, dưới ánh đèn Sở Chu trở nên hồng nhuận, lại bị tầm mắt Tăng Kế truy đuổi trên cột, xem diễn cảm trong mắt Tăng Kế cũng trở nên co quắp đáng yêu.

Hần né tránh tầm mắt, thời điểm nhìn về phía phòng ngủ bên kia rốt cục nhớ tới cái gì, thần sắc lại ổn định lại, nhìn về phía Tăng Kế, “Đêm nay.....”

Vừa mới nói hai chữ, môi đã bị chặn, lấp, bịt.

Tầm nhìn là đôi mắt đầy ý cười của Tăng Kế, ánh mắt chớp chớp, tựa hồ đắc ý nhấn dùm chủ nhân: Bịt miệng của cậu, xem cậu còn như thế nào nói.

Sở Chu đêm nay bị Tăng Kế luân phiên kích thích khiêu khích, rốt cục mất tự nhiên không được, chịu phận bất hạnh nhắm mắt lại, nương lực kéo ngựa đầu hướng về phía trước, thông thả dựa qua.

Tăng Kế trong lòng cười thầm, thập phần vui vẻ phối hợp.

Hai người môi thiếp hợp cùng một chỗ giống như phân không lối thoát, chính là qua lại trần trọc lặp lại nghiền nát.

“.....”

“.....”

Yên lặng sau khi tách ra, Tăng Kế còn ý chưa thỏa mãn, đưa lưỡi liếm liếm môi.

Sở Chu đầu óc hoàn toàn đóng băng, tất cả những lời muốn nói lúc trước đều ném ra sau đầu, chính là ánh mắt lưu luyến nhìn về phía Tăng Kế.

Cái loại ánh mắt này có ý tứ gì, hai năm hoan ái có thừa Tăng Kế lại như thế nào không biết? Kế tiếp, tự nhiên là biết thời biết thế, mây mưa một phen mới không phụ việc này.

Sở Chu trong nhà không trải thảm, trực tiếp nằm trên mặt đất cũng không thoải mái, Sở Chu quỳ nửa ngày cũng không biết chân còn vững hay không.

Nếu là bình thường, từ trước đến nay lấy hưởng lạc là mục tiêu chính Tăng Kế tự nhiên là sẽ không ủy khuất chính mình cùng vợ, vậy nên đem người kéo đến.

Hôm nay đại khái là không khí thật tốt quá, Tăng Kế chẳng những không có kéo Sở Chu, ngược lại là thân nhiên bởi đối phương đang quỳ trên mặt đất, mặt đối mặt, mười ngón quần quít để ở trước ngực.

Đầu chỉ cần hơi hơi nghiêng tới trước sẽ tự nhiên tựa vào cùng nhau, mặc kệ là thân mật cọ xát chớp mũi, hay là hôn môi đều là chuyện quá rõ ràng.

Sau đó cũng không biết là ai kéo gần ai lại, ngón tay dùng sức bắt lấy đối phương, vốn là động tác vuốt ve đơn giản cũng dần dần gia tăng độ mạnh yếu cùng dục vọng.

Hết thấy đều ở trong dự đoán của Tăng Kế, đều thực thuận lợi, tới dễ dàng như vậy, thật giống như người này không hiểu mà đến ái mộ.

Duy nhất nhạc đệm đại khái cũng là gió xuân đã bị tình ý làm bùng cháy, Sở Chu xé gió đến đây liền dừng lại.

Tiến hay không tiến, cũng không hiểu hẳn suy nghĩ cái gì.

Chung quy muốn nói nhưng lại thôi, chống lại ánh mắt Tăng Kế sắp phun hỏa, mới quyết tâm mở miệng:“Cái kia, Bạch Nghị.....”

Tăng Kế một mặt kỳ quái người này như thế nào giờ phút này ôm mình còn nói như vậy không nắm chắc, một mặt không chút do dự trừng phạt mà cần đối phương.

“Mẹ nó, cậu còn chưa chắc chắn được, cậu là nam nhân sao?” Thanh âm hàm hồ, bất quá cũng không ảnh

hưởng người phía trên nghe rõ.

Không trách y lại hỏi như vậy, ngẫm lại a, nam nhân đã muốn có bao nhiêu thứ tại loại thời khắc mấu chốt cho mình ăn mệt, mệt chính y có thể tính tình tốt mà nhẫn xuống, đổi lại trước kia, sớm đem loại bạn giường không có trách nhiệm này đá xuống giường chạy lấy người.

Nhưng nếu đã nhẫn một lần, vậy thực tự nhiên sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba.....

Cho nên Tăng Kế mắng xong vẫn là kiên nhẫn bổ sung nói:“Chúng ta ở nơi này của cậu, cậu còn nói tới hấn làm cái gì..... Đừng lãng phí thời gian.....” thanh âm khàn khàn mà thấp, cho thấy chủ nhân rất bất mãn.

Đúng vậy, cho dù muốn nói chuyện gì, muốn biểu thị cái gì, nhưng nếu đã muốn bắt đầu hành trình giải quyết nhu cầu sinh lý, không đạo lý nửa đường phanh lại cố định nói chuyện phiếm.

Nghĩ thời gian có hạn, đã biết mọi chuyện cũng có điểm ngắn gọn, bắt quá thân thể Sở Chu, tâm hồn to lớn thô kệch có thể hiểu được sao?

Kế tiếp mới phát hiện Sở Chu đại khái là chỉ nghe câu trước mặc kệ câu sau. Chứng cứ chính là, ở chính mình nghi ngờ năng lực về phương diện nào đó của hấn, hấn cũng nên tự chính mình xác minh cụ thể thực lực chuyện này.

Lời của mình cũng không biết hấn rốt cuộc có nghe vào hay không.

Động tác tiến vào không tính là thô bạo, chính là cùng dĩ vãng không có ôn nhu có thể rõ ràng cảm thấy bất đồng.

Tuy rằng ngay từ đầu làm tình sẽ có điểm kinh ngạc, bắt quá cũng không còn cái gì không thoải mái. Duy nhất làm cho người ta phân tâm có lẽ cũng là bị thanh niên dùng ánh mắt nào đó chỉ trích cùng thất vọng ướm sừng không ngừng chăm chú nhìn, trong lòng cũng dần dần sinh ra tâm tình có lỗi với đối phương.

Chính là, tư tưởng liền chấn định lại: Chính mình đều làm được đến tình trạng này, rốt cuộc còn phải làm gì để xin lỗi hấn đâu.....

Bắt quá nói thật ra, loại tình huống này cùng tư thế, cũng thực không thích hợp nghĩ đến cái gì, rất nhanh, Tăng Kế liền bị đối phương đột nhiên liên tục mãnh liệt đỉnh nhập mà đánh gãy ý nghĩ.

“..... Ách..... Ngô.....”

Còn không kịp phát ra kinh hô đã bị hôn môi ngăn chặn, cùng với lúc bắt đầu nùng tình mật ý tán tỉnh tương phản, lần này là đơn thuần là cả đôi bên không thể phát ra thanh âm thôi.

Bất quá theo tình huống hiện tại, Tăng Kế vốn cũng không nghĩ muốn phát ra thanh âm dư thừa nào, tựa hồ đối phương cũng thế.

Dĩ vãng thanh niên cho dù tái kích thích, xúc động cũng sẽ kim lòng không đậu kêu ra cưỡng chế mà tràn ngập tham muốn giữ lấy dục vọng mà kêu ra, lần này cũng ngoài ý muốn trầm mặc.

Liên tiếp cùng một chỗ hai người giống như góc kính, giống như ai lên tiếng trước người đó liền yếu thế.

Trầm mặc rồi lại mãnh liệt động tác, nóng trong người, ở dưới quần áo đã sớm nhăn không còn hình thù, Tăng Kế cong người, cố gắng bám trụ thanh niên, bởi vì không muốn làm cho lưng tiếp xúc nhiều với sàn nhà cứng ngắc lại lạnh như băng.

Cùng dự liệu của bản thân, căn bản là không giống.

Nguyên bản nghĩ đến là ở con đường phát triển đúng đắn của câu chuyện, khi nào thì bắt đầu chệch đường ray?

Là từ — chính mình nói câu kia “Cậu không phải là nam nhân” hay là lúc Sở Chu nói ra cái tên “Bạch Nghị” này?

Tăng Kế trong đầu mơ hồ hiện lên một cái ý niệm trong đầu.....

32. Chương 32

“A, chậm, chậm một chút.....” Tăng Kế rốt cục nhịn không được lên tiếng.

Y cố gắng tập trung duy trì ý thức còn sót lại, vừa muốn vừa ghen không ra tiếng, còn muốn kiên trì nghênh đón Sở Chu thật lâu, lại bỗng nhiên bùng nổ dục vọng.....

Tăng Kế nhẫn nại thật sự vất vả, bàn tọa của y theo động tác của hắn mà trước sau đong đưa, đùi gắt gao quần lay thắt lưng phòng ngừa ngã xuống, cánh tay đặt tại cổ, mỗi khi thì bị gắt gao ngăn chặn khi thì tách ra thở gấp.....

Nhìn lại, trên người mấy chỗ thoát lực, liền chỉ có ngón tay còn nhàn rỗi có thể hung hăng bấu chặt cánh tay hắn—đã không rõ ràng lắm Sở Chu rốt cuộc bỗng nhiên phát ra cái tính tình gì, bất quá cứ làm như vậy, Tăng Kế nhiều ít là có chút tức giận .

Mở to mắt hung hăng trừng hắn, trong ánh mắt truyền lại tin tức: Sở Chu cậu có chịu để yên không!

Tăng Kế nào bộ truyền tín hiệu là phẫn nộ , đáng tiếc thần kinh xúc động nhấn đến làn da, biểu hiện ở mặt bộ dáng cơ thể lại mang hàm ý không phải chuyện như vậy .

Mông lung ánh mắt hàm chứa lệ, ngón tay tuy rằng dùng sức lại càng như là muốn tìm bất mãn yêu cầu đối phương càng dùng sức, về phần ánh mắt kia nói là tức giận thì hờn dỗi có lẽ chính xác hơn.

Sở Chu nhìn thấy có chút sửng sốt, trừng mắt nhìn, cúi người hôn lên mí mắt Tăng Kế, lực đạo cũng chậm chậm dần, bắt đầu khôi phục tiết tấu ôn nhu có chút rì rì trong dĩ vãng.

“Thực xin lỗi.....” Thanh niên thật cẩn thận giải thích.

Tăng Kế không nghe, nghiêng đầu sang nhìn chỗ khác, nhìn về phía phòng khách.

“Làm đau anh sao?” Trước kia thanh niên cũng luôn xác nhận chuyện này, hết thấy đều là lấy cảm giác của Tăng Kế làm trọng.

Chậm rãi tìm về cảm giác ngày trước, chuyện phát sinh lúc trước tựa như tiểu nhạc đệm, bị tạm thời ném sang... một bên, cảm xúc hai người lần thứ hai bắt đầu tăng vọt lên.

.....

Tình hình đã được giải quyết, Sở Chu gắt gao đặt Tăng Kế nằm ở trên sàn nhà. Thẳng đến nhiệt độ cơ thể chậm rãi lạnh xuống, vẫn là không muốn đứng dậy. Ánh mắt nhìn trần nhà ngẩn người, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Tăng Kế nằm một lát khôi phục khí lực, nằm ở trên sàn nhà thực không thoải mái, y nhớ tới việc phủ thêm quần áo, quay đầu chứng kiến bộ dáng ngây ngốc của Sở Chu không khỏi nhẹ giọng bật cười.

Sở Chu nghe được thanh âm, ngây ngốc chuyển dời tầm mắt, Tăng Kế lúc này mới thấy rõ, đáy mắt đối phương phủ kín nhụt chí bất lực cùng mờ mịt.

Bị ánh mắt đó xem xét, bất tri bất giác, cảm giác áy náy lại xuất hiện trong Tăng Kế.

— muốn làm, làm cái gì, cái loại ánh mắt này giống như bị vứt bỏ.....

Tăng Kế có điểm bất đắc dĩ khởi động cơ thể, nằm lên người Sở Chu.

“Muốn nói cái gì?”

“.....” Sở Chu môi giật giật, không có mở miệng.

“Ai, cậu thật tự kỷ,” Tăng Kế cười khổ, “Làm được quá phận như vậy, kết quả còn làm ra bộ dạng giống như bị tôi khi dễ.”

Tăng Kế dùng chóp mũi cọ cọ chóp mũi đối phương, nở nụ cười, lầm bầm nói: “Đừng tưởng rằng làm nũng thì tôi có thể tha thứ cho cậu.”

Lúc này Sở Chu biểu cảm càng cứng ngắc, nửa ngày thốt ra, “Thực xin lỗi.....”

Tăng Kế không hài lòng, nhẹ nhàng một ngụm cắn cắn đối phương, “Đổi câu khác nói.”

“.....”

Bộ dáng vẫn là không biết nói cái gì cho phải.

“Muốn làm gì cũng không biết, ôi chao, cậu khó chịu cái gì à?”

“.....” Sở Chu không ra tiếng, bất quá trên mặt biểu cảm lại làm như chắc chắn chỉ cần chính mình không nói lời nào, cũng không bị trách cứ.

Tăng Kế thật cũng không chờ hắn nói, liền tiếp tục nói: “Cậu a, rời nhà đi còn chưa tính, cấu kỉnh, phát giận, hiện tại hết sinh khí thì nên theo tôi trở về đi.” Khẩu khí giống như giáo huấn tiểu hài tử.

Ôn hòa là ôn hòa, lại làm cho người nghe được không thoải mái.

Nói như vậy, giống như Sở Chu lúc trước – thời điểm rời khỏi nhà — liền giống như không hiểu chuyện cố tình gây sự.

Không phải như thế, tôi không phải là cố tình gây sự. Sở Chu ở trong lòng nhanh chóng phản bác. Ý chí kiên định, lời nói đến bên miệng lại do do dự dự biến thành, “..... Em không muốn trở về.”

“Vì cái gì?” Tăng Kế truy vấn.

“..... Không muốn nhìn thấy hắn, người nọ, rất chán ghét.” Sở Chu hàm hồ nói.

Đây không phải là cái lý do nguyên vẹn gì, Sở Chu nghĩ thầm, huống chi ý nghĩ của chính mình cùng chuyện của người kia khi xuất ra, rõ ràng không phải là chuyện quan trọng, Tăng Kế khuynh hướng bên kia quả thực dùng ngón chân đều có thể nghĩ ra được.

Nghĩ như thế, lời nói tiếp theo liền trở nên không nắm chắc, không thể đoán trước.

Quyết đoán nhắm mắt, dứt khoát không nhìn tới Tăng Kế nghe xong lời này sẽ cảm thấy thế nào.

Đã sớm biết, biến hóa rất nhỏ của người nọ có thể ảnh hưởng tới chính mình.

Sở Chu chán ghét ở trước mặt Tăng Kế chính mình luôn như vậy cẩn thận do dự lại vâng vâng dạ dạ, cố tình không thể khắc chế, không thể cường ngạnh đứng lên.

Nếu chân chính cứng đối cứng, chính mình trừ bỏ thất bại cùng với bị đuổi ra khỏi nhà, không có kết cục khác đi.

Rời đi liền tương đương không còn có cơ hội, cho nên chỉ có thuận theo — đây mới là chính mình có thể ở thật lâu tại nơi biên giới người thân, là phương pháp duy nhất.

Có lẽ không lâu trước còn ảo tưởng một năm hai năm ba năm, năm năm, chục năm, chỉ cần canh giữ ở bên người này, như vậy một ngày nào người này sẽ yêu thương mình. Bất quá loại ảo tưởng này từ khi Bạch Nghị xuất hiện, như bọt biển, một cú liền hủy.

Chính mình thua ở điểm bắt đầu cũng không đáng sợ, chính là cảm thấy được có điểm thật đáng buồn cùng nhụt chí thôi.

Tăng Kế nhìn thấy Sở Chu bỗng nhiên ủ rũ nhắm mắt lại, vốn là có điểm kinh ngạc, sau đó liền cảm thấy đáng yêu.

Đúng, thực đáng yêu.

Đại khái đây gọi là yêu ai yêu cả đường đi đi?

Tăng Kế sờ sờ trán đối phương, Sở Chu vốn là né một chút, sau lại phát hiện tư thế này nằm ngã xuống đất mặc người chém giết cho dù muốn tránh cũng không có nơi nào hoàn toàn an toàn, liền tùy ý Tăng Kế.

“Tôi còn chưa nói xong, cậu nhắm mắt lại để làm gì.” Tăng Kế hảo tâm cười nói, “Không muốn nghe tôi nói đến thế sao?”

Còn có thể nói như thế nào? Tiếp theo bất quá cũng là giáo dục tôi..... Sở Chu không tình nguyện cắn môi dưới, mặc cho Tăng Kế niết mặt hấn cũng không đáp lại.

Mắt thấy người dưới thân, khuôn mặt đều nhanh bị chính mình nhu cho biến dạng, phát tiết đủ Tăng Kế rốt cục buông tay ra, ngay ngắn nằm tại ngực Sở Chu, nhẹ giọng nói: “Cậu người này, nói cậu nghe lời cậu liền không nghe, nói chuyện với cậu, cậu lại không nói, trước kia còn cảm thấy được thật ngoan, như thế nào hiện tại càng ngày càng bướng.”

Sở Chu con mắt vòng vo chuyển, lông mi run lên run lên tựa hồ muốn mở ra.

“Cậu có cái gì không thích, trực tiếp nói với tôi thì tốt rồi, giấu chuyện trong lòng, nếu cậu không nói cho tôi biết, tôi như thế nào có thể đoán được.”

Tăng Kế dừng một chút, tiếp tục bình tĩnh nói, “Lúc trước giấu diếm cậu việc này, là bởi vì tôi tìm không thấy thời cơ thích hợp để nhắc tới,” Y thanh hắng giọng, thanh âm thấp đi, tựa hồ có chút ngượng ngùng, “Ngô, cũng là bởi vì khi đó tôi cảm thấy được không cần phải cùng cậu nói việc này. Nếu biết cậu thực để ý, về sau tôi có việc liền nói..... Cậu nói có được không?”

Sở Chu không thể tin nhìn Tăng Kế, đại não chuyển rất nhiệt tình.

Tăng Kế thấy thế liền hạ thêm được mạnh, “Không có Bạch Nghị.” Cũng không để ý Sở Chu đại nhiệt tình cầm lấy cánh tay y, trầm giọng tiếp tục nói, “Chỉ cần cậu trở về, nơi đó không có người thứ ba ở lại.”

Chỉ cần cậu trở về, không có người thứ ba ở lại — đây là Tăng Kế tỏ tình.

Người bình thường nghe được, đại khái cũng không tính màn tỏ tình này có bao nhiêu cảm động lòng người, thậm chí ngay cả có phải là tỏ tình cũng đều không tính, bởi vì cái loại này giữa những hàng chữ cũng không tự giác lộ ra ngạo mạn không ai bì nổi mặc cho ai đều nghe được.

Nếu yêu, liền ít nhất ngang hàng, bỏ qua địa vị thân phận, quên những tranh cãi trước đây, chính là nhìn người trước mặt mà hảo hảo nói “Tôi yêu cậu” không phải là tốt sao? Khẳng định sẽ có người như vậy oán hận đi.

Kia có lẽ là hình thức yêu đương của những người khác.

Với Sở Chu mà nói, ước mơ tha thiết cũng không phải là Tăng Kế tâm huyết dâng trào thề non hẹn biển, kia rất giả, như lời kịch, đoạn lời thề kia chính là phải từ hiệu quả thực tế. Nếu có một ngày Tăng Kế có thể bình tĩnh nói cho hắn “Dù sao cũng không có những người khác, không bằng trước hết chọn tạm cậu đi”, đại khái càng làm cho người có cảm giác an toàn.

Đây là thuộc loại từng kiểu tình yêu, những lời này Tăng Kế có thể nói đã là nhượng bộ lớn nhất cùng là lời hứa hẹn tối trịnh trọng.

Sở Chu chính mình cũng hiểu được, muốn Tăng Kế dùng lúc tuổi còn trẻ tràn lòng nhiệt huyết cùng tình cảm mãnh liệt đi yêu một người thật quá khó.

Bởi vì chính hắn trước đó chẳng phải vậy sao?

Nếu không thể yêu Tăng Kế, không thể tại biên giới người thân, chính mình như thế nào có đủ sức lực lần thứ hai kinh qua một đoạn tình cảm như vậy

Người sẽ có dự niệm, sẽ tham.

Sở Chu trước mắt cần không nhiều lắm, có thể cầm tay người này, vấn đề còn lại chậm rãi giải quyết.

Chỉ cần không có người dư thừa đứng ở chung quanh hai người vương bận, mặt khác liền đâu khắc có đó.

Là diễn, sẽ không có tình yêu sao?

Ngày tháng tạo nên kĩ năng diễn của hai người so sánh ra, dù là giả vờ diễn cũng trở thành sự thật.

Mở đầu cho đến hậu trường, diễn qua nhiều như vậy mọi người đều sẽ mệt .

Cho dù ngôn ngữ phóng túng, cảm tình có lẽ đúng, không chừng một ngày, đi mệt, lại thấy ở đâu nhìn vừa ý, liền thuận thế ngừng lại.

Sở Chu có nên vì chính mình tới vừa đúng lúc mà cảm thấy may mắn không? Không sớm không muộn, vừa lúc người này diễn mệt mỏi, liền lười đi chung quanh tìm đối thủ, mà chính là cùng mình diễn.

Bất quá đều được rồi.

Sở Chu đỏ mặt, ngồi dậy, hai tay ôm chặt lấy Tăng Kế.

Hắn rốt cục hiểu được vì sao đêm nay, người này đã làm ra nhiều hành động kì quái như vậy: đến nơi này tìm mình, nhấn nài mình thô bạo cùng tính tình, lại nhấn nài tính khí mà giải thích.....

Trên đời này thực sự đến cuối cùng, chân thành sẽ được hồi đáp?

Nhẹ nhàng hô khẩu khí, Sở Chu vẫn là không thể tin được.

Tăng Kế thật sự nguyện ý bỏ qua mọi chuyện, rộng mở chính mình sao? Y là người cố chấp lại chấp nhất.....

Chính là nhìn thấy người trong lòng cười vui vẻ tự nhiên như vậy, Sở Chu cũng đành phải thả lỏng những lo âu trong lòng, nắm thật chặt cánh tay.

Nghĩ nhiều như vậy làm gì, nếu tới tay, liền không thể tùy ý thả chạy.

Nói cái gì đừng diễn quá nhập tâm, cả đời này, tôi chỉ diễn cùng cậu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/biet-thai-nhap-hi>